ศรีสมเด็จ

ฉบับคล้ายวันถึงแก่พิราลัย

๑๙ มกราคม ๒๔๒๗

สจฺจ์ เว อมตาวาจา

พระพุทธศรีประกายสิทธิ์ ภปร.

โดยพระบรมราชานุญาต
ให้อัญเชิญพระปรมาภิไธยย่อ ภปร.
ประดิษฐานบนผ้าทิพย์ขององค์พระพุทธรูป
เป็นครั้งแรกในรอบ ๑๕ ปี

ท่านที่ประสงค์จะได้พระพุทธรูปนี้ไว้บูชา ต้องเปิดไปอ่าน หน้า ๔

ศรีสมเด็จ

ฉบับวันคล้ายถึงแก่พิราลัย
๑๙ มกราคม ๒๕๒๗

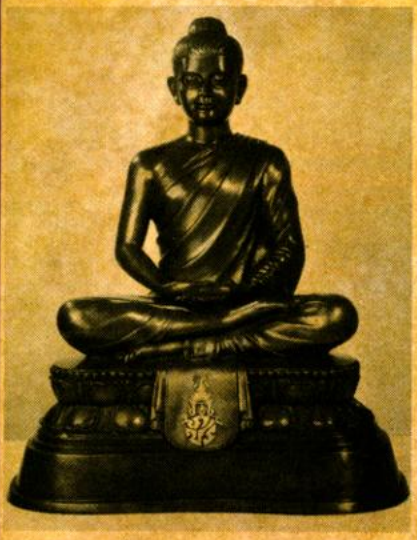
เรื่องในเล่ม

คำขวัญ	พลอากาศเอก ทวี จุลละทรัพย์	๕
ก้าวใหม่...ของเลขาธิการสมาคมฯ	พล.ร.ต.ทวี บุญเนือง ร.น.	๖
ม่วง–ขาว สีสัญลักษณ์	อรรถ อรรถไกวัลวที	๘
แปลกแต่จริง		๙
น้ำใจนักกีฬาลูกสมเด็จ	ชราภาศ	๑๐
นายพันพลร่ม	พล.ต.ท.มโน สมิตะพินทุ	๑๑
เรื่องเก่า เล่าใหม่		๑๗
เจ้าพระยาอรรคมหาเสนา (บุนนาค)	อรรถ อรรถไกวัลวที	๒๐
ภาวะที่หยั่งลึกลงไปใต้ดิน ดิ้นไม่หลุด	นาวาอากาศเอก บุญทรง สุภานันท์	๒๘
สำรวจเพชรดำโดยธรณีฟิสิกส์	อาคัม	๓๒
อานุภาพแห่งพระสิวลี	นวลแสงทอง	๓๔
ยาเสพติดให้โทษ	บุศราคัม	๔๐
ลูกสุริยะ IN CONCERT	เกษม สุทธิรัตน์	๔๖
ส.ค.ส.	จากผู้หวังอยู่สวัสดี	๕๒
วิทยาลัยครูกำลังเปลี่ยนบทบาท	บุญเลิศ ศรีหงส์	๕๖
กินเป็นยา	พิษณุ อรรถวิมล	๖๑
รายงานการประชุมใหญ่สามัญประจำปี ๑๙ มกราคม ๒๕๒๖		๑๓๑
โรงเรียนสาธิต ว.ค. บ้านสมเด็จฯ สร้างชื่อในสนาม	จรูญ แสงคำไพ	๑๔๓

คณะผู้จัดทำ

อรรถ อรรถไกวัลวที ● พล.ต.ท.มโน สมิตะพินทุ ● เจริญ ขจิตสุวรรณ
กระจ่าง เลื่อมรุ่ง ● พ.อ.พิเศษ ชลอ สิมะเสถียร ● กลอยใจ โสภณปาล

พิมพ์ที่ หจก. การพิมพ์พระนคร ๖๙–๗๑ ถนนบูรณศาสตร์ กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐
นางอารี จุ้ยทรัพย์เปี่ยม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๒๗ โทร. ๒๒๑๒๓๓๗, ๒๒๒๑๖๗๔

กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน
ขอเชิญสั่งจองพระพุทธศรีประกายสิทธิ์ ภปร.
และเหรียญพระพุทธศรีประกายสิทธิ์ ภปร., สว.
เพื่อสมทบทุนสร้างโรงพยาบาล
สมเด็จพระศรีนครินทร์
(โรงพยาบาลพักฟื้นตำรวจตระเวนชายแดน)

พระพุทธศรีประกายสิทธิ์ ภปร.

บรรจุพระบรมสารีริกธาตุทุกองค์

เหรียญพระพุทธศรีประกายสิทธิ์ ภปร., สว.

พระพุทธรูปปางสมาธิบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระมหากรุณาธิคุณ โปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้อัญเชิญพระปรมาภิไธยย่อ ภปร. ประดิษฐานบนผ้าทิพย์ขององค์พระพุทธรูปและมีพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ ให้พันโทสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร เสด็จพระราชดำเนินทรงเททองแทนพระองค์ ณ วัดบวรนิเวศวิหาร กรุงเทพมหานคร ในวันพฤหัสบดีที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๒๕ เวลา ๑๑.๔๙ น.

เหรียญพระพุทธศรีประกายสิทธิ์ ภปร., สว. ได้รับพระบรมราชานุญาตให้อัญเชิญพระปรมาภิไธยย่อ ภปร. และได้รับพระราชานุญาตจากสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ให้อัญเชิญพระนามาภิไธยย่อ สว. ประดิษฐาน ณ ด้านหลังของเหรียญด้วย

พระพุทธรูปบูชาและเหรียญพระพุทธศรีประกายสิทธิ์ฯ นี้ สมเด็จพระสังฆราชทรงเป็นองค์ประธานกรรมการฝ่ายสงฆ์ และเสด็จทรงจุดเทียนชัยพิธีพุทธาภิเษก กระทำพิธี ณ วัดบวรนิเวศวิหาร ในวันเสาร์ที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๒๖ เวลา ๑๙.๔๑ น. ถึงเวลา ๐๖.๐๙ น. โดยมีพระเถระผู้ทรงสมณศักดิ์และวิทยาคม รวม ๘๕ รูป ร่วมในพิธีพุทธาภิเษก และสมเด็จพระญาณสังวร เป็นองค์ประธานพิธีฯ และมีนายพิศาล มูลศาสตรสาทร ปลัดกระทรวงมหาดไทย เป็นประธานกรรมการฝ่ายฆราวาส มีคณะกรรมการอุปถัมภ์, กรรมการที่ปรึกษา และกรรมการฝ่ายต่าง ๆ ซึ่งประกอบด้วยข้าราชการชั้นผู้ใหญ่และท่านผู้มีเกียรติ ซึ่งมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักโดยทั่วไป รวม ๙๙ ท่าน ซึ่งได้มีจิตศรัทธา สร้างพระพุทธรูปและเหรียญอันสมบูรณ์ด้วยพุทธศิลป และสิริมงคลนี้ เพื่อนำรายได้สมทบทุนสร้างโรงพยาบาลสมเด็จพระศรีนครินทร์ (โรงพยาบาลพักฟื้นตำรวจตระเวนชายแดน) เป็นพระราชอนุสรณ์ในพระราชพิธีทรงบำเพ็ญพระราชกุศล เฉลิมพระชนมายุครบ ๘๒ พรรษา ของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ในวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๒๕

เหรียญพระพุทธศรีประกายสิทธิ์ ภปร., สว.

ขนาด ๑๖ นิ้ว สร้าง ๓๙๙ องค์ ราคาบูชาองค์ละ ๑๙,๙๙๙.- บาท
ขนาด ๙ นิ้ว สร้าง ๕,๐๐๐ องค์ ราคาบูชาองค์ละ ๙,๙๙๙.- บาท
ขนาด ๕ นิ้ว สร้าง ๕,๐๐๐ องค์ ราคาบูชาองค์ละ ๑,๙๙๙.- บาท

เหรียญพระพุทธศรีประกายสิทธิ์ ภปร., สว.
ชนิดทองคำ ๑๐๐% (น้ำหนักประมาณ ๑ บาท) ราคาบูชาเหรียญละ ๑๐,๐๐๐.- บาท
ชนิดทองแดงรมมันปู ราคาบูชาเหรียญละ ๒๐.- บาท

คำขวัญ

จากท่านนายกสมาคม ฯ

วันนี้ เป็นวันที่พวกเราทั้งหลาย ลูก บ.ส. มาร่วมกันทำบุญส่งส่วนกุศลไปยัง เจ้าพ่อสมเด็จเจ้าพระยาบรมมหาศรีสุริยะวงศ์ ผู้ซึ่งได้เคยทำความดีต่อแผ่นดินอย่างมหาศาล และเป็นต้นตระกูลสถาบันการศึกษา "บ้านสมเด็จเจ้าพระยา" และสถาบันนี้ได้สร้างคนดีของชาติมากมาย พวกเราลูกสุริยะทั้งหลายไม่มีวันลืมบุญคุณที่ทำความดีและความเจริญให้แก่ชาติ ดังนั้น วันที่ ๑๙ มกราคม ของทุก ๆ ปี เราจะเดินทางมาจากไกลและใกล้ มาร่วมระลึกถึงท่านที่หน้าศาล และอนุสาวรีย์ของท่าน

บุคคลใดที่ไม่ลืมผู้มีพระคุณ เขาผู้นั้นจะเจริญ
บุคคลใดที่ลืมผู้มีพระคุณ เขาผู้นั้นจะประสพแต่ความเสื่อม

สัจจัง เว อมตาวาจา ความจริงเป็นของไม่ตาย แต่ถ้าผู้ใดบังคับให้เราเสียสัจจะ ถ้าเราค้านเขาไม่ได้ เราก็เฉยเสียดีกว่า เขาผู้นั้นจะถูกทำลายด้วยการปฏิบัติของเขาเอง

ขอกราบไหว้วิญญาณท่านเจ้าพ่อของเรา จะสถิตอยู่ในภพใดก็ตาม จงประสพแต่ความสุขสันติตลอดไป.

พลอากาศเอก

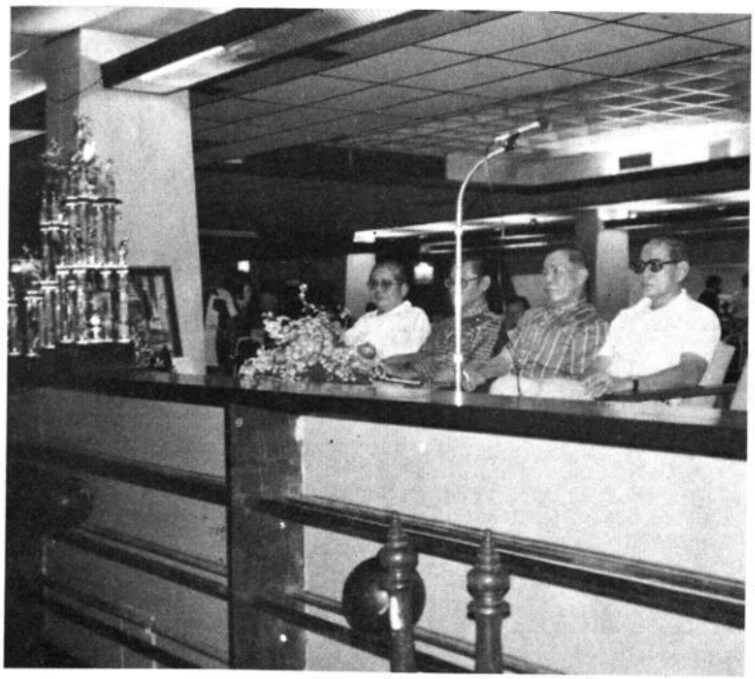
(ทวี จุลละทรัพย์)
นายกสมาคม

ก้าวใหม่.....ของ

เลขาธิการสมาคมฯ.

ปกติของทุกๆ บี้หน้านี้มีชื่อว่า เลขาธิการสมาคมฯ แถลง แต่บี้นี้ท่านเลขาธิการสมาคมฯ พลเรือตรี ทวี บุญเนือง เวรหน้านี้ให้คณะผู้จัดทำ "ศรีสมเด็จ" ช่วยเขียน เพราะเกรงว่าถ้าเขียนเองจะเป็นการเขียนเชียร์ตัวเอง ก็เลยเขียนไม่ออก ฉะนั้นด้วยเหตุผลดังได้วิสัชนามา ชื่อข้อเขียนของหน้านี้จึงต้องเปลี่ยนไปเป็น

ก้าวใหม่ของเลขาฯ สมาคม ก้าวใหม่ที่เลขาฯ จำเป็นและจำใจต้องทำ เพราะถ้าไม่ทำบางทีสมาคมฯ อาจจะล้มละลาย เนื่องจากเงินของสมาคมฯ เมื่อสิ้นเดือนกันยายน ๒๕๒๖ เหลือประมาณแสนเศษๆ ต้องใช้จ่ายไปทุกๆ เดือนโดยไม่ได้จัดงานหาเงินเข้าสมาคมฯ มาเกือบ ๒ ปี เวลาจัดงานหาเงินใครๆ ก็กำหนดให้เป็นงานหาเงินเข้ามูลนิธิฯ แต่เวลาจ่ายเงิน จ่ายเงินของมูลนิธิฯ ไม่ได้เพราะไม่ถูกวัตถุประสงค์ ต้องจ่ายเงินของสมาคมฯ เดี๋ยวหน่วยนั้นขอ เดี๋ยวหน่วยนี้ขอ ล้วนแต่ไม่เข้าหลักเกณฑ์ของมูลนิธิฯ กรรมการของมูลนิธิฯ *(ก็ไอ้ชุดเดียวกับกรรมการสมาคมฯ นี่แหละ)* ก็เกณฑ์ให้สมาคมฯ จ่าย จ่าย จ่าย ลูกเดียว ไม่มีรับ ทั้นเลขาฯ ก็เลยจำเป็นต้องจัดงานหาเงินเข้าสมาคมฯ ซะมั่ง แต่จะจัดงานอะไร ใครจะเป็นหัวเรี่ยวหัวแรง ความเห็นก็ถูก "โยน" โครมมาจากท่านนายกสมาคมฯ ให้จัดโบว์ลิ่งการกุศล และเมื่อรับบัญชามาแล้ว ก็หาคนเป็นประธานดำเนินการไม่ได้อีก เนื่องจาก

กรรมการสมาคมฯ ไม่ว่าสิงห์หนุ่มหรือสิงห์แก่ไม่มีใครเคยจับลูกโบว์ลิ่งมาก่อนเลย ยิ่งไปกว่านั้น กรรมการสมาคมฯ บางคน ไม่เคยเดินเข้าสนามโบว์ลิ่งเลยก็มี แล้วที่มหัศจรรย์พันลึก คนประเภทหลังนี่แหละต้องรับเป็นประธานจัดการแข่งขันโบว์ลิ่งด้วยความจำใจ เพราะไม่มีใครเขารับเป็นให้

ก็จะใครซะอีกล่ะ ถ้าไม่ใช่ทั่นเลขาธิการสมาคมฯ พล.ร.ต. ทวี บุญเนือง ร.น. นิลวิเศษ ปลัดกระทรวงกลาโหมผู้กำลังฮิต พลอย มีชื่อติดหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่ในปัจจุบัน เอย พล.ต.ท. มโน สมิตะพินทุ ผบ. ตชด. เอย พ.อ. (พิเศษ) ชลอ สิมะเสถียร เอย ม.ร.ว. ทวีโภคเกษมศรี อดีตอธิการวิทยาลัยครู บ.ส. เอย พล.ท. ผ่องพร บุญเล็ยง เจ้ากรมพลังงานทหารเอย ต่างเฮโลเข้าช่วยเกื้อหนุนจุนเจือกันเต็มที่ *(ใครไม่ได้ถูกเอ่ยชื่อไว้ในที่นี้อย่าน้อยใจ เพราะส่วนใหญ่ต่างก็เป็นกรรมการและที่ปรึกษาสมาคมฯ อยู่แล้ว ที่ไม่ได้มีตำแหน่งหน้าที่ แต่ชื่อตกหล่นหายไปก็อภัยเถอะ)*

ทวี ซะอย่าง *(อย่างไหนก็ได้ ทวีเล็กหรือทวีใหญ่ก็ได้)* ถ้าจะทำแล้ว เป็นหรือไม่เป็น เคยหรือไม่เคยไม่สำคัญ สวมหัวโขน... เอ๊ย หัวใจลูกพระอาทิตย์ *(อย่าเข้าใจผิดเป็นอย่างอื่นนะ... เออ เรียกตัวเองว่าลูกสุริยะมานานกว่าครึ่งศตวรรษแล้ว วันนี้ลองเปลี่ยนมาเรียกเสียตรงๆ ว่า ลูกพระอาทิตย์ให้ครึ้มๆ เล่นดูบ้าง ใครจะทำไม)* เบ้าหมู่เทวฤทธิ์เข้าพักเดียวงานก็เป็นรูปเป็นร่าง *(ฟอร์มงานแรกๆ นึกว่าจะ "พับ" เสียแล้ว)* เพราะเจ้าของสนามโบว์ลิ่ง น.อ. เกษม ทวีวัฒน์ ท่านให้ความร่วมมือและโอบอุ้มเต็มที่ ทั่นเลขาฯ ทวีวงสุดผีตน พลเอกชำนาญ

ได้กล่าวไว้แล้วว่า มันเป็นสิ่งมหัศจรรย์พันลึกจริงๆ ที่เลขาธิการสมาคมฯ ผู้ไม่สันทัด ไม่รู้สีรู้(ภา)ษา ผู้ไม่เคยจับลูกโบว์ลิ่งมาก่อนเลย แต่ประสพผลสำเร็จในก้าวแรก ก้าวใหม่แห่งการดำเนินงานจัดแข่งขันโบว์ลิ่งการกุศลหาเงินให้แก่สมาคมฯ ได้สำเร็จ แม้จะไม่เต็ม ๑๐๐% ตาม "ทาร์เก็ท" ที่ตั้งไว้ แต่ก็ไปได้สวย เพราะไปด้วยรถลูกพระอาทิตย์

(พลิกอ่านต่อหน้า)

ม่วง ขาว สีสัญลักษ์

ใครทราบบ้างครับ ? สีประจำโรงเรียนบ้านสมเด็จเจ้าพระยาทำไมจึงใช้สีม่วง – ขาว

ผมกล่าวถึงโรงเรียนบ้านสมเด็จเจ้าพระยา หมายถึงวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยาด้วยนะครับ และถ้าจะย้อนขึ้นไปถึงโรงเรียนฝึกหัดครูบ้านสมเด็จฯ ด้วยก็คงหนีไม่พ้น เพราะทุกคนที่ผ่านการศึกษาจากสถาบัน "บ้านสมเด็จเจ้าพระยา" แล้ว ท่านต้องเคยอยู่ใต้ร่มธงสีม่วง – ขาว มาด้วยกันทุกคน ไม่ว่าท่านจะเรียกรุ่นของท่านเองว่า "ชงโค" หรือ ฯลฯ อะไรก็แล้วแต่ ซึ่งแต่ละสัญลักษณ์ของรุ่นของท่านนั้นล้วนแต่สีสรรแสดงออกถึง "เฉด" ม่วง – ขาว ด้วยกันทั้งนั้น แต่ท่านทราบไหมว่า ทำไมสีประจำโรงเรียนหรือประจำสถานบันของเรา(บ้านสมเด็จเจ้าพระยา)จึงใช้สีม่วง – ขาว

ผมเคยถามครูเก่าๆ ที่ยังมีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน เช่น คุณครูสมบูรณ์ แสงวิเชียร, คุณครูพร้อม จุลชาต ฯลฯ หรือนักเรียนเก่ารุ่น เสธ.ทวี จุลละทรัพย์ นายกสมาคมศิษย์เก่าบ้านสมเด็จฯ ปัจจุบัน และเพื่อนร่วมรุ่นของท่านนายกสมาคมฯ ก็ไม่มีท่านผู้ใดให้คำตอบแก่ผมได้

ใครทราบบอกผมด้วยนะครับ ผมจะได้นำมาบอกเล่าให้ทราบทั่วๆ กันในโอกาสต่อไป แต่ระหว่างที่ผมยังไม่ได้รับทราบจากใคร ผมจะขอขยาย "ขี้เท่อ" (แปลว่าอะไรก็ไม่รู้) จากข้อมูลที่ผมพยายามหามากำหนดขึ้นเองว่า "สีม่วง – ขาว น่าจะเป็นสัญลักษณ์ของโรงเรียนบ้านสมเด็จเจ้าพระยา" เพราะ

"สีม่วง" เป็นสีแห่งความสำคัญในประวัติศาสตร์ สมเด็จเจ้าพระยาบรมมหาศรีสุริยวงศ์นั้น ท่านสนใจเกี่ยวแก่วรรณคดีและประวัติศาสตร์จีนเป็นอันมาก ในสมัยที่ท่านมีอำนาจวาสนา ท่านได้ให้นักปราชญ์ราชบัณฑิตแปลเรื่องจีนเป็นไทยไว้หลายเรื่อง ท่านน่าจะตระหนักดีทีเดียวว่าในสมัยจีนโบราณนั้น "สีม่วง" เป็นสีแห่งสัญลักษณ์ของขุนนางชั้นผู้ใหญ่เป็นสีแห่งความท้าทายที่แฝงอยู่ด้วยความเร้นลับ สง่างามอย่างล้ำลึก ในสมัยราชวงศ์ถัง (พ.ศ. ๑๑๖๑ – ๑๔๕๐) พระราชวังของจักรพรรดิ์จีนมีชื่อว่า "พระราชวังสีม่วง" และก่อนหน้านั้นสิบห้าปี คือในปี พ.ศ. ๑๑๔๖ พระเจ้าจักรพรรดิ์ซูกิโอะแห่งญี่ปุ่นทรงประกาศให้ "สีม่วง" เป็นสีประจำพระองค์จักรพรรดิ์แต่เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น ผู้ใดจะแต่งองค์ทรงเครื่องด้วยพัตราภรณ์ที่เป็นสีม่วงมิได้ ต่อมาในสมัยหลังเมื่อประกาศิตของจักรพรรดิ์ซูกิโอะเลือนจางหมดความศักดิ์สิทธิ์ไปแล้ว สตรีญี่ปุ่นพากันสวมใส่กิโมโนสีม่วงสลับลายดอกไม้สีขาว – สีฟ้า ฯลฯ กันเกร่อเมือง

ใครคนหนึ่งเคยกล่าวไว้อย่างน่าฟังมากทีเดียวว่า คนที่นิยมชมชอบสีม่วงนั้น โบราณว่าเป็นคนละเอียด มีศิลป มีจินตนาการเป็นของตนเอง มี

ม่วง - ขาว สีสัญลักษณ์

ความเป็นตนของตนเอง มีเสน่ห์แฝงอยู่ในความเข้มแข็ง คือเป็นบุคคลที่มีบุคลิกที่น่าเกรงขาม ระคนปนอยู่กับความน่ารักที่ใครก็ตามถ้าจะเกรงกันก็เกรงเพราะความรักที่มีอยู่ต่อบุคคลนั้นอย่างแท้จริง หาใช่เกรงด้วยอำนาจวาสนาบารมีอย่างเดียวไม่

สมเด็จเจ้าพระยาบรมมหาศรีสุริยวงศ์ เจ้าพ่อของลูกสุริยะทั้งหลาย ท่านมีบุคลิกคล้ายดังที่ใครคนนั้นว่าไว้ แต่ท่านจะนิยมชมชอบสีม่วงหรือเปล่า? ใครจะรู้!

มีอยู่วันหนึ่งผมมีธุระไปหาเพื่อนนายทหารยศพันเอกที่เป็นนายแพทย์ใหญ่อยู่โรงพยาบาลพระมงกุฎฯ ระหว่างที่ผมนั่งรออยู่ในห้องรับแขก ผมหยิบหนังสือยุทธโกษฐ์เล่มหนึ่งขึ้นมาอ่านฆ่าเวลา ในหนังสือยุทธโกษฐ์เล่มนั้นลงพิมพ์ชีวประวัติของจอมพลเจ้าพระยาสุรศักดิ์มนตรี (เจิม แสงชูโต) ไว้ตอนหนึ่งว่า "ชีวิตในเยาว์วัยของท่านจอมพลเจ้าพระยาสุรศักดิ์มนตรีนั้นได้เข้าศึกษาโรงเรียนนายทหาร ณ บ้านของสมเด็จเจ้าพระยาบรมมหาศรีสุริยวงศ์มาก่อน"

ฉะนั้น บ้าน (ของ) สมเด็จฯ จึงเป็นโรงเรียนฝึกนายทหารมาก่อนที่จะได้เป็นโรงเรียนฝึกหัดครูบ้านสมเด็จฯ ในครั้งแรกเสียอีก

เขียนมาตั้งนานยังไม่เข้าเป้า "ม่วง – ขาว สีสัญลักษณ์" ของบ้านสมเด็จฯ ซักกะหน่อย

ผมไม่เคยบอกซักกะหน่อยว่าผมรู้เป้า อ่านข้อเขียนของผมในเชิง "เดา" ต่อไปอีกนิดเถอะน่า เพราะผมเดาไปผมก็ถามคุณไปทุกทีละว่า น่าจะเป็นไปได้ไหม?

(อ่านต่อหน้า ๔๑)

แปลกแต่จริง

ในการไปทอดกฐินที่วัดภูเขาลาด ตำบลบ้านใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ของลูกสุริยะ (ชมรม ๙) โดยมี พล.ต. สุพจน์ จันทรปรรนิก (รองแม่ทัพภาค ๒) เป็นประธานกรรมการ และ กระจ่าง เลื่อมรุ่ง เป็นเจ้ากี้เจ้าการ มีกรรมการฝ่ายจังหวัดนครราชสีมา นามสกุลตบท้ายมีคำว่า "ใหม่" ถึง ๗ "ใหม่" คือ

คุณหยวก สายใหม่
คุณแหน่น เพียรใหม่
คุณเชิด ชุมใหม่
คุณเลื่อน เชียงใหม่
คุณแป๋น ปานใหม่
คุณอยู่ แสงใหม่
คุณอาจ นวลใหม่

และเพื่อไม่ให้น้อยหน้าชาวโคราช กรรมการฝ่ายกรุงเทพฯ ก็มี "ใหม่" เหมือนกัน แต่ใช้ "ใหม่" เป็นภาษาต่างประเทศ เขาชื่อ

คุณเอี้ยวกุง แซ่เจียม (นิวแมน)

แฮ่!

น้ำใจนักกีฬาลูกสมเด็จ

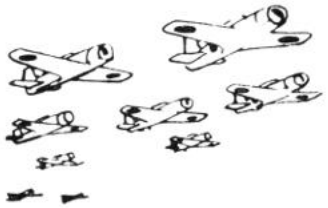
ขึ้นชื่อว่า ร.ร. บ้านสมเด็จเจ้าพระยา สมัยที่ท่านอาจารย์ใหญ่ พระยาวิเศษศุภวัตร์แล้วทุกคนในวงการกีฬาก็ต้องยอมยกนิ้วให้ เพราะท่านอาจารย์ใหญ่ผู้มีพระคุณต่อการกีฬาผู้นี้ ได้ลงทุนลงแรงทุกอย่าง เพื่อทำให้การกีฬาของ บ.ส. ดีขึ้น และผลที่ท่านได้ย้ายมาจาก ร.ร. วชิราวุธ ได้เพียงปีเดียว ท่านก็ทำได้สำเร็จ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๔ – ๒๔๗๕ – ๒๔๗๖ พวกเราได้แห่ถ้วยฟุตบอลล์ รุ่น ใหญ่ กลาง เล็ก ลงเรือข้ามฟากจากพระนครมาส่งฝั่งธนบุรีที่ ร.ร. บ้านสมเด็จเก่า สมัยนั้นยังไม่มีสะพานพระพุทธยอดฟ้า ต่อมา พ.ศ. ๒๔๗๕ สะพานเปิด เรายิ่งสะดวกมากในการแห่ถ้วยข้ามสะพาน โดยไม่ต้องลงเรือข้ามฟาก ส่วนกีฬาอื่น มีมวย ลู่ และลาน เราก็ทำได้ดีเช่นเดียวกัน

ที่นี้มาว่าถึงการมีน้ำใจเป็นนักกีฬาของนักเรียนบ้าง พวกเราอยู่ด้วยกันตลอด ๒๔ ชั่วโมง (นักเรียนประจำ) และแต่ละคนก็มาจากทุกหนทุกแห่งในประเทศไทย มีทั้งลูกข้าราชการ ลูกชาวสวน ชาวนา ลูกพ่อค้า ตลอดจนลูกเจ้านาย ดังนั้นในสังคมของนักเรียนวัยรุ่น (ม. ๗ ม. ๘) นี้จึงมีทั้งรักกันชังกัน แต่รักกันเป็นส่วนมาก ชังกันไม่ชอบหน้ากันก็เพียงชั่วเวลาอันสั้น ดังที่จะได้เล่าให้ฟัง ดังต่อไปนี้ (เรื่องจริง)

ใน พ.ศ. ๒๔๗๕ ตอนปลายๆ ปี มีนักเรียนชั้น ม. ๘ สองคน คนหนึ่ง คือ นาวาอากาศโท เฉลิม ไทยวงษ์ มาจากจังหวัดสุพรรณบุรี เป็นนักฟุตบอลล์และนักมวยของโรงเรียน อีกคนหนึ่ง คือ ม.ร.ว. สอ้าน ลดาวัลย์ (มียศเป็นพลตำรวจตรี เกษียณราชการแล้ว) มาจากคลองมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ท่านผู้นี้ย้ายตามท่านอาจารย์ใหญ่มาจาก รร. วชิราวุธฯ วันหนึ่งตอนบ่าย เมื่อเลิกเรียนแล้ว เขามีเรื่องถกเถียงอะไรกันก็ไม่ทราบ ชวนกันไปหลังเรือนนอน ข้าพเจ้าอยู่ในบริเวณนั้นพอดี เขาก็ขอให้ข้าพเจ้าเป็นกรรมการให้ แล้วก็เริ่มพุ่งเข้าใส่กันในลักษณะมวยไทย ปนมวยปล้ำ ชกกันเตะกัน ในที่สุดก็กอดรัดแบบมวยปล้ำ การประลองฝีมือนี้ เขาทั้งสองไม่ได้บอกให้ข้าพเจ้าทราบว่า ชกกี่นาที พักกี่นาที ข้าพเจ้าก็ปล่อยให้เขาฟัดกันไปตามเรื่อง

ในที่สุดทั้งคู่ก็อ่อนเปลี้ยไปด้วยกัน จึงเปลี่ยนวิธีการมาเป็นมวยปล้ำ น.ท. เฉลิมฯ ได้โอกาสล็อคคอ ม.ร.ว. สอ้านฯ ดิ้นไม่หลุด ข้าพเจ้าก็เข้าไปดูใกล้ๆ เห็นเลือดใสๆ ไหลออกจากจมูกของ ม.ร.ว. สอ้านฯ ข้าพเจ้าก็เข้าไปเอามือแตะทั้งสองให้แยก ทั้งคู่ก็แยกจากกัน *(อ่านต่อหน้า ๔๒)*

เสือพันพลร่ม

พล.ต.ต. นคร ศรีวณิช

พล ต.ท. มโน สมิตะพินทุ นายพลใจเพชร

พล.ต.ต. นคร ศรีวณิช ผู้เขียนเรื่อง "นายพันพลร่ม" ให้ฉายา พล.ต.ท. มโน สมิตะพินทุ ผบ.ตชด. สมัยเมื่อยังเป็น พ.ต.ต. ผู้กำกับการตำรวจตระเวณชายแดนเขต ๔ คือเมื่อ ๒๕ ปีมาแล้วว่า "พลร่มกระดูกเหล็ก" แต่เมื่อได้อ่านเรื่อง "นายพันพลร่ม" อันเป็นชีวประวัติตอนหนึ่งของ พล.ต.ท. มโน สมิตะพินทุ จบแล้ว ผู้อ่านจะต้องเปลี่ยนฉายานามให้ใหม่แน่นอนเป็น "พลร่มใจเพชร" เพราะถ้า พล.ต.ท. มโน กระดูกเหล็กจริงกระดูกคงไม่หัก แต่นี่คนอะไรใจเพชรจริงๆ เครื่องบินตกขนาดหน้าตาแหก ไหปลาร้าหักเคล็ดขัดยอกไปทั้งตัว เวลานั่งแล้วลุกขึ้นยืนเองไม่ได้ต้องให้พลขับซึ่งคงกระพันชาตรีแคล้วคลาดปราศจากภยันตรายใดๆ เลย จาก ฮ.ตกครั้งนั้นเป็นผู้ดึงหัวเป็นการพยุงตัวให้ลุกขึ้นยืน และถ้าใจไม่แข็งเหมือนเพชรแล้ว คงจะเดินจากยอดเขาตรงที่เครื่องบินตกซึ่งมีความสูงถึง ๓,๗๐๐ ฟุตเข้าหมู่บ้านโดยไม่มีเข็มทิศ แล้วใช้เวลากว่า ๒๔ ชั่วโมงจึงจะเข้าหมู่บ้านได้ โดยทิ้งฝรั่งชาติอเมริกันไว้กับซากเครื่องบินบนยอดเขาเพราะหลังหักเอาลงมาพร้อมกันไม่ได้ฝรั่งคนนั้น มิสเตอร์โฮเวอร์ดนั่ง-นอนรอความตายอยู่เกือบ ๒ วันเต็มไม่ยักตาย ถ้าไม่เรียกฝรั่งคนนั้นว่า "ฝรั่งเดนตาย" ก็ไม่รู้จะเรียกว่าอย่างไรแล้วพ่อเจ้า-พระคุณเอ๋ย

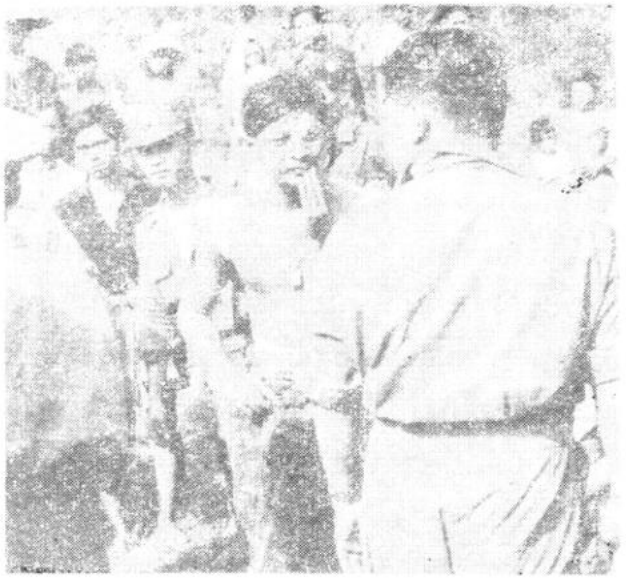
กล่าวนำ

ท่านสมาชิกสมาคมศิษย์เก่าบ้านสมเด็จเจ้าพระยา เพื่อนรุ่นพี่ รุ่นเดียวกัน และรุ่นน้อง รวมทั้งท่านผู้อ่านที่รักและเคารพทุกท่าน

บทกล่าวนำก่อนที่ท่านจะอ่านข้อเขียนนายพันพลร่มของ พล.ต.ต. นคร ศรีวนิช อดีตผู้กำกับการตำรวจพลร่มและอดีตรองผู้บัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง ซึ่งนำลงพิมพ์ในวารสาร "พ๊าเมืองไทย" ฉบับที่ ๗๖๔ วันพฤหัสบดีที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๒๖ ซึ่งได้รับอนุญาตให้ถ่ายทอดนำมาลงในหนังสือศรีสมเด็จฉบับนี้ ผมขอเรียนเรื่องราวก่อนที่จะได้รับอนุญาต และได้รับความเห็นเรื่องนี้ดังต่อไปนี้

เมื่อปลายเดือนพฤศจิกายน ๒๕๒๖ พี่เริญ (คุณเจริญ ขจิตสวรรณ) ได้ไปพบผมที่กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน ถนนพหลโยธิน กทม. พร้อมด้วยแบบฟอร์มคำขอลงโฆษณาในหน้าหนังสือ "ศรีสมเด็จ" ประจำปี พ.ศ. ๒๕๒๗ ผมก็ได้รับไว้ ๕ ชุด แบ่งเบาให้ พล.ต.ต. ชวลิต สุคนธวิทย์ ไป ๒ ชุด การแบ่งมอบหน้าที่หาโฆษณาปีละครั้งเช่นนี้ เป็นหน้าที่ของพี่เริญทุกปี ในวันนั้นได้สนทนากันแล้ว ก็มีเรื่องนายพันพลร่มนี้แหละ ท่านผู้เขียนท่านเขียนเป็นตอนๆ เป็นเรื่องๆ ก็มาถึงในฉบับที่ ๗๖๔ ของ "พ๊าเมืองไทย" เขียนเรื่องพลร่มกระดูกเหล็ก เป็นเรื่องราวที่ผมประสบอุบัติเหตุเครื่องบิน ฮ. ตร. รุ่นเก่า (รุ่นแรก) ตกบนบ่าเขาสูงตามเส้นทางบินจาก อ. เมือง จะไป อ. ด่านซ้าย จ. เลย เมื่อ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๐๑ เป็นเวลา ๒๕ ปีมาแล้ว บังเอิญภาพถ่ายอุบัติเหตุครั้งนั้นวางอยู่บนโต๊ะทำงาน ผมก็ให้ดูมีอยู่ ๓๔ ภาพ พี่เริญก็ปรารภว่าอยากจะขอเรื่องไปลงในหนังสือ "ศรีสมเด็จ" โดยจะไปขอต้นฉบับจากสำนักพิมพ์ "พ๊าเมืองไทย" ผมบอกว่าจะเอาจริงหรือ ถ้าจริงก็จะขออนุญาตท่านผู้เขียนให้เอง พี่เริญบอกว่าเอ๊ะ เห็นทีจะต้องเอาและคิดว่าจะให้กระจ่าง เลื่อมรุ่ง นำลงแทรกไว้ได้ทัน ขอภาพถ่ายไปดูกันก่อนสักหน่อย ผมก็เลือกให้ไป ๖ ภาพ ส่วนคำโฆษณานั้นขอให้รอถึงประมาณ ๖ – ๗ ธ.ค. ๒๖ ค่อยไปเอา ครั้นถึงวันที่ ๗ ธ.ค. ๒๖ ก็ไปเอาคำโฆษณา ผมก็มีให้ไป ๒ ชุด ส่วนอีก ๓ ชุด ก็จะส่งไปยัง พล.ร.ต. ทวี บุญเนือง เพราะได้แบ่งเบากันไว้แล้ว พี่เริญก็บอกว่าเรื่อง

พลร่มกระดูกเหล็กไปลงและขอวันพรุ่งนี้เอาแล้วซี ผมนึกในใจเพราะยังไม่ได้เตรียมอะไรไว้ให้เลย ผมบอกถ้าลงจริงวันนี้จะไปเตรียมหนังสือ "ฟ้าเมืองไทย" ฉบับดังกล่าวไว้ให้แล้วก็พิมพ์ไปตามนั้นเลย วันนี้พี่เริญกลับไปก่อนเพราะผมจะต้องขออนุญาตท่านผู้เขียนเสียก่อน และผมก็เลยมีของแถมให้คือเหรียญพระพุทธศรีประกายสิทธิ์ ภปร. สอ. จำนวน ๘ เหรียญ พร้อมคำอธิบายในการสร้างพระพุทธรูปและเหรียญเป็นการกุศลเพื่อสร้างโรงพยาบาลพักฟื้นตำรวจตระเวนชายแดนที่บาดเจ็บจากการสู้รบป้องกันประเทศและรักษาความมั่นคงภายใน รุ่งขึ้นวันที่ ๘ ธ.ค. ๒๖ พี่เริญก็ไปรออยู่แล้วที่กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน ผมเตรียมหนังสือพิมพ์ "ฟ้าเมืองไทย" ไว้ให้แล้ว แต่ยังไม่ได้เขียนอะไรเพิ่มเติมเลย ท่านผู้เขียนก็อนุญาตทางโทรศัพท์กันไว้แล้ว และท่านผู้เขียนขอให้เพิ่มเติมเหตุการณ์ที่ประสบมาด้วยตนเองไว้อีกด้วยพร้อมกับขอหนังสือ "ศรีสมเด็จ" ไว้ด้วย ๑ เล่ม ผมก็ให้ข้อความเรื่องพลร่มกระดูกเหล็กของ พล.ต.ต. นคร ศรีวนิช แก่พี่เริญ ๑ ชุด ส่วนข้อความก็จะเพิ่มเติมให้เล็กน้อยเท่านั้น เพราะเรื่องเดิมก็เกือบละเอียดละออตามคำบอกเล่าของผมอยู่แล้ว ขอให้รอก่อนถึงวันที่ ๑๑ ธ.ค. ๒๖ ซึ่งผมจะต้องเดินทางไปประชุมที่ จ. ขอนแก่น สิ่งที่ผมได้รับตอบแทนในวันที่ ๘ ธ.ค. ๒๖ คือบริษัทนวนคร จำกัด สั่งจองพระพุทธรูปพระพุทธศรี-ประกายสิทธิ์ขนาดหน้าตัก ๕ นิ้ว จำนวน ๕ องค์ ต่อไปคงจะมีผู้สั่งจองอีกมากโดยไม่สงสัย และก็คืนนี้เอง วันที่ ๑๐ ธ.ค. ๒๖ ก็เขียนบทนำไว้ให้ก่อนเดินทางไปประชุม การจะนำลงพิมพ์ในหนังสือ "ศรีสมเด็จ" นั้น ถ้ามีเรื่องอยู่มากแล้วจะเก็บไว้พิมพ์ในฉบับใดก็ได้แล้วแต่ท่านจะเห็นสมควร

เรื่องที่จะเขียนเพิ่มเติมให้ทราบอีกสักเล็กน้อยนั้นก็มีตามลำดับคือ ผมไปเข้าห้องเรียนโรงเรียนสารวัตรใหญ่ที่ฟอร์ดกอร์ดอน เมืองออกัสตา ยอร์เยีย สหรัฐอเมริกา ในเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๐๐ วันที่เข้าเรียนเป็นวันที่ ๑๖ ก.ย. ๒๕๐๐ ได้อ่านข่าวหนังสือพิมพ์อเมริกาว่ามีการปฏิวัติรัฐประหารในกรุงเทพฯ จอมพล ป. พิบูลสงคราม หนีออกจากประเทศทางด้านเขมร ทางอเมริกาลงข่าวสั้นๆ นิดเดียวไม่ค่อยมีใครสนใจ ผมเรียนจบก็มีเวลาอีกเล็กน้อย เรียนพิเศษบางเรื่องและดูงานตำรวจของสหรัฐอเมริกาและเดินทางกลับถึงกรุงเทพฯ เมื่อ ๓ มี.ค. ๒๕๐๑ ผมรายงานตัวแล้วก็ขออนุญาตกลับ กก. ตชด. เขต ๔ ค่ายเสนีย์รณยุทธ จ. อุดรธานี แต่ท่านผู้บังคับบัญชาที่โอนมาจากทหารท่านก็ไม่ได้สั่งอะไร นายตำรวจรุ่นพี่ที่ไปเรียนด้วยกันแต่กลับมาก่อนตั้ง ๓ เดือน ถามว่ามาตั้งนานแล้วทำไมยังไม่กลับไปทำงาน ท่านก็บอกว่ายังไม่มี

คำสั่งให้กลับ ผมก็บอกว่าถ้างั้นจะต้องรายงานใหม่ขอกลับไปทำงาน ท่านก็เตือนว่าเป็นผู้น้อยอย่าไปเตือนผู้ใหญ่ ทำอย่างนั้นไม่ดี ให้ตั้งหน้าตั้งตามาเซ็นชื่อทุกเช้าไว้ก็แล้วกัน มีคำสั่งเมื่อใดจึงค่อยไป ผมก็ปฏิบัติตามโดยดี จนกระทั่งวันที่ ๕ พ.ค. ๒๕๐๑ ท่านรองผู้บัญชาการตำรวจภูธรชายแดนในขณะนั้นก็ตามหาตัวให้ไปพบ เมื่อพบท่านแล้ว (พล.ต.ต. ชาญ อังศุโชติ) ท่านก็บอกว่า แล้วกันผมนึกว่าคุณกลับไปอุดรนานแล้ว ผมก็เรียนท่านว่ารายงานตัวขออนุญาตท่านแล้วท่านยังไม่สั่งให้กลับแต่อย่างใด ท่านก็สั่งให้รีบกลับไปแล้วให้ไปรอรับมิสเตอร์โฮเวอร์ด ที่ปรึกษาอเมริกันที่ อ. มุกดาหาร ใน ๑๒ พ.ค. ๒๕๐๑ เขาจะไปทางด้าน จ. อุบลราชธานีเสียก่อน เมื่อรับจาก อ. มุกดาหาร ก็เป็นหน้าที่ผมรับต่อไปทางด้าน จ. นครพนม หนองคาย อุดรธานี และ จ. เลย ผมก็เดินทางโดย ฮ. ตร. (ฮิลเล่อร์) รับกันตั้งแต่ ๑๒ พ.ค. ๒๕๐๑ ลัดเลาะตามริมแม่น้ำโขงไปหลายแห่ง รวม ๕ วัน ถึงวันที่ ๑๗ พ.ค. ๒๕๐๑ ก็หล่นตุ้บลงบนบ่าเขาสูงด้าน จ. เลย อีก ๒๕ เมตรก็ตกเหวตายไม่ต้องมาบอกเล่าเก้าสิบอะไรกันให้ฟัง บังเอิญคุณพระ-ศรีรัตนตรัยและสมเด็จพุฒาจารย์ท่านช่วยไว้ ให้ต้นไม้ปะทะไว้กึ่งไม้ใหญ่โน้มฉีกลงมาพอประทังให้แขนขาหักสลบกันไปไม่ถึงตาย ท่านดูรูปเอาเองก็แล้วกัน

ผมขอกลับไปถึงข้อเขียนของพลร่มกระดูกเหล็กของ พล.ต.ต. นคร ศรีวนิชย์ อดีตรองผู้บัญชาการตำรวจสอบสวนกลางดังกล่าวแล้ว เรื่องที่จะเพิ่มเติมมีไม่มาก เริ่มต้นก็เรื่องถังน้ำมันอ๊อกเทนรั่วรูโบ๋นั้นน่ะ ไม่ถึงกับโบ๋หรอกครับ ถ้าโบ๋ก็แปลว่าไม่ต้องไป ความจริงมีรูรั่วเล็กๆ น้ำมันซึมออกมาได้เท่านั้น แล้วช่างเครื่องของตำรวจเราก็เอาสบู่อุดรูไว้ทำยังกับถังน้ำมันรถเมล์บ้านนอกทั่วๆ ไปนั่นแหละ นักบินก็ร่วมมือกับช่างเครื่องเป็นอันดีโดยทดลองบินรอบๆ เมืองให้ผมกับมิสเตอร์โฮเวอร์ดดู จนแน่ใจแล้วจึงเดินทางต่อไป นักบินและช่างเครื่องบินของตำรวจเรานั้นไม่เบานะครับ ฝีมือดีจนครั้งหนึ่งไปรับจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ กับคณะที่ บ. กุดเรือคำ จ. สกลนคร เครื่อง ฮ.ตร. ก็จอดรวมอยู่กับ ฮ.ทอ. ตอนขากลับ

มิสเตอร์โฮเวอร์ด ฝรั่งเดนตาย

แบตเตอรี่มีไฟไม่พอจะสตาร์ทเครื่องยนตร์ ก็ใช้วิธีบินขึ้นไปบนหลังคาช่วยกันหมุนใบพัดโรเตอร์ใหญ่ เหมือนกับเข็นรถยนตร์หรือใช้คันหมุนสตาร์ทหน้าหม้อน้ำนั่นแหละหมุนอยู่พักหนึ่งก็ติดเครื่องขึ้นบินได้ เป็นที่นับถือและได้รับการปรบมือจากนักบินและช่างเครื่องของ ฮ.ทอ. ในครั้งนั้น บ้ามากน้อยแค่ไหนท่านก็คิดดูเอาเองก็แล้วกัน

เมื่อเครื่องบิน ฮ.ตร. (ฮิลเล่อร์) บินจาก จ. เลย จะไป อ. ด่านซ้าย ตามเวลา ๐๘.๐๐ น. ตาม

ที่ท่านผู้เขียนไว้ตรงกับตามที่ผมเล่าให้ท่านผู้เขียนฟัง เมื่อบินไปประมาณ ๑๕ นาที ผมแลเห็นไปทางขวามือก็เห็นลำน้ำสานอยู่ไกลๆ ผมก็บอกนักบินว่าไปตามร่องเขาทางขวาให้ถึงต้นลำน้ำสานนั่นแหละแล้วก็จะเห็นตัวอำเภอด่านซ้ายอยู่ด้านซ้ายมือ แต่ยังไกลอยู่สักหน่อย เพราะตัวอำเภออยู่ติดกับลำน้ำหมันซึ่งไหลไปลงลำน้ำเหืองเป็นเส้นเขตแดนไทยลาวไปผ่าน อ. ท่าลี่ และลงสู่แม่น้ำโขงทาง อ. เชียงคาน นักบินตอบผมว่าเพิ่งเคยบินมาครั้งแรก ขออนุญาตบินตามเข็มทิศไปก่อน ผมก็ไม่ว่ากระไร เพราะนักบินเป็นผู้รับผิดชอบ ยิ่งบินไปบินไปก็สูงขึ้นเขาสูงขึ้นทุกที อากาศแจ่มใส นักบินก็บินสูงขึ้นจนเกินกว่า ๔,๐๐๐ ฟุต เครื่องเล็กๆ ขนาดนี้ที่เคยมาแล้วขึ้นไปเพียง ๓,๐๐๐ ฟุต เครื่องก็เบาหวิวจะหมดแรงอยู่แล้วเพราะเพดานบินต่ำ ยอดเขาภูบักไดก็เป็นขั้นๆ สูงขึ้นเรื่อยเกินกว่า ๕,๐๐๐ ฟุต และมีเมฆขาวปกคลุมทั่วไปหมด นักบินเห็นท่าจะไปไม่รอดก็ขออนุญาตเลี้ยวกลับ เพียงไม่กี่นาทีเครื่องยนต์ก็ดับแล้วหล่นตุ๊บลงบนเขานั้นเอง ที่ตรงนั้นคณะกรรมการของกองบินตำรวจขึ้นไปพิสูจน์ทราบสาเหตุแห่งการตกครั้งนั้น เขาบอกว่าได้นำเครื่องวัดความสูงขึ้นไปด้วย ตรงที่เครื่องตกนั้นมีความสูง ๓,๗๐๐ ฟุต จากพื้นดิน จ. เลย เข็มวัดที่ตัวเครื่องบินก็มีเลขตรงกัน ความสูง ๓,๗๐๐ ฟุต สูงพอๆ กันกับยอดเขาภูกระดึง

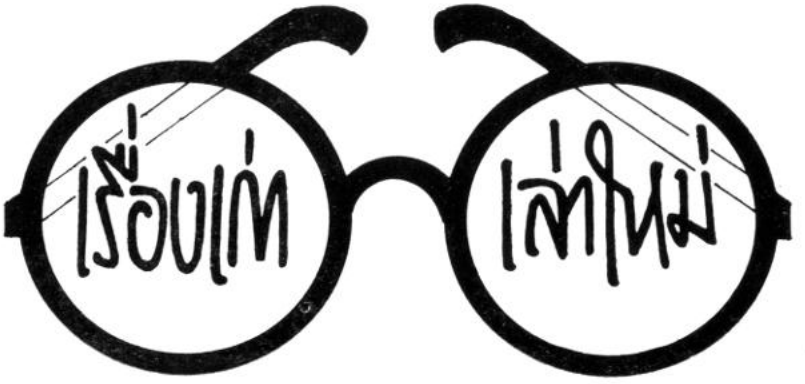
การเดินทางหลังจากฟื้นขึ้นแล้วเวลาประมาณ ๐๙.๑๐ น. วันนั้น ผมเพิ่งมีความรู้เป็นครั้งแรกว่าคนที่กระดูกหักและเลือดตกในอยู่ด้วยนี่หิวน้ำใจแทบขาด ต่อมาผมก็ถามนายแพทย์ชั้นผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง ท่านบอกว่าคนเราอดข้าวได้ ๑๕ วันสำหรับคนธรรมดา แต่อดน้ำได้ไม่เกิน ๓ วัน ผมกับนักบินบอกมิสเตอร์โฮเวอร์ดว่าไม่สามารถจะหามลงไปได้ จะพยายามหาทางเข้าหมู่บ้านให้ได้เร็วที่สุดแล้วจะส่งชาวบ้านมารับไป แต่ถ้ามีน้ำใกล้ๆ นี้ก็จะนำมาให้ กระป๋องขนมปังก็เหลือกระป๋องเดียวขนาดกระป๋องบุหรี่ซิกาแรต นอกนั้นอะไรต่ออะไรกระจัดกระจายหาอะไรไม่เห็น ผมกับนักบินช่วยกันพยุงให้มิสเตอร์โฮเวอร์ดนั่งพิงประตูเครื่องบินที่หลุดออกมาและเอาพิงไว้กับต้นไม้แล้วก็รีบหาไม้เท้าออกเดินทาง นักบินพยายามทุบเอาเข็มทิศจากเครื่องบินก็เอาไม่ได้ ผมก็บอกไม่เป็นไร เราบินมาทางทิศตะวันตกและผ่านหมู่บ้านแห่งหนึ่งในหุบเขามาแล้ว ขอให้ดูตะวันตัดลัดเลาะไปทิศตะวันออกไว้ก่อน แต่ก็ยากเต็มทีเพราะมีแต่หน้าผาสูงชันและหุบเหว ต้องลัดเลาะไปผิดทิศผิดทางหาทางลงเป็นขั้นๆ ไปเท่าที่จะได้และไปเร็วก็ไม่ได้ เพราะกระดูกหัก เรื่องทากดินและตัวทากตามต้นไม้ไม่ต้องเป็นห่วงเพราะมันมีเป็นหมื่นเป็นแสนก็เดินผ่าไปก็แล้วกัน บางตอนเป็นดงหญ้าคาสูงท่วมหัว มีฝูงเหลือบคอยไล่กัดกินเลือดเป็นระยะๆ กัดตามต้นคอและใบหน้า กัดทีหนึ่งเหมือนกับเอาเข็มฉีดยาวับ๊กเข้าไปที่ต้นคอ การผ่านดงเหลือบนั้นระยะทางประมาณ ๔ ก.ม. ผมเปลี่ยนไม้เท้าเป็นกิ่งไม้ใบสำหรับคอยปัดแบบปัดแมลงวัน แต่ที่คิดกลัวนั้นไม่ได้กลัวช้างกลัวเสือเท่าใดนัก เวลาผ่านดงหญ้าคาสูงท่วมหัวนั้นสิ่งที่น่ากลัวที่สุดคืองูเหลือมบ๊า เพราะเจ้างูพวกนี้ชอบนอนขวางทางเดินของสัตว์บ๊า ถ้าไปสะดุดเข้าก็รัดทันทีเป็นไส้กรอกไปเลย อย่าว่าแต่เก้ง กวางเลย วัวบ๊าก็ไม่เหลือถ้าเจองูเหลือมบ๊าขนาดยาว ๖–๑๐ เมตร เรา

เดินลัดเลาะมาได้ประมาณครึ่งชั่วโมงก็พบลำธารน้ำใสไหลเย็นสะอาด ผมก็นั่งลงดื่มเอาๆ รวมทั้งนักบินด้วย ขนมปังแผ่นในกระป๋องขนาดบุหรี่ กระป๋องนั้นมี ๑๐ แผ่น ผมกินแผ่นเดียวเพราะกินน้ำอร่อยกว่า ส่วนนักบินกินหมด ๙ แผ่น คนกระดูกไหปลาร้าหักเหมือนกับนกบีกหักเวลานั่งลงแล้วลุกขึ้นเองไม่ได้ ต้องมีคนช่วยดึงคอพยุงขึ้นยืนจึงจะได้ เมื่อยืนแล้วจะไปไหนก็ไปอย่านั่งอีกก็แล้วกัน ถ้านั่งอีกก็ลุกขึ้นเองไม่ได้ อยากจะนั่งก็ใช้วิธียืนพิงกับก้อนหินใหญ่ๆเอาเอง ผมคิดถึงมิสเตอร์โฮเวอร์ดไม่มีน้ำกินก็ให้นักบินตักน้ำใส่กระป๋องเล็กเตรียมนำไปให้ นักบินทักท้วงว่าถ้าขึ้นไปหามิสเตอร์โฮเวอร์ดไม่พบจะทำอย่างไรซักจะหลงเสียแล้ว และถ้ากลับมาไม่พบกับผมอีกจะว่าอย่างไร พูดไปพูดมานักบินบอกว่าตายโหงตายห่าก็ช่างมันเถอะ เราเองก็ไม่รู้จะตายหรือเปล่า ท่านกับผมรีบไปหาทางเข้าหมู่บ้านกันดีกว่า ผมก็เห็นด้วยเป็นห่วงฝรั่งก็เป็นห่วง เลยตัดใจลัดเลาะลงมาอีกพักหนึ่งหลายหน้าผาทีเดียวจนถึงที่แห่งหนึ่งมีต้นสนสามใบอยู่กลุ่มหนึ่ง ผมนับดูทันทีมี ๗ ต้นเท่านั้นเอง และมีรอยบากเผาไฟเอายางสนแสดงว่ามีคนขึ้นไปถึงตรงนั้น และก็จริงไม่มีชาวบ้านคนใดขึ้นไปสูงกว่าที่ตรงนั้น ผมสังเกตเป็นแลนด์มาร์คไว้โดยมิได้บอกนักบิน แล้วก็หาทางลัดเลาะไปเรื่อยๆ มีน้ำที่ไหนๆดีๆก็หยุดพักดื่มน้ำแล้วให้นักบินช่วยดึงคอให้ยืนเดินต่อไป เดินไปจนค่ำยังพอมีแสงจันทร์ขึ้น ๓ ค่ำ พอมองเห็นทางก็ไม่หยุด บางตอนมีช่องผ่านผามีหุบเข้าไปมีแสงเรืองๆผมก็หยุดดู นักบินก็บอกว่าไม่รู้อะไร รีบๆหนีไปดีกว่า คืนนั้นพอพระจันทร์ลับเหลี่ยมเขามืดไปแล้วก็ต้องหยุดหาที่นอนและจุดไฟจากกิ่งไม้แห้งไว้รอบๆเพราะเดินต่อไปก็ไม่เห็นอะไรอีกแล้ว รุ่งขึ้นเช้าเดินลัดเลาะต่อไปเรื่อยๆ ไม่พบรอยทางเท้าคนเดิน บางคราวมีมะม่วงป่านักบินได้กินไปเดินไป ผมไม่กินเพราะหิวแต่น้ำอย่างเดียวจนกระทั่งเวลาประมาณบ่ายสองโมงก็เจอทางช้างเป็นถนนมีซุ้มไม้ไปตลอดทาง เดินได้ง่ายดีเหมือนเดินตามถนนธรรมดาบ้าง ลำธารบ้างกว้างประมาณ ๖ เมตร ผมคุ้นกับป่าหลายป่ามาแล้วเพราะมีหน้าที่ผกตำรวจในป่าอยู่เสมอ ธรรมดาช้างจะไม่เดินเข้าใกล้หมู่บ้านแต่จะเดินลึกเข้าป่าไปทุกที ยิ่งเดินไปเจอขี้ช้างเก่าๆก็ยังไม่คิดอะไร ทีนี้เดินไปเจอเอาขี้ช้างใหม่ๆเป็นจำนวนมากนี่สิไม่ดี ผมจึงบอกนักบิน

(อ่านต่อหน้า ๗๐)

รางวัลชั้นเฉพาะน้องอ้อย ที่ทำ "สไตร์ค" จน "พิน" พี่เริ่มล้มระเนระนาด

๑. มวยคู่สำคัญ

วันประชุมกรรมการศิษย์เก่า บ.ส. เมื่อ ๑๕ ธ.ค. ๒๕๒๖ ท่านนายกสมาคม ผู้หาเงินให้โอลิมปิคไทย ๒๐ ล้านบาท กล่าวเชิงเล่นว่า หนังสือศรีสมเด็จที่จะออกปีใหม่ ๑๙ ม.ค. ๒๕๒๗ อยากจะให้เขียนประวัติของการชกมวยที่น่าระทึกใจของศิษย์เก่าดูบ้างเมื่อครั้ง ๕๐ กว่าปีมาแล้ว เพราะในครั้งก่อนๆ เรื่องหมัดมวยเป็นที่ชมชอบไม่ยิ่งหย่อนกว่าพเยาว์สมัยนี้ อยากจะเสนอให้เขียนเรื่องพี่เฉลิมกับพี่หม่อมสะอ้าน นักมวยไทยกับนักยูโดสายดำ หรือพี่ขจรกับพี่เฉลิมนั้น สำหรับคู่แรกเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๔ ผู้เขียนจำไม่ค่อยได้เพราะไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ทราบเพียงเลาๆว่า ยุติกันเองโดยไม่ได้เสียอะไรกันนักเช่นแบบมวยปล้ำ แต่ผู้เขียนจำเหตุการณ์ระทึกย้อนหลังไปเมื่อครั้ง พ.ศ. ๒๔๗๓ ได้ดี ระหว่างพี่ขจร นักมวยแชป์รุ่น พ. สามปีซ้อน กับพี่เฉลิม แชมป์มวยไทยสุพรรณบุรี นักกล้ามมะขามข้อเดียวแห่ง บ.ส. ทนความรบเร้าของบรรดาประชาชน บ.ส. นักเรียนประจำไม่ไหวว่าใครจะเก่งกว่ากัน ทำนองว่าราชสีห์จะอยู่ถ้ำเดียวสองตัวไม่ได้ และโดยเฉพาะราชสีห์เพศผู้

วันหนึ่ง เดือนหนึ่ง ใน พ.ศ. ๒๔๗๓ หน้าหนาว เป็นวันสำคัญที่สุดที่ผู้ยิ่งใหญ่จะพบกันโดยหาสาเหตุไม่ได้คงจะทนยุแหย่ของบรรดาประชาชนไม่ได้กระมัง เพราะต่างก็เป็นหัวหน้าใหญ่ของต่างคณะทั้งคู่ พี่ขจรหัวหน้าใหญ่คณะพระปวโรพารวิทยา พี่เฉลิมหัวหน้าใหญ่คณะหลวงแจ่มวิชาสอน ต่างก็มีประวัติในกีฬาและการเรียนมาโชกโชนจนถึงขั้นลูกน้อง พี่เฉลิมยังมีภาษีในด้านเล่นกล้ามเด่นกว่าทุกคน ในสมัยนั้นนิยมเล่นกล้ามกันมาก เล่นกล้ามในสมัยนน นอกจากยกน้ำหนักแล้ว ก็ยังมีการวิดน้ำ บาร์คู่ ทนกันอีก ทำไมกล้ามจะไม่ใหญ่เล่า จำได้ว่าก่อนวันที่ผู้ยิ่งใหญ่จะพบกันสำแดงเดชนั้น พี่เฉลิมไปแพ้วิดน้ำคุณประยูร นักกล้ามผู้วิดน้ำไม่หยุดนับเป็นชั่วโมงๆ เข้าด้วย ก็หงุดหงิดใจไปบ้าง

เมื่อผู้ยิ่งใหญ่ประจันหน้ากัน ณ ลานต้นจันทร์ หน้าเรือนเรียน ม.๗-ม.๘ ข้างต้นหว้าใหญ่ หน้าตึกเรียน ม.๔-๕-๖ หลังจากประชุมสวดมนต์ ๒๐.๓๐ น. แล้ว ห้อมล้อมด้วยบรรดาประชาชนทั้งสองคณะจำนวนร้อย การแต่งตัวของคู่ต่อสู้ก็อยู่ในแบบฟอร์มอยู่ประจำ คือ กางเกงสีขาว เสื้อคอกลม คาดเข็มขัดม่วงขาวทะมัดทะแมงไม่สวมนวม ทั้งคู่เริ่มเจรจากันว่าจะต่อสู้กันแบบไหนจึงจะดี จึงจะยุติธรรม ไม่มีกรรมการห้ามชกกันจนกว่าจะยอมแพ้ไปข้างหนึ่ง ฝ่ายพี่ขจรก็ว่าแบบมวยฝรั่งดีกว่า เพราะถนัดมาก ยิ่งแย็บซ้ายหลายหมัด แล้วตามด้วยขวาถนัดนัก ปราบคู่ต่อสู้

จนได้เหรียญทองสามเหรียญมาแล้ว ฝ่ายพี่เฉลิมก็ว่าแบบมวยไทยดีกว่า รู้แพ้ชนะกันเร็วดี มีเวลานานพอที่คุณครูสมบูรณ์ ครูเวรคืนนั้นจะมาไม่ทัน

เมื่อต่างเกี่ยงงอนในเชิงแบบวิธี ประชาชนต่างพากันเงียบกริบด้วยใจระทึก มีแต่คุณเฮงสูนคนเดียวที่เต้นกำให้ใช้แบบมวยไทย คุณเฮงสูนนี้เป็นนักเต้นไม่ยอมหยุด เผลอไปบี่สสาวะข้างศาลเจ้าพ่อเข้า เผอิญไปเล่นเต้นเชือกจนเหนื่อย แล้วไปกินแตงโมใต้ต้นขนุน เส้นโลหิตในสมองแตกตาย ดังที่ท่านนายกเคยเล่าให้ฟังมาแล้ว เล่าวกเวียนไปมาผู้อ่านคงจะอวกตาย เอาละเมื่อการเจรจาเป็นอย่างนี้นานพอควรก็พอดีคุณครูสมบูรณ์ คุณครูผู้ใจดี อบรมนักเรียนอย่างผู้ดีจนเป็นที่รักและเกรงใจของประชาชนก็เข้ามาสมทบดูเหตุการณ์ด้วย แล้วนักมวยประวัติศาสตร์ก็จับมือกัน เป็นอันลงเอยว่าวันหน้าพบกันใหม่ จนบัดนี้ก็ยังไม่พบกันอย่างว่า มีแต่พบกันอย่างเพื่อนจนเป็นที่สงสัยกันจนจะแก่ตายกันทุกวันนี้ว่าเขาหลอกให้มาดูการจับมือกันหรือ น่าโมโหจริงๆ

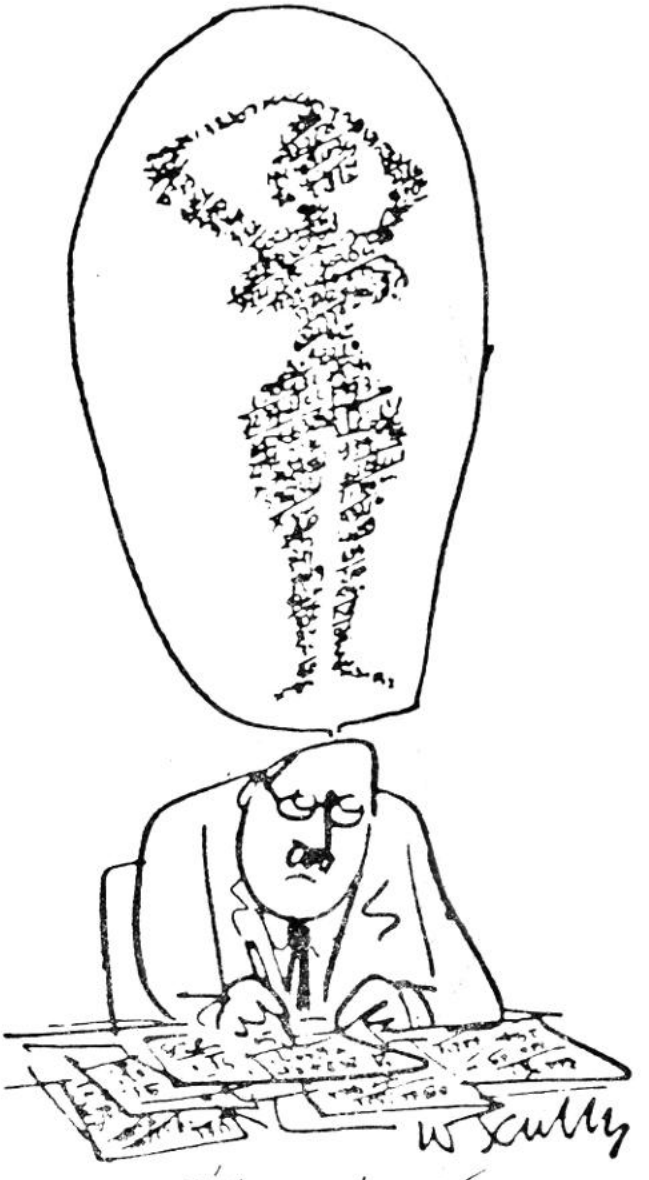
๒. เรื่องรูปปั้นเจ้าพ่อ

เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องนานมาแล้วเช่นเดียวกัน รูปปั้นเจ้าพ่อสมเด็จฯ เคารพบูชามาแต่ครั้งโรงเรียนอยู่ที่โรงเรียนศึกษานารีบ่จจุบัน เป็นรูปปั้นฝีมือยอดเยี่ยม ทรงรูปแค่หน้าอก ขนาดเท่าองค์จริง เป็นหินแข็งพิเศษ มีเค้าหน้าเหมือนองค์จริงมาก ตั้งบูชาหน้าห้องประชุมนักเรียน ห้องประชุมนี้สมัยท่านเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน เป็นห้องประชุมขุนนาง ใครเป็นผู้ปั้นยังไม่มีใครทราบ ผู้เขียนจึงใคร่ขอบอกความจริงเสียทีว่าผู้ปั้นรูปสมเด็จคือคุณครูหลวงชุมวิทยกิจ คุณครูหนุ่มรูปหล่อสันทัดทรง สำเร็จจากประเทศอังกฤษ

มาใหม่ๆ ท่านได้วิชาการปั้นเป็นพิเศษนอกเหนือไปจากวิชาครูที่สำเร็จมา ห้องปั้นของท่านอยู่มุมตึกชั้นล่างติดสนามฟุตบอลล์ของคณะเจ้าคุณประมวลวิชาพูลผู้เขียนสนใจเคยเข้าไปดู มีรูปปั้นวางบนชั้นมากมาย แต่บนโต๊ะที่ทำงานของท่านมีรูปปั้นสมเด็จวางอยู่รอการตบแต่งให้ดีขึ้น ต่อจากนั้นไม่นานเข้าใจว่าเมื่อท่านเจ้าคุณอาจารย์ย้ายกลับเข้ากระทรวงไปรับตำแหน่งสูงขึ้นใหม่ ผู้เขียนก็เห็นรูปปั้นสมเด็จวางประดิษฐานหน้าห้องประชุมนักเรียนจึงไม่แน่ใจว่าจะประดิษฐานในสมัยต่อเนื่องกันอย่างไรก็ตามรูปปั้นของท่านก็ได้ตั้งไว้เคารพบูชามาแต่เก่าก่อน และยังคงตั้งไว้ในหอประชุมวิเศษศุภวัตรที่สร้างเสร็จใหม่ ณ โรงเรียนย้ายใหม่เมื่อพ.ศ. ๒๔๗๖ นักเรียนรุ่นหลังๆ ก็ได้เคารพบูชากันตลอดมา จนมาถึงสมัยเมื่อโรงเรียนเปลี่ยนเป็นโรงเรียนฝึกหัดครู รูปปั้นของท่านก็ยังคงอยู่ที่เดิมผู้เขียนได้สำเร็จการศึกษาไปแล้ว เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๕ จึงไม่ทราบข่าวรูปปั้นของท่านอีก ทราบต่อมาว่าเมื่อโรงเรียนฝึกหัดครูบ้านสมเด็จฯ ได้สร้างศาลเจ้าพ่อใหม่ ในสมัยคุณจรูญ วงศายัณห์ เป็นอาจารย์ใหญ่ก็ได้มีการแลกเปลี่ยนรูปปั้นสมเด็จฯ กับญาติของท่าน ครั้งคุณประมวลฯ เป็นนายกกรรมการศิษย์เก่า รูปปั้นสมเด็จฯ องค์ใหม่จึงดูเค้าหน้าแก่และคร่ำไป เข้าใจว่าคงจะเก่ากว่าองค์เดิม แต่อย่างไรก็ตาม ก็คงเป็นรูปปั้นสมเด็จฯ เหมือนกัน ผิดกันที่ผู้ปั้นคนละคนเท่านั้น

๓. สนามกีฬา

ได้มีการเปิดสนามกีฬาที่ทันสมัยในขณะนั้น ในสมัยพระยาวิเศษศุภวัตร มีแห่งที่ดูสำหรับครูอาจารย์อยู่หน้าศาลเจ้าพ่อที่สร้างใหม่ สำหรับ

ที่ปรึกษาชมรม ๗

การแข่งขันกีฬามีทั้งฟุตบอลและกรีฑา จำได้ว่าในวันเปิด พ.ศ. ๒๔๗๕ ได้เชิญธิดาผู้แทนเจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรีมาเปิดสนามใหม่ ต่อมาสนามนี้ยังเคยเป็นที่แข่งขันกีฬาของกระทรวงศึกษาสมัยหนึ่งด้วย นับว่าในสมัยนั้นเป็นสนามแข่งขัน

(อ่านต่อหน้า ๑๒๘)

อรรถ อรรถไกวัลวที..... เขียน

เจ้าพระยาอรรคมหาเสนา (บุนนาค) กับ

เจ้าพระยาอรรคมหาเสนา สมุหพระกลาโหม กับเจ้าพระยามหาเสนา สมุหพระกลาโหม เป็นบุคคลคนเดียวกันที่ไต่เต้าขึ้นมาจากตำแหน่งนายฉลอง ไนยนารถ (บุนนาค) เมื่อต้นกรุงรัตนโกสินทร์

ผู้เขียนเคยเขียนถึงเรื่องราวของท่านภายใต้ชื่อเรื่อง "คู่เขย" ลงใน "ศรีสมเด็จ" มาหลายปีแล้วและลงติดต่อกันมาถึง ๓ เล่ม ฐานันดรศักดิ์สุดท้ายของท่านเท่าที่เคยค้นได้คือ เจ้าพระยามหาเสนา สมุหพระกลาโหม ท่านได้เลื่อนฐานันดรศักดิ์จากเจ้าพระยายมราชขึ้นเป็น เจ้าพระยามหาเสนา ที่สมุหพระกลาโหม แทนเจ้าพระยามหาเสนา (ปลี) เมื่อ พ.ศ. ๒๓๓๘ เนื่องจากเจ้าพระยามหาเสนา (ปลี) หายสาบสูญไปในคราวยกทัพไปตีเมืองทวาย (ในหนังสือสงครามในประวัติศาสตร์ไทย กล่าวว่าตายในที่รบในการทำสงครามครั้งนั้น) ต่อมาผู้เขียนได้อ่านลำเนาคัดลอกพระราชหัตถ์เลขาของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวในการพระราชทานนามสกุลแก่ผู้สืบสกุลตามสายสกุลของท่านบุนนาคว่า "บุนนาค" ตามนามเดิมของท่าน และกล่าวถึงฐานันดรศักดิ์ของท่านบุนนาคว่า "เจ้าพระยาอรรคมหาเสนา" สำเนาคัดลอกพระราชหัตถ์เลขาดังกล่าวมีในหนังสือ "สกุลบุนนาคสายเจ้าพระยามนตรีสุริวงศ์" ซึ่งคุณไชย บุนนาค จัดพิมพ์เนื่องในการ

เจ้าพระยามหาเสนา (บุนนาค) ต้นสกุล "บุนนาค"

ทำบุญอายุครบ ๕ รอบของคุณโชค บุนนาค ผู้พี่ชาย ฉะนั้น ฐานันดรศักดิ์จึงเป็นฐานันดรศักดิ์สุดท้ายที่ผู้เขียนมิได้กล่าวถึงในเรื่อง "คู่เขย" และมิได้กล่าวถึงในรายละเอียดของเรื่องนี้ด้วย

ขอคารวะ

เมื่อพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกเสด็จขึ้นเถลิงถวัลย์ราชสมบัติ นับเป็นรัชกาลที่หนึ่งแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ พระองค์ได้ทรงสถาปนาพระบรมวงศานุวงศ์ และพระราชทานยศฐาบรรดาศักดิ์แก่ข้าราชบริพารใหญ่น้อยถ้วนทั่วหน้าทุกคนตามความดีความชอบที่รับราชการงานเมืองมาด้วยกัน ในการนี้ นายฉลอง ไนยนารถ (บุนนาค) ก็ได้รับพระราชทานฐานันดรศักดิ์เป็นพระยาอุไทยธรรม (หนังสือบางเล่มเขียนว่าพระยาอุทัยธรรม) รับราชการสนองพระเดชพระคุณในตำแหน่งแสงในและช่างมุกด์

พุทธศักราช ๒๓๒๘ ภายหลังจากที่สมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกได้ขึ้นครองราชเพียง ๓ ปี พระเจ้าปดุงกษัตริย์พม่าได้กรีธาทัพใหญ่ยกเข้ามาหวังจะเหยียบกรุงรัตนโกสินทร์ให้ราบเรียบเป็นผงธุลี โดยจัดทัพแยกย้ายกันรุกเข้ามาถึง ๙ ทัพ จากเหนือจดใต้ แต่ละทัพวางแผนโยงใยกันเข้าตีบ้านเล็กหัวเมืองน้อยดาดะเข้าหาจุดใหญ่ที่หมาย

สงครามถิ่นยุครัตนโกสินทร์

มั่นทำลาย เส้นทางเดินทัพทุกสายมีจุดบรรจบพบกันที่ "บางกอก" อันเป็นที่ตั้งเมืองหลวงแห่งใหม่ของไทย สงครามครั้งนี้ไทยเรียกว่า "ศึกเก้าทัพ"

เรามาดูกองทัพพม่าที่ยกเข้ามาที่เมืองไทยคราวนั้นสักหน่อยเป็นไร

ทัพพม่าที่ยกมามีกำลังพลถึง ๑๔๔,๐๐๐ คน โดยเกณฑ์กำลังคนทั้งในเมืองหลวงและหัวเมืองชั้นประดามีรวมทั้งประเทศราชด้วย กระบวนทัพที่จัดกันเข้ามาแยกย้ายทิศทางและมีกำลังพลดังนี้

ทัพที่ ๑ "แมงยี แมงข่องกยอ" เป็นแม่ทัพ ประกอบด้วยทัพบกและทัพเรือมีกำลังพล ๑๐,๐๐๐ เรือกำปั่นรบ ๑๕ ลำยกมาตั้งที่เมืองมะริด ทัพบกให้ยกเข้าตีหัวเมืองทางปักษ์ใต้ตั้งแต่เมืองชุมพรลงไปจนถึงเมืองสงขลา ส่วนทัพเรือ ให้ยกเข้าตีหัวเมืองชายทะเลฝั่งตะวันตกตั้งแต่เมืองตะกั่วป่าลงไปจนถึงเมืองถลาง (ภูเก็ต)

ในพงศาวดารพม่าว่า แมงยี แมงข่องกยอ ยกลงมาตั้งแต่เดือน ๘ ปีมะเส็ง ด้วยพระเจ้าปดุงให้เป็นกองทัพมาก่อนเพื่อรวบรวมเสบียงอาหารไว้สำหรับกองทัพหลวงที่จะยกมาตั้งชุมนุมทัพที่เมืองเมาะตะมะด้วยครั้นเมื่อกองทัพหลวงยกลงมากลับไม่ได้เสบียงอาหารตามที่ต้องการ พระเจ้าปดุงจึงให้ประหารชีวิตแมงยีแมงข่องกยอเสีย แล้วตั้งเกงหวุ่นแมงยี มหาสีหะสุระ อัครมหาเสนาบดี เป็นแม่ทัพที่ ๑ แทน และกองทัพส่วนหนึ่งของเกงหวุ่นแมงยี มหาสีหสุระคนนี้นี่แหละที่ต้องพ่ายแพ้แก่คุณจันทน์ และคุณมุกผู้น้องสาว ๒ วีระสตรีของไทยที่ปกป้องเมืองถลางเอาไว้ได้ ซึ่งจะได้เขียนรายงานการสู้รบไว้ในตอนต่อไป

ทัพที่ ๒ "อนอกแฝกคิดหวุ่น" (ชื่ออ่านยากชมัด ใครพอใจจะอ่านว่าอย่างไรก็ตามใจเถอะ) เป็นแม่ทัพมีกำลังพล ๑๐,๐๐๐ ยกลงมาตั้งที่เมืองทวายให้เดินทัพเข้ามาทางด่านบ้องตี้เข้าตีหัวเมืองไทยฝ่ายตะวันตกตั้งแต่เมืองราชบุรี เมืองเพชรบุรีลงไปประจบกองทัพที่ ๑ เมืองชุมพร

ทัพที่ ๓ "หวุ่นคยีสะโดะศิริมหาอุจจะนา" เจ้าเมืองตองอูเป็นแม่ทัพ มีกำลัง ๓๐,๐๐๐ ยกมาทางเมืองเชียงแสน เข้าตีเมืองลำปางและหัวเมืองทางริมแม่น้ำแควใหญ่และแม่น้ำยมตั้งแต่เมืองสวรรคโลก เมืองสุโขทัยลงมาบรรจบกองทัพหลวงที่กรุงเทพฯ

ทัพที่ ๔ "เมียนหวุ่นแมงยีมหาทิมข่อง" เป็นแม่ทัพมีกำลังพล ๑๐,๐๐๐ ยกลงมาตั้งที่เมืองเมาะตะมะเป็นทัพหน้าที่จะยกเข้าตีกรุงเทพฯ ทางด่านพระเจดีย์สามองค์

ทัพที่ ๕ "เมียนเมหวุ่น" เป็นแม่ทัพ มีกำลังพล ๕,๐๐๐ ยกมาตั้งที่เมืองเมาะตะมะ เป็นทัพหนุนกองทัพที่ ๔

ทัพที่ ๖ "ตะแคงกามะ" ราชบุตรที่ ๒ เป็นแม่ทัพ (พม่าเรียกราชบุตรองค์นี้ว่า ศิริธรรมราชา) มีกำลังพล ๑๒,๐๐๐ มาตั้งที่เมืองเมาะตะมะ เป็นทัพหน้าที่ ๑ ของกองทัพหลวงที่ยกเข้ามากรุงเทพฯ ทางด่านเจดีย์สามองค์

ทัพที่ ๗ "ตะแคงจักกุ" ราชบุตรที่ ๓ เป็นแม่ทัพ (พม่าเรียกราชบุตรองค์นี้ว่าสะโดะมันซอ) มีกำลังพล ๑๑,๐๐๐ มาตั้งที่เมืองเมาะตะม เป็นทัพหน้าที่ ๒ ของกองทัพหลวง

ทัพที่ ๘ เป็นกองทัพหลวง มีกำลังพล ๕๐,๐๐๐ พระเจ้าปดุงเป็นจอมทัพ เสด็จมาเมืองเมาะตะมะเมื่อเดือน ๑๒ ปีมะโรง

ทัพที่ ๙ "จอข่องนรทา" เป็นแม่ทัพ มีกำลังพล ๕,๐๐๐

ยกเข้ามาทางด่านแม่ละเมา แขวงเมืองตากเข้าตีหัวเมืองทางแม่น้ำพิงค์ ตั้งแต่เมืองตาก เมืองกำแพงเพชร ลงมาบรรจบทัพหลวงที่กรุงเทพฯ

กองทัพทั้ง ๙ นี้กำหนดให้ยกเข้าตีเมืองไทยพร้อมกันทุกทัพในเดือนอ้าย ปีมะเส็ง คือให้มุ่งตรงเข้าตีกรุงเทพฯ ๕ ทัพด้วยกำลังพล ๘๙,๐๐๐ ตีหัวเมืองฝ่ายเหนือ ๒ ทัพ ด้วยกำลังพล ๓๕,๐๐๐ ตีหัวเมืองฝ่ายใต้ฝ่ายตะวันตก ๒ ทัพ ด้วยกำลังพล ๒๐,๐๐๐

กระบวนทัพที่พระเจ้าปดุงยกเข้ามาหมายขยี้เมืองไทยครั้งนี้ผิดกับกระบวนทัพที่พม่าเคยยกเข้ามาตีเมืองไทยแต่ครั้งก่อนๆ มาก พม่าเคยยกทัพใหญ่เข้ามาตีเมืองไทยแต่ครั้งก่อนแม้เป็นทัพกษัตริย์ เช่นพระเจ้าหงสาวดีก็ดีพระเจ้าอลองพญาก็ดี จะยกมาอย่างมากก็เพียง ๒ ทางเท่านั้น อย่างเช่นเมื่อคราวให้เจ้าพระยาพสิมยกเข้ามากับพระเจ้าเชียงใหม่ในแผ่นดินสมเด็จพระนเรศวรมหาราช หรือครั้งเมื่อยกมาตี

เมืองไทยในแผ่นดินพระเจ้าเอกทัศน์เป็นต้น แต่การศึกครั้งนี้พระเจ้าปดุงยกทัพเข้ามาถึง ๕ ทาง จึงนับเป็นมหาสงครามที่หนักที่สุดในประวัติศาสตร์ของชาติไทย

นายแพทย์วิบูล วิจิตรวาทการ เขียนวิจารณ์ถึง "สงครามเก้าทัพ" ไว้ใน "ดิฉัน" ฉบับที่ ๑๕๖ ว่า

"พม่ายกทัพมาคราวนี้มีจำนวนพลถึง ๑๔๔,๐๐๐ คน เป็นทัพใหญ่ที่หายากในประวัติศาสตร์ แม้ในประวัติศาสตร์ของฝรั่งพระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราช ซึ่งได้ชัยชนะจากกรุงมาเซโดเนีย มาจนถึงประเทศอินเดีย ยังมีทหารเพียงประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ คน ฉะนั้นกองทัพของพระเจ้าปดุงที่ส่งมาทำลายเมืองไทยนี้ถือเป็นการรุกรานใหญ่หลวงหาที่เปรียบเทียบในประวัติศาสตร์ได้ยาก ถ้าไม่ได้รับการต่อต้านจากชนชาตินักรบเช่นชาวไทยต้นกรุงรัตนโกสินทร์ ก็คงได้ชัยชนะอย่างง่ายดาย"

หันกลับมาดูเหตุการณ์ในกรุงเทพฯ กันบ้าง เมื่อพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกได้ทรงทราบข่าวศึกซึ่งมีใบบอกมาจากเมืองกาญจนบุรีว่า พม่าได้เตรียมทัพอยู่ที่เมืองเมาะตะมะจะยกเข้ามาตีเมืองไทยถึง ๕ ทัพทั้งหัวเมืองเหนือใต้ทั้งปวงก็แจ้งข่าวศึกพม่าเข้ามาโดยลำดับ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ จึงโปรดให้ประชุมพระราชวงศานุวงศ์ และเสนาบดีข้าราชการผู้ใหญ่ทั้ง

ปวงเพื่อเตรียมรับศึกครั้งนี้ ที่ประชุมมีความเห็นสอดคล้องต้องกันว่า ศึกที่พระเจ้าปดุงยกมาครั้งนี้หนักนัก ประกอบด้วยรี้พลอาวุธยุทโธปกรณ์มากมาย ทั้งทัพบกทัพเรือ และแยกย้ายกันเข้าตีทุกทิศทุกทาง หากจะจัดทัพออกต้านทานทุกด้านก็ด้อยที่กำลังพล เนื่องจากผลของการสำรวจและเกณฑ์พลรบได้เพียง๗๐,๐๐๐คนเท่านั้น น้อยกว่าข้าศึกมากนักถึงครึ่งต่อครึ่ง หากแต่งกองทัพออกไปต่อสู้รักษาเขตแดนที่พม่ายกเข้ามาทุกทาง เห็นว่าคงเสียเปรียบแน่ เพราะต้องแบ่งกำลังแยกย้ายไปหลายแห่ง จึงให้รวบรวมกำลังไปต่อสู้ข้าศึกในทางที่สำคัญก่อน ทางไหนที่สำคัญน้อยปล่อยให้ข้าศึกย่ำยีตามใจชอบไปพลาง เมื่อเอาชนะข้าศึกส่วนใหญ่ได้แล้วจึงหันเหไปปราบปรามข้าศึกในทางอื่นต่อไป และเมื่อสืบได้ความแน่ชัดแล้วว่าทัพหลวงที่พระเจ้าปดุงเป็นจอมทัพคุมเข้ามาเองยกเข้ามาทางด่านพระเจดีย์สามองค์ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกจึงทรงจัดทัพขึ้น ๔ กองทัพยกออกไปต่อสู้กับข้าศึก

ทัพที่ ๑ กรมพระราชวังหลัง ขณะยังดำรงพระยศเป็นเจ้าฟ้ากรมหลวงอนุรักษ์เทเวศน์ เป็นแม่ทัพมีกำลังพล ๑๕,๐๐๐ ไปตั้งขัดตาทัพอยู่ที่เมืองนครสวรรค์ คอยป้องกันมิให้กองทัพพม่าที่ยกลงมาทางเหนือล่วงเลยเข้ามาถึงกรุงเทพฯ ได้ในเวลาที่กองทัพไทยกำลังต่อสู้กับกองทัพพม่าที่เมืองกาญจนบุรี กองทัพที่ ๑ นี้ พระยาอุไทยธรรม (บุนนาค) เป็นนายทัพสำคัญไปในกองทัพด้วย ซึ่งจะได้กล่าวถึงบทบาทของท่านในการรบครั้งนี้และครั้งต่อๆ ไปให้ลูกหลานในสกุล "บุนนาค" ได้ทราบไว้

ทัพที่ ๒ เป็นทัพใหญ่กว่าทุกทัพ มีกำลังพล ๓๐,๐๐๐ กรมพระราชวังบวรมหาสุรสิงหนาท สมเด็จพระอนุชาธิราชทรงเป็นจอมทัพ ยกไปตั้งที่ตำบลลาดหญ้าเหนือเมืองกาญจนบุรี คอยต่อสู้กับกองทัพพระเจ้าปดุงที่จะยกเข้ามาทางด่านเจดีย์สามองค์

ทัพที่ ๓ เจ้าพระยาธรรมาธิกร (บุญรอด) และเจ้าพระยายมราช (สน) เป็นแม่ทัพตั้งอยู่ที่ราชบุรีมีกำลังพล ๕,๐๐๐ เพื่อรักษาทางลำเลียงของกองทัพที่ ๒ และคอยตีทัพพม่าซึ่งอาจจะยกมาทางใต้หรือทางเมืองทวาย

ทัพที่ ๔ เป็นทัพหลวง มีกำลังพล ๒๐,๐๐๐ จัดเตรียมไว้ในกรุงเทพมหานคร โดยสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกเป็นแม่ทัพเอง เป็นทัพหนุนคอยช่วยเหลือทัพใดทัพหนึ่งที่อาจจะเพลี่ยงพล้ำต่อข้าศึกจะได้ยกไปช่วยทันท่วงที

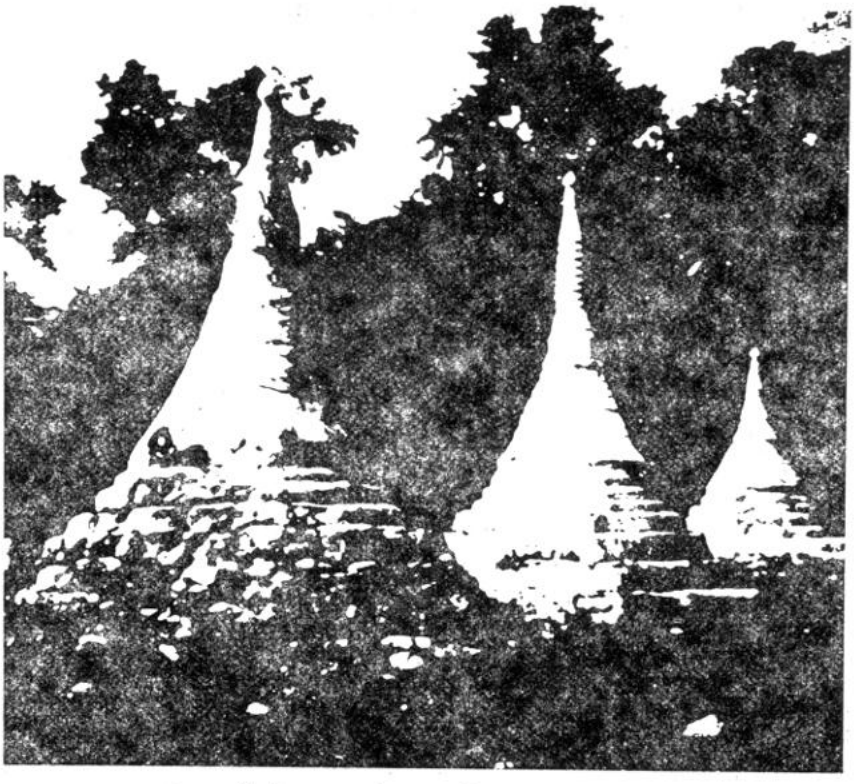
สงครามลาดหญ้า

ทัพที่ ๒ ของสมเด็จพระอนุชาธิราช ยาตราออกจากพระนครไปตั้งมั่นอยู่ที่ทุ่งลาดหญ้าเหนือเมืองกาญจนบุรีแถบเชิงเขาบรรทัด จัดให้พระยากลาโหมราชเสนา พระยาจ่าแสนยากรเป็นกองหน้า เจ้าฟ้ากรมหลวงจักรเจษฎาเป็นยกกระบัตรทัพ เจ้าพระยารัตนาพิพิธที่สมุหนายกเป็นเกียกกาย เจ้าพระยามณเฑียรบาลเป็นกองหลัง ตั้งค่ายชักปีกกาถึงกัน แล้วทรงให้พระยามหาโยธา (เจ่ง) คุมกองมอญ ๓,๐๐๐ คน ยกไปขัดตาทัพที่ด่านกรามช้างอันเป็นช่องเขาริมน้ำแควใหญ่อันเป็นช่องทางที่ข้าศึกจะต้องเดินทัพผ่าน

กองทัพที่ ๔ ของพม่าอันมีเมียนหว่นแมงยีมหาทิมข่องเป็น

นายทัพยกเข้ามาก่อน ตามด้วยกองทัพที่ ๕ ภายใต้การนำทัพของเมียนเมหวุ่น ทั้ง ๒ ทัพยกเข้ามาทางด่านเจดีย์สามองค์ตัดลงมาทางริมน้ำแควใหญ่ผ่านเมืองท่ากระดานลงมาถึงด่านกรามช้าง ได้ปะทะกับกองระวังหน้าของพระยามหาโยธา พลมอญของพระยามหาโยธาต้านไว้ไม่อยู่เนื่องจากมีพลรบน้อยกว่ากันถึง ๑ ต่อ ๕ ก็แตกพ่ายถอยร่นลงมา พม่าติดตามมาถึงกองทัพที่ ๒ ของสมเด็จพระอนุชาธิราช กรมพระราชวังบวรฯ ที่ตั้งอยู่ ณ ทุ่งลาดหญ้าก็ตรงเข้าตีค่ายไทยทันทีด้วยไม่รู้กำลังรบ สมเด็จพระอนุชาธิราชคอยทีอยู่แล้วก็ออกรบต่อสู้กันเป็นสามารถล้อมจับพม่าได้กองหนึ่ง พม่าเริ่มรู้สึกตัวว่าเสียรู้กลศึกของไทย และเห็นว่าตนมีกำลังรบน้อยกว่าก็ยั้งทัพไว้ตั้งค่ายมั่นลงประจันหน้ากองทัพไทย เพื่อหวังรั้งรอทัพหน้าและทัพหลวง คือกองทัพที่ ๖ ที่ ๗ และที่ ๘ มาสมทบทำสงครามขั้นแตกหักกันต่อไป

ฝ่ายสมเด็จพระอนุชาธิราช เมื่อเห็นพม่าตั้งค่ายมั่นลงที่เชิงเขาบรรทัดสมดังที่คะเนไว้ เนื่องจากก่อนที่จะยาตราทัพออกจากพระนครได้กำหนดยุทธวิธีในการรบครั้งนี้ไว้แล้วว่า พระองค์จะตั้งสกัดทัพใหญ่ของข้าศึกที่ทุ่งลาดหญ้านี้อันเป็นทุ่งใหญ่อยู่ต่อเชิงเขาบรรทัดอันเป็นทางที่พม่าต้องเดินทัพเข้ามา ถ้าไทยรักษาทุ่งลาดหญ้าไว้ได้ทัพพม่าต้องตั้งทัพอยู่บนภูเขาใหญ่อันเป็นที่กันดาร การหาเสบียงตลอดจนการเดินทัพจะพบกับการยากลำบากมาก เปรียบเสมือนข้าศึกที่อยู่ในตรอก ไทยสกัดอยู่ปากตรอก ไทยถึงกำลังน้อยกว่าก็จะสู้ข้าศึกที่มีกำลังมากกว่าได้ไม่ยาก โดยอาศัยชัยภูมิที่พระองค์กำหนดไว้

ด่านเจดีย์ ๓ องค์ ทางเดินทัพของพม่า

กองทัพที่ ๔ และที่ ๕ ของพม่ารบติดพันรุกไล่กองมอญของพระยามหาโยธาลงมาตามช่องเขาด่านกรามช้าง และถูกตีปะทะโดยกองทัพที่ ๒ ของไทย ก็เลยต้องยั้งทัพตั้งค่ายอยู่เพียงเชิงเขา เมื่อกองหน้าหยุดอยู่บนภูเขาอันเป็นเชิงลาด กองทัพที่ตามมาข้างหลังก็ต้องหยุดอยู่บนภูเขาเป็นระยะกันไป ปรากฏว่าทัพที่ ๖ ของตะแคงกามะราชบุตรต้องตั้งอยู่ที่ท่าดินแดง กองทัพที่ ๗ ของตะแคงจักกุราชบุตรตั้งอยู่ที่สามสบ ทัพหลวงของพระเจ้าปดุงตั้งอยู่ที่ลอนซีเลยด่าน

พระเจดีย์สามองค์เข้ามาเพียง ๒ ระยะ กองทัพพม่าตั้งอยู่บนภูเขา จะหาเสบียงในแดนไทยลำบาก ต้องหาบขนเสบียงอาหารจากแดนพม่าข้ามมาส่งกันทุกทัพ ศึกครั้งนี้พม่าเริ่มเสียเปรียบไทยตั้งแต่แรกยกข้ามแดนไทยเข้ามาทีเดียว

อรรถ พันธ์ขจร ผู้เดินทางไปศึกษาสมรภูมิค่ายสามสบและค่ายท่าดินแดง เขียนให้ความรู้ไว้ในหนังสือ "ท่องโลก" ฉบับปฐมฤกษ์ว่า

ค่ายสามสบ ปัจจุบันอยู่ห่างอำเภอสังขละบุรี ทางทิศเหนือเพียง ๓ กิโลเมตร เป็นที่เนินสูงแล้วลาดต่ำลงไปเป็นแหลมสามเหลี่ยม ซึ่งแม่น้ำสองสายคือแม่น้ำบีคี่และแม่น้ำซองกาเรียมาบรรจบกัน (แต่ที่เรียกว่า "สามสบ" อันหมายถึงการมาพบกันสามทาง ก็เพราะไม่ไกลจากตรงนั้นมีลำน้ำสายเล็กชื่อรันดีมาบรรจบกับแม่น้ำซองกาเรียด้วย)

ค่ายท่าดินแดง ห่างจากค่ายท่าสามสบระยะทางห่างกัน ๒๕ กิโลเมตร โดยเดินทางย้อนมาตามเส้นทางสังขละ ทองผาภูมิ ค่ายนี้อยู่ในหมู่บ้านวังปะโท่ อำเภอสังขละนั่นเอง คุณอรรถ พันธ์ขจร เล่าว่าปัจจุบันยังมีกำแพงดินและค่ายคูประตูหอรบปรากฏให้เห็นอยู่ เพราะเป็นค่ายถาวรและทำไว้แข็งแรงมาก ถึงขนาดค่ายนี้ร้างมาเกือบสองร้อยปีแล้วก็ตาม

ขอกลับไปกล่าวเรื่องการรบระหว่างกองทัพที่ ๔-๕-๖-๗-๘ ของพม่าซึ่งมีกำลังพลรบรวมกันจำนวน ๘๙,๐๐๐ คน กับกองทัพที่ ๒ ของไทย ภายใต้การบัญชาการรบของสมเด็จพระอนุชาธิราช กรมพระราชวังบวรมหาสุรสิงหนาท ซึ่งมีกำลังเพียง ๓๐,๐๐๐ คนกันต่อไป

สมเด็จพระอนุชาธิราช จึงทรงออกคำสั่งให้นายทัพนายกองของไทยทั้งปวงยกพลเข้าโจมตีพม่าก่อน ขณะนั้นพม่าตั้งค่ายเสร็จเรียบร้อยแล้ว ได้มีการสู้รบกันอย่างหนัก ฝ่ายพม่าเพลี่ยงพล้ำล้มตายลงเป็นจำนวนมากแต่ไทยก็ตีค่ายพม่าไม่แตกเนื่องจากมีกำลังรบน้อยกว่า เมื่อต่างฝ่ายต่างขับเคี่ยวกันจนอ่อนแรง ในที่สุดต่างฝ่ายต่างก็ถอยกลับเข้าค่าย สมเด็จพระอนุชาธิราชจึงทรงให้ทำครกทำสากใหญ่ไว้ในค่ายหลวงหลายสำรับ และประกาศแก่นายทัพนายกองและพลรบทั้งปวงว่า ต่อแต่นี้ไปผู้ใดถอยหนีพม่าข้าศึกอีกจะเอาตัวลงครกทุบด้วยสากใหญ่จนตาย

เรียกว่าใครถอยหนีเป็นถูกโขลกให้ละเอียดเป็นราย ๆ ไปเลยก็ว่าได้

แต่จะอย่างไรก็ตาม สมเด็จพระอนุชาธิราชจอมทัพก็มิได้บัญชาการรบด้วยวิธีการหักหาญเพื่อเอาชนะข้าศึกด้วยกำลัง พระองค์ทรงทราบดีว่ากำลังรบของไทยนั้นน้อยกว่าข้าศึกมากกว่ามากนัก แต่จะบัญชาการรบแบบเต่าหดหัวอยู่ในกระดองนั้นหาได้ไม่ เพราะกระบวนยุทธวิธีที่ไทยยาตราทัพออกมาตั้งรับทัพพม่าที่ทุ่งลาดหญ้าครั้งนี้ก็เห็นแล้วว่าผิดกับกระบวนยุทธวิธีที่ไทยได้เคยต่อสู้กับพม่ามาก่อน เช่น เมื่อครั้งสมเด็จพระมหาจักรพรรดิก็ดี ครั้งสมเด็จพระนเรศวรก็ดี หรือแม้เมื่อเสียกรุงให้แก่พม่าครั้งหลังสุดในแผ่นดินพระเจ้าเอกทัศน์ก็ดี ถ้าพม่ายกมาเป็นศึกใหญ่เหลือกำลังไทยมักต่อสู้ในพระนคร ถ้าคราวไหนเห็นว่ากำลังพอจะสู้รบกับข้าศึกที่ยกมาได้ก็ยกทัพออกดักตีข้าศึกให้แตกทัพเสียก่อนระหว่างทางที่จะถึง

ชานพระนคร เช่นมักจะยกทัพออกมารบกันแถวแขวงเมืองสุพรรณบุรีบ้างหรือแถวเมืองอ่างทองบ้าง สุดแต่ทิศทางที่ข้าศึกยกมา

กระบวนยุทธวิธียกทัพออกมาสกัดทัพข้าศึกถึงชายแดนต่อแดนครั้งนี้เป็นครั้งแรก เท่ากับเป็นการตัดไม้ข่มนาม มาตรว่าจะรู้ตัวว่าด้อยกำลังรบ แต่ไทยก็สวมหัวใจสิงห์ออกรบโดยไม่ประหวั่นครั่นคร้าม ทั้งเป็นการตัดการสะสมเสบียงของกองทัพข้าศึกได้อย่างวิเศษอีกด้วย

ยุทธการรบที่ลาดหญ้าปรากฏว่าฝ่ายไทยเป็นฝ่ายออกตีค่ายพม่าก่อนทุกครั้ง พม่าเอาปืนใหญ่ขึ้นตั้งบนหอรบยิงค่ายกองทัพไทย ไทยก็ตอบโต้ด้วยปืนใหญ่และปืนป่ากกว้าง โดยลากปืนออกไปยิงหอรบที่พม่าตั้งปืนใหญ่ด้วยลูกปืนไม้ซึ่งมีใช้มาตั้งแต่สมัยกรุงธนบุรีจนค่ายและหอรบหักทลายลง ลูกปืนไม้นี้นอกจากทำลายหอปืนใหญ่ของพม่าได้แล้วยังยิงถูกทหารพม่าล้มตายลงเป็นจำนวนมาก ส่วนไทยก็ได้รับความเสียหายจากการยิงด้วยปืนใหญ่ไม่น้อย แต่ก็ยังไม่มีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งล่าถอยและเพลี่ยงพล้ำแก่กัน

สมเด็จกรมพระราชวังบวรมหาสุรสิงหนาททรงใช้ยุทธวิธีและกลยุทธในการทำสงครามครั้งนี้ทุกวิถีทาง เนื่องจากทรงเห็นว่าจำนวนทหารไทยน้อยกว่าทหารพม่าประการหนึ่ง พิเคราะห์แล้วเห็นจุดอ่อนของพม่าเรื่องการส่งเสบียงบำรุงอีกประการหนึ่ง พระองค์จึงทรงจัดตั้งกองโจรขึ้น โดยให้พระยาสีหราชเดโช พระยาท้ายน้ำและพระยาเพชรบุรีเป็นนายทัพกองโจร ให้พระยารามคำแหง พระยาเสนานนท์เป็นปลัดทัพคุมพล ๕๐๐ เข้าไปอยู่ในป่าคอยสกัดตีกองลำเลียงพม่า ครั้งแรกกองโจรกองนี้ทำงานได้ผลสมดังพระประสงค์ จับได้ทั้งพม่าและเสบียงส่งให้ทัพหลวงสม่ำเสมอมิได้ขาด แต่ต่อมาปรากฏว่าผลงานที่เคยปฏิบัติได้ผลเนืองๆ นั้นขาดหายไป เมื่อทรงสอบสวนทวนความก็ได้ความว่าเนื่องจากการปฏิบัติการต้องกระทำติดต่อกันเป็นเวลายาวนาน พระยาทั้งสามอันเป็นนายทัพเกิดความขยาดขลาดกลัว จึงหยุดทำการนำกองโจรทั้ง ๕๐๐ ไปซ่อนซุ่มอยู่ที่อื่นเสีย สมเด็จกรมพระราชวังบวรฯ จึงมีรับสั่งให้พระยามณเฑียรบาลและข้าหลวงหลายนายไปจับตัวสามพระยานายทัพกองโจรมาตัดศีรษะเสีย ส่วนสองพระยาปลัดทัพให้เพียงแค่เฉือนหนังศีรษะเป็นการลงโทษ แล้วให้ตั้งกองโจรขึ้นใหม่ ดำรัสเอาพระเจ้าหลานเธอพระองค์เจ้าขุนเณร โอรสพระเจ้าขุนรามณรงค์สมเด็จพระบรมเชษฐาเป็นนายทัพนายกองโจร คุมทหารกองโจร ๑,๕๐๐ คนไปซุ่มตัดกองลำเลียงเสบียงอาหารของพม่าแถวพุตะไคร้ทางลำน้ำไทรโยคซึ่งทำการได้ผลดีมาก

พงศาวดารพม่ากล่าวว่ากองทัพพม่าที่ยกเข้ามาทางด่านเจดีย์สามองค์คราวนั้นขัดสนเสบียงอาหารมาแต่แรกทุกๆ ทัพ พระเจ้าปดุงทรงทราบว่ากองทัพหน้าเข้าไปตั้งประจันหน้าอยู่กับกองทัพไทยแล้ว ให้แบ่งเสบียงอาหารจากทัพหลวงส่งไปยังทัพหน้าทุกทัพก็ถูกไทยตีชิงเอาไปเสียเนืองๆ ครั้งหนึ่งให้เอาเสบียงบรรทุกช้าง ๖๐ เชือก มีกองลำเลียงคุมเสบียงมา ๕๐๐ คน กองโจรของไทยที่ไปซุ่มอยู่ก็ปล้นเอาไปได้หมด ทีหลังจึงส่งเสบียงกันไม่ได้

(อ่านต่อหน้า ๘๕)

ภาวะที่หยั่งลึก ลงไปใต้ดิน ดิ้นไม่หลุด

โดย นาวาอากาศเอก บุญทรง สุภานันท์

ในวันคล้ายวันพิราลัยของสมเด็จเจ้าคุณพ่อ คือ สมเด็จเจ้าพระยาบรมมหาศรีสุริยวงศ์ จะเวียนมาบรรจบ ครบอีกรอบปีหนึ่ง ในวันพฤหัสบดีที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๒๗ นี้ พี่อรรถ อรรถไกวัลวที ได้มากะเกณฑ์ผมในวันจัดการแข่งขันโบว์ลิ่งการกุศล สมทบทุนสงเคราะห์เด็กที่เรียนดี แต่ไม่มีทุนทรัพย์ ของสมาคมศิษย์เก่าบ้านสมเด็จฯ ว่า.-

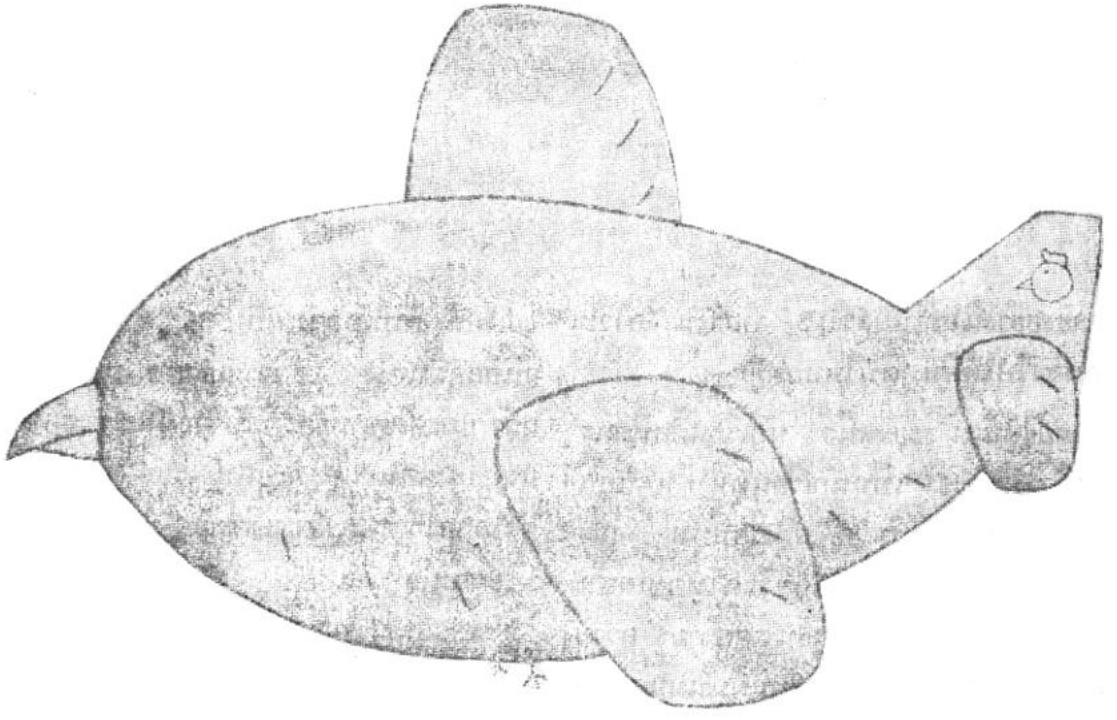
"วันประชุมสมาคมบ้านสมเด็จฯ ครั้งต่อไป คุณเขียนเรื่องให้ผม ยกหนึ่งนะ ผมจะรอรับ หวังว่าคงไม่ปฏิเสธ"

เมื่อประชาสัมพันธ์ ของสมาคม มากะเกณฑ์ให้เขียนหนังสือ ตั้งยกหนึ่ง นั่นหมายความว่า ให้เขียนถึง ๘ หน้า (ในขนาดหนังสือ กว้าง - ยาว ๘ หน้ายกพิเศษ) โดยท่านเน้นในตอนท้ายว่า "คุณเขียนอะไรก็ได้ มีอะไรให้ว่าไป" ผมผู้รับมอบหน้าที่ เป็นปฏิคมของสมาคมบ้านสมเด็จฯ ก็ต้องสนับสนุน

มิฉะนั้น เราจะร่วมหัว จมท้าย ทำงานร่วมทีมกันได้อย่างไร เมื่อคนหนึ่งเป็นปี่ อีกคนหนึ่งก็ต้องเป็น ขลุ่ย คือเมื่อฉิ่งขยับ ฉาบก็ "แฉ่ง"

จะอยู่เฉยไม่ได้ เป็นอันขาด ดูตัวอย่างเอาเถอะครับ ในวงดนตรีไทย ของวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จฯ ของอาจารย์สงัด ภูเขาทอง ของเรานี้

อันชีวิตของคนเรา แหล่งเกิด หรือถิ่นกำเนิดนับเป็นส่วนสำคัญประจำชีวิตประการหนึ่ง ในใบสำมะโนครัว ที่จดทะเบียนไว้กับเจ้าพนักงานท้องถิ่นในเขตที่อยู่อาศัยของเรา ก็ต้องจารึกจดจารณ์ลงไปว่า เกิดที่ไหน ตำบล อำเภอ จังหวัดใด มีใครเป็นพ่อ เป็นแม่ เพื่อจะสืบสาวราวเรื่องชีวิตของแต่ละคน แต่หนหลังได้ว่า มีพฤติการณ์เบื้องหลังกันมาอย่างไร คนๆ นั้น มีเชื้อชาติและสัญชาติ ตรงถูกต้องไหม? หรือเป็นบุคคลลี้ภัย ปลอมแปลงสัญชาติเข้ามา เพื่อหวังดำเนินกิจการ ที่เป็นภัยอย่างร้ายแรงต่อสังคม ต่อส่วนรวม ต่อประเทศชาติ อันเป็นที่รักยิ่งของเราต่อไปในอนาคตหรือเปล่า? เมื่อบุคคล **เกิด** ที่ใดชื่อนั้น ก็จะติดตัวบุคคลนั้นไปจนตาย เช่นเกิดจังหวัดชัยนาท เพื่อนฝูงก็จะเรียกเราว่า "**คนชัยนาท**" เกิดจังหวัดนครราชสีมา เขาก็จะเรียกเราว่า คนโคราชหรือคนนครราชสีมา

รูป: ถาวร ศิละคุณ ถ่ายทอดมาจาก "ดิฉัน"

คนที่เกิดมาในประเทศไทย จะข้ามน้ำข้ามทะเล ไปอยู่แห่งหนตำบลใด **คุณก็หนีความเป็นคนไทย** ไปไม่พ้น ทุกมุมโลกที่คุณไป ทุกมุมโลกที่คุณจะอยู่อาศัย เขาจะเรียกคุณว่า คุณ "คนไทย" ไม่ใช่แขก, ฝรั่ง, จีน, ญวนอะไร

ที่ไหนเลย อย่างนี้ใช่ไหมครับ? ที่อยู่ใน "ภาวะที่หยั่งลึกลงไปใต้ดิน ดิ้นไม่หลุด"

สมัยหนึ่ง ระยะหนึ่ง นักเรียนฝึกหัดครู บ้านสมเด็จเจ้าพระยา เป็นนักเรียนทุน กิน-นอน ที่เขาเรียกกันสมัยโน้นว่า **"นักเรียนทุน เล่าเรียนหลวง"** รัฐบาลออกทุนเล่าเรียนให้ตั้งแต่ชั้นมัธยมต้นๆ ครูใหญ่ของโรงเรียน ดูความรู้ ความประพฤติ ดูภูมิหลัง นักเรียนทุนผู้นั้นมาแต่เด็กแต่เล็ก คัดเลือกเอาไว้ ๔ คน ให้ทุนการเล่าเรียนมาตลอด พอถึงปีสุดท้าย ตอนมัธยมปลาย ก็จะคัดเลือกอีกครั้งหนึ่งให้เหลือ ๒ คน และในจำนวน ๒ คนนี้ เมื่อเรียนสำเร็จชั้นมัธยมบริบูรณ์แล้ว ให้มีการสอบคัดเลือกทั้งจังหวัด จากผู้ที่สมัครใจจะไปเรียนฝึกหัดครู อายุอยู่ในเกณฑ์ ทั้งผู้ที่สำเร็จไปก่อนหน้านั้น (รุ่นพี่ๆ) หรือผู้ที่สำเร็จอาชีวะสายอื่นที่มีวุฒิเทียบได้ ไม่ต่ำกว่า มัธยมศึกษาบริบูรณ์ แต่มีความมุ่งหวัง แรงกล้า ที่จะไปเรียน ฝึกหัดวามเป็นครู ให้จงได้ โดยสอบกันอีกครั้งหนึ่ง ดูความมุ่งมาดปรารถนาอันแรงกล้า และคัดเอาหัวกะทิกันจริงๆ เพราะผู้ที่สอบได้และเป็นผู้ชนะนั้น ก็เป็นนักเรียนทุน ที่ได้รับการคัดเลือกไว้เดิม ตั้งแต่สมัย ๔ คนแรก ตอนมัธยมต้นๆ นั่นเอง

นักเรียนที่ได้รับการคัดเลือกแล้วเหล่านี้ รัฐบาลได้ส่งมาเรียนรวมกันที่ **"ฝึกหัดครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา"** จังหวัดละหนึ่งคนบ้าง, สองคนบ้าง, สามคนบ้าง รวมเจ็ดสิบกว่าจังหวัด รุ่นหนึ่งๆ ก็มีจำนวนมากพอดู ทั้งโรงเรียน รวม ๓ รุ่น จึงเป็นจำนวนไม่น้อยเลย ผมไม่ทราบว่ารัฐบาลท่านได้ดำเนินการเช่นนี้ มากี่รุ่น กี่ปี ไปหมดเอาใน พ.ศ. ใด ผมรู้แต่เพียงว่า "ผมเป็นรุ่นแรก ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๙๖"

สมัยโน้น โรงเรียนฝึกหัดครูชาย มีเพียง ๒ โรงเรียนเท่านั้น นักเรียนทุนเล่าเรียนหลวง

เรียนที่ "**บ้านสมเด็จฯ**" ทุนส่วนตัวต้องใช้ทุนทรัพย์เอง หรือทุนส่วนกลาง (ไม่ใช่ทุนจังหวัดหรือตัวแทนของจังหวัด) รัฐบาลจัดที่เรียน ให้ที่โรงเรียนฝึกหัดครูพระนคร หลังกระทรวงศึกษาธิการ (อันเป็นที่ตั้งคุรุสภา ปัจจุบันนี้ โรงเรียนฝึกหัดครูพระนครจึงจำเป็นต้องย้ายมาอยู่ที่บริเวณวัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน จนตราบเท่าทุกวันนี้)

เรารู้สึกว่า **เราเรียนแข่งกันเหลือเกิน** สมัยโน้น แข่งกันทั้งวิชาการ ความประพฤติและการกีฬา เพราะทุกคนแบกความเป็นที่หนึ่งของจังหวัดตน มาด้วยกันทั้งนั้น ถึงเวลานอน อาจารย์ผู้ปกครองมาตรวจทุกเตียง เป็นประจำไม่ขาด เราต้องอยู่บนเตียง อาจารย์มีไฟฉาย เดินตรวจกุกๆ ทุกคืนก่อนนอน เรายังจำ ความเคร่งครัดต่อหน้าที่ของท่านได้ ท่านไม่เคยขาดเลย

เมื่อทางโรงเรียนบังคับเวลาเริ่มนอน แต่ไม่บังคับเวลาเริ่มตื่น เราทั้งหลายจึงพยายามแย่งดวงไฟ ดูหนังสือตอนเช้ามืดกันเป็นการเอิกเกริก ทุกดวงไฟ เป็นต้นว่า ดวงไฟข่อ ตรงประตูทางเข้าห้องประชุม "วิเศษศุภวัตร" ไฟหน้าห้องเรียน ไฟริบหรี่หน้าห้องนอน (พอเห็นตัวหนังสือได้ ไม่ถนัดนัก) ฯลฯ แม้แต่ดวงไฟตรงทางเดินก็ยังเอาดี ยอมยืนขาแข็ง ยอมทนต่อความเมื่อยขบ ขอให้ได้แข่ง กันในเรื่อง "**ดูหนังสือ**" ถ้าใครนอนเพลินจนถึงตี ๕ รับรองไม่มีดวงไฟที่จะไปนั่งเบียดดูหนังสือกับเขา เพราะเหลือเวลาอีก ๓๐ นาที ก็จะได้เวลาระฆังปลุกแล้ว หลังจากนั้นอาจารย์พลศึกษา จะพาเราวิ่ง และฝึกกายบริหารฉบับราชนาวีทั้งสามตอน

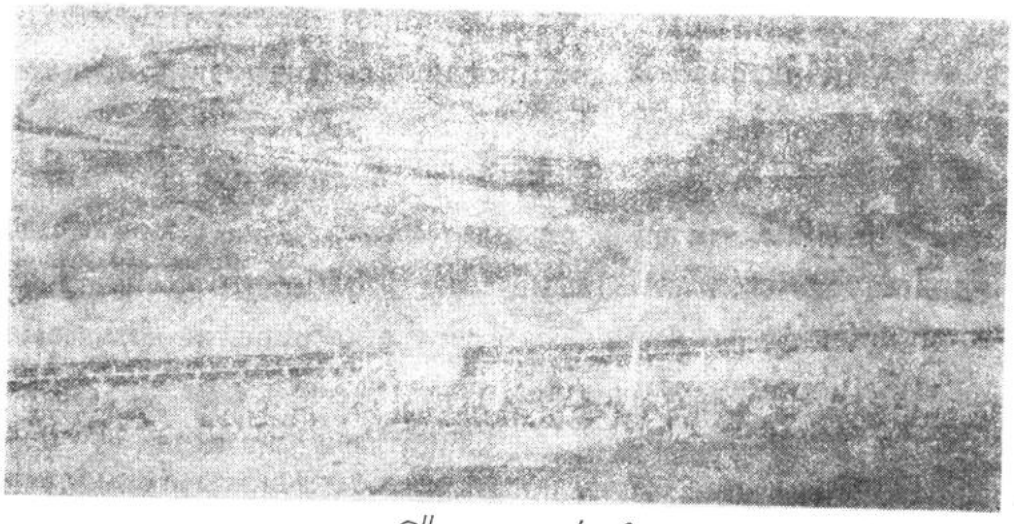
เราแข่งกันด้วย ว่า "**ใครจะได้รับคัดเลือกไปเรียนต่อฝึกหัดครูมัธยม**" การที่ได้เป็นตัวแทนให้แก่ฝึกหัดครูบ้านสมเด็จฯ ตามจำนวนโควต้าจำกัด ซึ่งมีตัวแทนถึง ๔ โรงเรียนที่จะไปเรียนรวมกันมีบ้านสมเด็จฯ เพ็ชรบุรีฯ สวนสุนันทาฯ และฝึกหัดครูพระนคร เป็นสหศึกษา หญิงชายเรียนรวมกันเสียด้วย เมื่อเรียนสำเร็จออกมา ก็ได้ชั้น "**สัญญาบัตร**" ทันทีไม่ต้องเสียเวลาสอบชั้นตรีอยู่หลายปี นับว่า "การได้ขึ้นไปเรียนในฝึกหัดครูมัธยม วังจันทร์เกษม เป็นเกียรติ และมีสิ่งจูงใจมากจริงๆ"

ฝึกหัดครูมัธยม วังจันทร์เกษม หรือ ป.ม. สมัยโน้น ผลิตได้แต่ละปี ไม่กี่คน แต่ละคนที่ไปสอนอยู่ในจังหวัดต่างๆ ล้วนเป็นปูชนียบุคคลชั้นยอดของจังหวัด สร้างความหวัง ความน่าอภิรมย์ในอนาคตให้แก่เด็กรุ่นหนุ่มสมัยโน้นไม่น้อยเลย มันช่างเป็น ความมุ่งมาดปรารถนา ที่ให้การท้าทาย ต่อชีวิตนักเรียนฝึกหัดครูบ้านสมเด็จฯ ที่จะก้าวไปข้างหน้าอย่างสุดกำลัง

เมื่อเป้าหมาย ของฝึกหัดครูบ้านสมเด็จฯ มีว่า จะต้องคัดเอาผู้ที่มี **ความรู้ดี** ความประพฤติดี กีฬาเด่น จึงทำให้นักเรียนฝึกหัดครูบ้านสมเด็จฯ สมัยโน้น แข่งขันกันมาก อีกประการหนึ่งก็เพราะ "**ความที่เกรงว่า ตนจะเสียชื่อจังหวัดที่เป็นตัวแทนมานั้นด้วย**" จึงเกิด **ภาวะที่หยั่งลึกลงไปใต้ดิน ดิ้นไม่หลุด** ของนักเรียนฝึกหัดครูบ้านสมเด็จฯ คือยึดเอา "**ตัวกู ของกู**" เข้าไว้แล้วก็ดิ้นรนกันจนสุดกำลัง

ภาวะที่เป็นนักเรียนฝึกหัดครูบ้านสมเด็จฯ ไปแล้ว เมื่อสมัครไปเป็นทหาร ได้รับคัดเลือกไปเป็นนักบินขับไล่ของกองทัพอากาศ ใครเขาถามว่า "คุณได้มาเป็นนักบินขับไล่ ของกองบิน ๑ กองบินที่รับผิดชอบ ป้องกันรักษาพระนคร

(อ่านต่อหน้า ๗๗)

เหมืองเพชรดำ

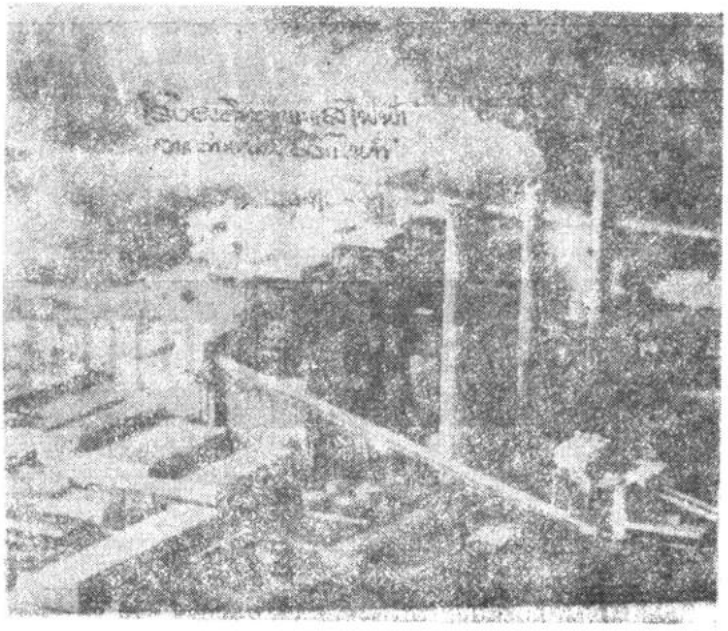
สำรวจเพชรดำโดยธรณีฟิสิกส์

โอม! พระมหาคาถาของโยคีแห่งชมภูทวีปที่สามารถปลุกเสกกระดูกให้เป็นเพชรได้ มีสูรตนหนึ่งอยากจะดังเพื่อให้เกียรติปรากฏไว้บนพิภพจึงบำเพ็ญตะบะ ได้โกนศีรษะ อดข้าวอดน้ำ ไม่กลืนน้ำลาย ฯลฯ นั่งบริกรรมโอมอ่านคาถาของโยคีอยู่เจ็ดวันเจ็ดคืนก็สิ้นชีวัน เทวดาจึงนำกระดูกของอสูรตนนั้นไปฝังไว้ในที่ต่าง ๆ ของโลก จึงเกิดเพชรขึ้น ณ ที่นั้น ๆ เช่น อินเดีย เซาท์แอฟริกา รัสเซีย และที่สโมกกี้วัลเล่ย์ในออสเตรเลีย

ที่กล่าวมาเป็นเรื่องของพระเวทย์ แต่ถ้าพูดกันตามหลักวิทยาศาสตร์แล้ว เพชรคือผลึกแข็งของธาตุคาบอนบริสุทธิ์ที่เกิดขึ้นโดยความกดดัน ระยะเวลาและความร้อนที่พอเหมาะ เมื่อไอของหินหนืดที่มีความร้อนระอุอยู่ถัดหินเหลวร้อนแรงภายในพิภพขึ้นมาพรุ่งพ่นตามรอยแยกของผิวโลก ทำให้เกิดการรวมตัวของอนูเป็นก้อนผลึกคาบอนบริสุทธิ์ เพชรมีจุดเผาไหม้ที่ ๙๐๐ ดีกรีเซนติเกรด มีความแข็งตามมาตรฐานของไมท์เป็น ๑๐ ซึ่งแข็งมาก แข็งกว่าแร่ธาตุใด ๆ ถ้าเอาเพชรของอินเดียวางบนทั่งตีเหล็ก เอาแท่งเหล็กวางทับ แล้วออกแรงกดทีละน้อยช้า ๆ (อย่างอัดก๊อปปี้ผ้านุ่ง) เพชรจะฝังลงในเนื้อเหล็กจนมิดโดยไม่แตกร้าว เพชรรับแรงกดเป็น ๔ เท่าของเหล็ก เพชรที่ใช้เป็นเครื่องประดับทุกเม็ดย่อมมีมนทินเจือปนอยู่บ้าง เช่น ไนโตร-

"อาตัม"

เย็น อลูมินัม แคลเซี่ยม และแม็กนีเซี่ยม ตั้งแต่ ๐.๐๐๐๑% ถึง ๐.๒% จึงทำให้เพชรมีสีเหลือง หรือสีอย่างอื่นไปบ้าง เพชรบางเม็ดมีไฝเนื่องจากธาตุคาบอนตกผลึกมีธาตุกร๊าฟไฟท์เหลืออยู่ในผลึก ถ่านไม้ที่ใช้หุงข้าวมีธาตุคาบอนผสม และสารบางอย่างผสมอยู่ ติดไฟง่าย อ่อนยุ่ย ใช้เล็บขูดเข้า ไม่นับว่าเป็นเพชร ถ่านหินลิกไนท์ก็มีธาตุคาบอน สารคาบอนไฮโดรเย็น อ๊อกซิเจน สารระเหิดอื่นๆ กำมะถัน ฯลฯ มีความชื้น ๓๕% มีความแข็งเปลาะ ต้องใช้ฆ้อนทุบจึงจะแตก มีสีดำปนน้ำตาลติดไฟยากกว่าถ่านไม้มาก ถ่านหินลิกไนท์เป็นซากชีวินที่สะสมพลังงานธรรมชาติไว้ เกิดจากการทับถมตัวของพันธุ์ไม้ที่ก่นโค่นลงในท้องแอ่งก้นกะทะที่เรียกว่าเบซิน นับเวลาประมาณ ๔๕ ล้านปี น้ำมันที่เจาะพบที่ตำบลลานกระบือในจังหวัดกำแพงเพชรก็เป็นเชื้อเพลิงธรรมชาติ และถูกเรียกให้ชื่อว่าน้ำมันเพชร ในยามที่เกิดวิกฤตกาลเรื่องน้ำมันเชื้อเพลิง เราใช้ถ่านหินลิกไนท์มาใช้เผาไหม้หม้อน้ำ เดินเครื่องกังหันไฟฟ้า อันเป็นการประหยัดน้ำมันและเงินตราต่างประเทศ ถ้าจะเรียกชื่อถ่านหินลิกไนท์เสียอีกชื่อหนึ่งว่าเพชรดำก็เรียกได้

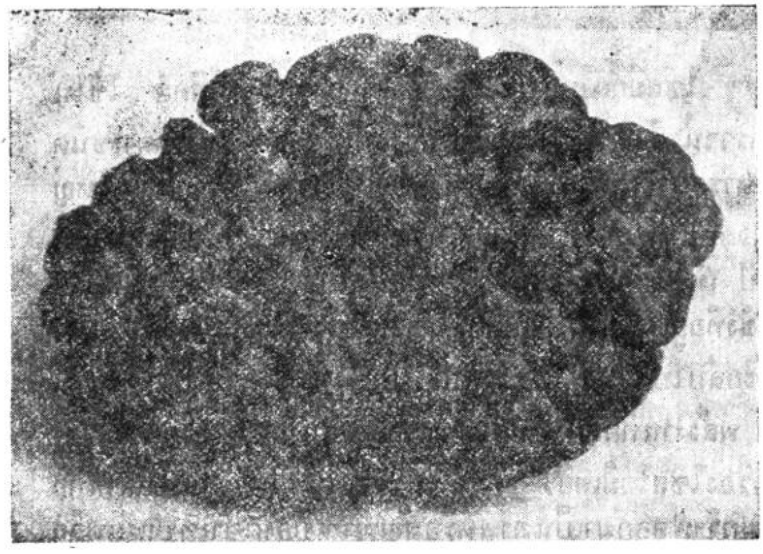

ไซสมิกเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งของธรณีฟิสิคส์ ใช้ในการสำรวจน้ำมัน หาตำแหน่งโดมของหินเกลือ ชั้นหินที่ต่างชนิดกัน หารอยเลื่อนของชั้นหิน ฯลฯ กล่าวโดยย่อแล้วหินส่วนใหญ่เป็นพวกหินแข็งมีความยืดหยุ่นแรงเค้นต่อหน่วยพื้นที่จะเคลื่อนออกไป เมื่อเกิดการสะเทือนหรือระเบิดในรูปของคลื่น หินและวัตถุแข็งที่อยู่ใต้พิภพ แต่ละชนิด ส่วนหนึ่งจะสะท้อนออกมา บางส่วนจะกลับไปสู่หน้าดิน แล้วเปลี่ยนคลื่นที่ผิวดินไปเป็นสัญญาณไฟฟ้า พลังงานที่กลับไปที่ผิวดินนี้จะถูกบันทึกด้วยเครื่องมือไวสูงด้วยเครื่องไซสโมมิเตอร์ เครื่องขยายแสดงสัญญาณเหล่านี้คือไซสโมกร๊าฟออกมาเป็นภาพหรือสัญญาณบ๊อนเข้าเทปแม่เหล็กบันทึกตัวเลขหรือเป็นเส้นภาพที่เรียกว่าเส้นกร๊าฟ เป็นเส้นหนาบางตามความแข็งและความยืดหยุ่นของวัตถุนั้นๆ

การสำรวจเพชรดำที่แม่เมาะในจังหวัดลำปาง และที่ตำบลบางปูดำในจังหวัดกระบี่ ต้องใช้เวลา ๑๐ ปี โดยใช้เครื่องเจาะสำรวจจึงจะทราบปริมาณ ที่แม่เมาะจำนวนร้อยล้านตัน และที่จังหวัดกระบี่จำนวนสิบล้านตัน ในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ได้มีการคำนวณจำนวนเพชรดำที่ขุดขึ้นมาใช้กับโรงไฟฟ้า ๗๕ เมกกะวัตร์ ที่จังหวัดกระบี่ จะหมดลงในปี ๒๕๒๐ ซึ่งจะทำให้ทางภาคใต้ไม่มีไฟฟ้าใช้ จึงจำเป็นต้องหาปริมาณเพชรดำเพิ่มขึ้น

(อ่านต่อหน้า ๘๓)

อานุภาพแห่งพระสิวลี

"สีวลี จ มหาเถโร เทวตานรปูชิโต
โส รโห ปจฺจยาทิมฺหิ อหำ วนฺทามิ ตำ สทา
สีวลี จ มหาเถโร ยกฺขาเทวาภิปูชิโต
โส รโห ปจฺจยาทิมฺหิ อหำ วนฺทามิ ตำ สทา
สีวลีเถร คุณำ เอตำ สวสฺดิลาภำ ภวนฺตุ เม"

ความเดิม

หลวงพ่อบัญญา จากวัดคำเมืองแก้ว จังหวัดเชียงราย เดินทางล่องใต้ไปยังหมู่บ้านคลองใหม่ อำเภอสามร้อยยอด จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เพื่อเสาะหาธาตุพระสิวลีตามลายแทงที่ท่านขุดได้จากวัดคำเมืองแก้วที่ท่านจำพรรษาอยู่

หลวงพ่อบัญญาเป็นพระ-มอญ ท่านบวชตั้งแต่เป็นเณรที่เมืองชเวโบ ประเทศพม่า เมื่อบวชเป็นพระท่านจาริกธุดงค์ไปยังเมืองจีน เมืองลาว แล้วมาบึกกลดอยู่ ณ วัดคำเมืองแก้ว อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงรายในเมืองไทย

เมื่อหลวงพ่อบัญญามาบึกกลดอยู่ ณ วัดคำเมืองแก้วนั้น วัดคำเมืองแก้วมีสภาพเป็นวัดร้าง

'ศรีสมเด็จ' ตีพิมพ์ 'อานุภาพแห่งพระสิวลี' ได้อีก ๑๐ตอน

ไม่มีพระจำพรรษาอยู่เลย ชาวบ้านจึงนิมนต์ให้ท่านช่วยบูรณะฟื้นฟู

หลวงพ่อบัญญารับนิมนต์ชาวบ้านด้วยข้อแม้ว่า เมื่อท่านบูรณะวัดคำเมืองแก้วเจริญรุ่งเรืองแล้วท่านจะต้องจาริกต่อไปตามอุปนิสัยศรัทธาของท่าน

การบูรณะวัด หลวงพ่อบัญญาให้ชาวบ้านมาช่วยหักล้างถางพงและขุดซากปรักหักพัง ในการขุดซากปรักหักพังนี้ หลวงพ่อได้พบพระธาตุสิวลี ไหโบราณใส่พระพิมพ์ดินเผาพิมพ์ปรกโพธิ์จำนวนหนึ่งพร้อมลายแทงบอกที่ซ่อนธาตุพระสิวลีซึ่งมีจำนวนมากพอที่จะนำเอามาสร้างเป็นพระเครื่องเพื่อสืบต่อพระพุทธศาสนา

พระพิมพ์ปรกโพธิ์ที่ขุดได้หลวงพ่อแจกชาวบ้านชาวเมืองไปเพื่อเรียกศรัทธา แต่ไห ๓ ใบที่ขุดได้มีพ่อค้าของเก่าจากกรุงเทพฯ และในตัวเมืองเชียงรายมาขอซื้อ แต่เมื่อทราบว่าหลวงพ่อเจตนาจะสร้างพระเจดีย์และสร้างพระขึ้นใหม่บรรจุกลับเข้าไว้ดังเดิม ทำให้พ่อค้าเหล่านั้นผิดหวังที่จะออกปากขอซื้อ ในกลางดึกคืนเดียวกันนั้นได้มีรถยนต์วิ่งเปิดไฟสว่างจ้าเข้ามาในวัด และเมื่อรถยนต์คันนั้นจอดดับเครื่องยนต์อยู่ใกล้ศาลาที่เก็บไหและศาลาที่หลวงพ่อบัญญาจำวัด คนที่มากับรถยนต์ทั้ง ๓ คน ก็ลงจากรถเดินเข้าไปที่ศาลา

ความเดิมเรื่อง "อานุภาพแห่งพระสิวลี" ตั้งแต่ตอนที่ ๑ มาจบลงตรงท้ายตอนที่ ๑๐ ดังได้กล่าวไว้นั้น ต่อจากนี้ขอเชิญท่านอ่านตอนที่ ๑๑ ต่อไป ซึ่งยังไม่ทราบว่า "ศรีสมเด็จ" เล่มนี้จะนำลงได้กี่ตอน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับหน้ากระดาษน่ะครับ

อานุภาพแห่งพระสีวลี

(ตอนที่ ๑๑)

หลวงพ่อบัญญาเปิดดาลลั่นประตู พร้อมกับกราดไฟฉายสองท่อนออกไปข้างหน้า จากแสงไฟฉายที่ไม่สว่างนัก หลวงพ่อเห็นพ่อเลี้ยงวงหน้าตาตื่นตระหนก สายตาฉายแสงแห่งความหวาดกลัว หลังพ่อเลี้ยงมี

อานุภาพแห่งพระสิวลี

คนสองคนยืนอยู่ข้างล่างใกล้กับรถจี๊บ

"อ้าว พ่อเลี้ยง" หลวงพ่ออุทาน

"มีอะไรกันหรือ" หลวงพ่อถาม

และก่อนที่พ่อเลี้ยงจะตอบพ่อเลี้ยงได้หันไปสั่งลูกน้องว่า "เอ็งเอารถไปซุ่มทางด้านหลังกุฏิแล้วมาเผ้าทางนี้ อย่าเปิดไฟ" ลูกน้องรับคำ

ในขณะเดียวกับที่หลวงพ่อย้าถามต่อ "มีอะไรกัน พ่อเลี้ยง มีอะไรกัน"

พ่อเลี้ยงวงยกมือไหว้พร้อมกับพูดว่า "หลวงพ่อช่วยผมด้วย" พร้อมกับดันหลวงพ่อเข้าไปในกุฏิ เมื่อเข้ามาแล้วพ่อเลี้ยงก็รีบใส่ดาลประตู พร้อมกับพดว่า

"หลวงพ่อช่วยผมด้วย"

หลวงพ่อบัญญาจุดตะเกียงรั้วันแล้วนั่งลงตรงหน้าพ่อเลี้ยงวง จากสายตาที่ตื่นตระหนกเสื้อผ้าขมุกขมอม พ่อเลี้ยงกราบพร้อมกับพูดอีกว่า

"หลวงพ่อต้องช่วยผม"

"เออน่า ค่อยๆ พูดกัน มันเรื่องอะไรกัน หนีใครมา"

หลวงพ่อพูดช้าๆ

"ผมถูกไล่ยิง" พ่อเลี้ยงพูดเสียงกระเส่า

"เออแล้วไง" หลวงพ่อพูดพร้อมกับเอาขวดน้ำฝนวินลงในถ้วยส่งให้พ่อเลี้ยงซึ่งรับไปดื่มอย่างกระหาย หลวงพ่อเห็นด้ามปืนโผล่ออกมาจากเอวพ่อเลี้ยง

"เอ้า เอาอีก" หลวงพ่อพูดพร้อมกับรินน้ำใส่ลงไปในแก้วอีก

"ผมไปไร่ที่นอกอำเภอเมื่อเย็นนี้ พอออกมาก็ถูกยิง" พ่อเลี้ยงพูด และจากอากัปกิริยารู้สึกว่าจิตใจพอสงบลงบ้าง

"มีใครเจ็บบ้างไหม" หลวงพ่อถาม

"ไม่มีครับ นอกจากกระจกรถแตกหมด"

"แล้วไง" หลวงพ่อถาม

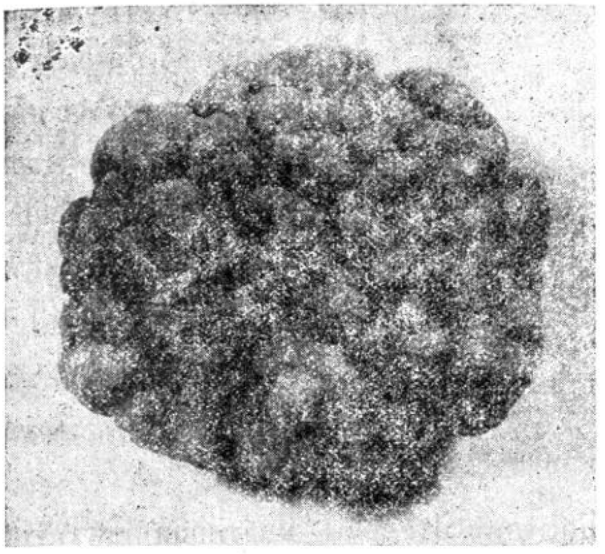
"พอเลี้ยวขึ้นถนน จุดสองมันก็ยิงอีกด้วยลูกซอง" พ่อเลี้ยงพูด

"เด็กผมมันก็เลี้ยวซ้ายเหยียบเต็มที่ หนอย มันเอารถจี๊บไล่กวดยิงอีก มันจะเอาผมให้อยู่ อ้ายเด็กผมมันก็ยิงสวนไปหลายนัด" หลวงพ่อพยักหน้า

"เรามีแต่ปืนสั้น สเต็นลูกซองก็ไม่มีสักกระบอก" พ่อเลี้ยงยกน้ำขึ้นดื่ม แล้วพูดว่า

"ผมนึกว่าเสร็จแน่เพราะมันใช้ทั้งลูกซอง ทั้งปืนกล ผมก็เลยเตลิดมานี่ กลับบ้านไม่ได้ ผมซุ่มอยู่จนค่ำ"

"หลวงพ่อพยักหน้าแล้วพูดว่า "เอ้า เอาน้ำให้เด็กพ่อ

ธาตุพระสิวลี สีหวายตะคล้า ,(น้ำตาลอ่อน)

เลี้ยงมันกินบ้าง" ท่านพูดพร้อมกับเอาขวดน้ำฝนและถ้วยส่งให้พ่อเลี้ยง พ่อเลี้ยงหันไปยกตะเกียงรั้วหลบไปทางข้างฝา พร้อมกับเบิดดาลแง้มประตูเรียกเบาๆ

"อ้ายใจ อ้ายใจ"

"ครับ" เสียงขานรับ

หลวงพ่อส่งขวดน้ำพร้อมถ้วยแก้วออกไปข้างนอกพร้อมกับสั่งว่า

"เอ้าน้ำเอาไปแบ่งกันกิน เอ็งเฝ้าให้ดีนะ"

"ครับ" ลูกน้องรับคำเบาๆ พร้อมกับรับเอาขวดและถ้วยออกไปจากห้อง พ่อเลี้ยงบิดประตูใส่ดาลแล้วเลื่อนตะเกียงออกมา พร้อมกับยกมือไหว้

"ถ้าต้องขอหลวงพ่อค้างสักคืนที่นี่"

"ได้" หลวงพ่อพูด

"พ่อเลี้ยงนอนเสียในนี้แหละ เราจะไปจำวัดข้างนอกที่ระเบียง"

"แต่ หลวงพ่อ" พ่อเลี้ยงพูด

หลวงพ่อยกมือห้ามพร้อมกับพูดว่า "นอนในนี้แหละ พรุ่งนี้ค่อยคุยกันว่าเรื่องราวมันยังไงกัน" หลวงพ่อเอาหมอนให้พ่อเลี้ยง ส่วนท่านเอาเสื่อออกผืนหนึ่งไปปูที่ระเบียง"

"ใส่ดาลประตูเสียด้วยจะได้สบายใจ"หลวงพ่อพูดกับพ่อเลี้ยง พ่อเลี้ยงยกมือไหว้พร้อมกับงับประตูใส่ดาล

หลวงพ่อนั่งลงบนเสื่อที่ระเบียง สายตากวาดไปทั่วบริเวณ ท่านเห็นเงาคนตะคุ่มๆ ไม่ไกลจากกุฏินัก ท่านลุกขึ้นยืนลงบันไดและเดินไปหา

ลูกน้องพ่อเลี้ยงนั่งลงยกมือไหว้ หลวงพ่อพูดเบาๆ ว่า

"บอกเพื่อนไปนอนเสียเถอะ คืนนี้ไม่มีอะไรหรอก นอนที่แคร่โน่นก็ได้" ท่านชี้มือไปยังแคร่ไม้ไผ่ใต้ต้นไม้ไม่ไกลนัก

"ครับ" เจ้านั่นรับคำเบาๆ

หลวงพ่อปัญญาเดินดูรอบบริเวณซึ่งเงียบสงัด แหงนดูท้องฟ้าเห็นดาวแพรวพราย ท้องฟ้าแจ่มใสยิ่งนัก ท่านเดินกลับมาที่กุฏิพร้อมกับแกล้งกระแอม เพื่อจะให้พ่อเลี้ยงรู้ว่าเป็นท่าน ไม่ใช่ใครที่ไหนจะได้วางใจ ท่านนั่งลงพร้อมกับนึกปลงในใจ

"เออมนุษย์ หนอมนุษย์ ต่อสู้ดิ้นรนหาเงินหาทอง หาลาภหายศ ซึ่งก็ไม่มีใครเอาติดตัวไปได้เวลาตาย กิเลสของความไม่พอ ก่อให้เกิดทุกข์ไล่ฆ่าไล่ฟันกันไม่จบไม่สิ้น"

คืนนั้นหลวงพ่อนั่งวิปัสสนาแทบตลอดคืน พอประมาณเกือบตีห้า พ่อเลี้ยงวงก็เบิดประตูออกมา หน้าตาดูเศร้าหมองไม่มีสง่าราศีเหมือนวันก่อน สายตากวาดไปรอบๆ พร้อมกับพูดว่า "หลวงพ่อตื่นแล้ว"

อานุภาพแห่งพระสิวลี

หลวงพ่อพยักหน้าพร้อมกับพูดว่า "ไปล้างหน้าเสียซิ น้ำในตุ่มหลังกุฏินะ"

พ่อเลี้ยงรับคำแล้วเดินลงบันไดไป ส่วนลูกน้องสองคนซึ่งนั่งยองๆ คอยอยู่ที่มุมกุฏิ ลุกขึ้นยืนและเดินตามเพื่อให้ความคุ้มกัน สักพักใหญ่ทั้งสามก็กลับมาหน้าตาดูแจ่มใสขึ้น แต่สายตายังคงส่อความระแวงภัยอยู่

"ไปนั่งที่ศาลาก่อนเดี๋ยวเราจะตามไป" หลวงพ่อพูด

ทั้งสามคนรับคำแล้วก็เดินไปที่ศาลาและขึ้นไปนั่งคอยข้างบนสองคน ส่วนอีกคนหนึ่งยังคงอยู่ข้างล่างยืนหลบเสาให้ความคุ้มกัน เมื่อหลวงพ่อบัญญาสรงน้ำและครองผ้าเรียบร้อยแล้ว ท่านก็เดินไปที่ศาลาและลงนั่งบนอาสนะ พ่อเลี้ยงนั่งตรงหน้าหลังพิงเสา ส่วนลูกน้องคนที่อยู่ด้วยก็เดินลงไปคอยอยู่ข้างล่าง

"ผมมากวนหลวงพ่อแย่" พ่อเลี้ยงพูดพร้อมกับพนมมือ

"เรื่องเล็กน้อยไม่เป็นไร" หลวงพ่อพูดเบาๆ

ทั้งคู่เงียบไปสักพักหนึ่ง โดยหลวงพ่อก็ไม่ถามถึงสาเหตุการมากลางดึกของพ่อเลี้ยง

พ่อเลี้ยงเอามือตบกระเป๋าพร้อมกับพูดว่า

"ถ้าไม่ได้พระของหลวงพ่อผมสามคนเสร็จแน่" พ่อเลี้ยงพูดสายตาแสดงความเลื่อมใสจากใจจริง

"มันซุ่มยิงถึงสองจุด ทั้งลูกซองทั้งบีนกลไม่รู้กี่กระบอก ปาฏิหาริย์จริงๆ" พ่อเลี้ยงพูดพร้อมกับยกมือไหว้ท่วมหัว

หลวงพ่อบัญญายิ้มนิดๆ พร้อมกับนึกในใจว่า พุทธคุณของพระที่ขุดได้นี้ได้ช่วยให้แคล้วคลาดเป็นที่ประจักษ์แล้ว

เมื่อเห็นหลวงพ่อไม่ถามถึงสาเหตุ พ่อเลี้ยงวงก็เล่าความเป็นมาของการถูกลอบยิงครานี้ ซึ่งพอสรุปได้ว่าเป็นเรื่องการค้าแก่งแย่งความยิ่งใหญ่กันมานับปี การค้าขายนั้นจะค้าอะไรขายอะไร พ่อเลี้ยงวงไม่ได้กล่าวถึง คู่อริของพ่อเลี้ยงก็เป็นผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งชื่อ ทำนุ การไม่ถูกกันระหว่างพ่อเลี้ยงวง และพ่อเลี้ยงทำนุทำให้ลูกน้องทั้งสองฝ่ายถูกลอบฆ่าตายไปหลายคนด้วยการแก้แค้นกันไปมา

"มันคงไม่สิ้นสุด" หลวงพ่อนึกในใจ เมื่อพ่อเลี้ยงวงเล่าจบ

หลวงพ่อก็ถามขึ้นว่า "พ่อเลี้ยงไม่ไปแจ้งความรึ"

"ไม่ละครับ ลูกน้องผมถูกฆ่าตายเราไม่เคยแจ้งความสักราย" พ่อเลี้ยงวงพูดคล้ายเป็นเรื่องธรรมดา

"เราตัดสินกันเอง" พ่อเลี้ยงพูดต่อเสียงเหี้ยมๆ

"นี่พ่อเลี้ยง เราอยากจะขอถามอะไรสักหน่อยจะได้ไหม" หลวงพ่อถาม

"นิมนต์หลวงพ่อเลยครับ" พ่อเลี้ยงพูดพร้อมกับพนมมือ

"อย่างเรื่องที่เกิดกับพ่อเลี้ยงเมื่อคืนนี้ พ่อเลี้ยงรู้สึกอย่างไร" หลวงพ่อถาม

"ผมบอกหลวงพ่อตรงๆ ว่ากลัวครับ มันน่ากลัวจริงๆ" พ่อเลี้ยงพูดสายตาตก

"ไม่รู้ว่ารอดมาได้ยังไง"

"ระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมานี้ พ่อเลี้ยงมีความหวาดระแวงตลอดมาใช่ไหม" หลวงพ่อถาม

ซึ่งพ่อเลี้ยงก็พยักหน้ารับสายตายังคงตกอยู่

"ถ้าอยู่ในความหวาดระแวงกลัวภัยที่ไม่รู้จะเกิดขึ้นเมื่อไรแล้ว พ่อเลี้ยงจะมีความสุขได้อย่างไร" หลวงพ่อถามต่อ

"ไม่มีครับ" พ่อเลี้ยงตอบเบาๆ

"มันต้องระวังตัวตลอดเวลา"

"ว่ากันตามจริงแล้ว" พ่อเลี้ยงพูดต่อ

"ผมกับอ้ายนุก็เป็นเพื่อนกันมา แต่แล้วมาผิดใจกันเมื่อไม่กี่ปีมานี่เอง"

"ก็ถ้าอย่างนั้นแล้ว" หลวงพ่อพูด

"เมื่อเรารู้สาเหตุทำไมไม่พูดกันให้รู้เรื่อง เพราะถ้าไม่พูดกัน มันก็ไม่เข้าใจกันแล้วก็โกรธกัน"

พ่อเลี้ยงวงนิ่งไปครู่ใหญ่ พอดีเณรเอาน้ำชาใส่กามาถวายหลวงพ่อ ซึ่งท่านก็รินให้พ่อเลี้ยงหนึ่งถ้วย พร้อมกับสั่งเณรให้เอาน้ำชาไปให้ลูกน้องพ่อเลี้ยงสองคนข้างล่าง พ่อเลี้ยงยกน้ำชาร้อนขึ้นซดแล้วพูดช้าๆ

"นายอำเภอเคยไกล่เกลี่ยเมื่อปีที่แล้ว ทางผมไม่มีอะไรแล้วอีกอย่างหนึ่งต่างคนต่างก็มีอายุด้วยกัน ผมเองพร้อมที่จะพูดกันให้รู้เรื่อง แต่แล้วหลวงพ่อทราบไหม อ้ายนุมันตอบกับนายอำเภอว่าอย่างไร มันบอกว่าถ้าอ้ายวงกลัวก็อย่าอยู่เลยที่เชียงแสน" พ่อเลี้ยงหยุดนิ่งไปแล้วพูดต่อ

"หลวงพ่อจะให้ผมทำอย่างไร มันบีบบังคับผมให้ต้องสู้ และเมื่อสู้กันแล้วคนมันก็ตายใครดีใครอยู่" สายตาพ่อเลี้ยงวงฉายแสงกร้าว

หลวงพ่อพูดคล้ายกับรำพึงกับตัวเอง

"ชีวิตค้ำจุนชีวิต อย่าคิดแต่การต่อสู้ ถ้าไม่เสาะหาการต่อสู้ก็ไม่ต้องแพ้ต้องชนะ ต้นอ้อไม่ต่อสู้กับพายุ จึงลู่ได้ตามลม"

ทั้งสองนิ่งเงียบไปสักครู่พ่อเลี้ยงวงหยิบบุหรี่มาถวายหลวงพ่อปฏิเสธ พ่อเลี้ยงจึงจุดสูบคนเดียว แสงแดดยามเช้าสอดส่องผ่านมวลไม้ทำให้เกิดเงาทาบไปบนดินของลานวัด ซึ่งมีเณรสองรูปกำลังกวาดใบไม้แห้งรวมไว้เป็นกองๆ

"ถ้าเราจะลองไปพูดกับพ่อเลี้ยงทำนุดู ทั้งๆ ที่เราเองก็ยังไม่เคยรู้จัก พ่อเลี้ยงคิดอย่างไร" หลวงพ่อพูดทำลายความเงียบขึ้นมา

"ผมไม่มีอะไร ถ้าเข้าใจกันได้ก็ดี แต่มันเป็นคนดื้อขี้โมโหนะหลวงพ่อ" พ่อเลี้ยงพูด

"เถอะน่า เราอยากลองดู" หลวงพ่อพูด

"แต่....." พ่อเลี้ยงแย้งซึ่งหลวงพ่อรีบตัดบท

"รู้แล้ว เป็นเรื่องที่เราจะพูดเอง ไม่ใช่พ่อเลี้ยงวานมาพูด มันเสียเกียรติ ใช่ไหมล่า" หลวงพ่อหัวเราะเบาๆ

พ่อเลี้ยงวงยิ้มพร้อมกับนึกในใจว่า ไม่ว่าจะคิดอะไร หลวงพ่อบัญญาดูจะรู้ใจไปเสียหมด จากร่างที่สูงใหญ่ นั่งตัวตรงสาย

(อ่านต่อหน้า ๔๒)

ยาเสพติดให้โทษ

● บุศราคัม ●

ฝิ่น เฮโรอีน กัญชา ยาสูบและสุรา เป็นยาเสพติดให้โทษ ในสมัยเมื่อ ๒,๕๐๐ ปีที่ล่วงมาแล้วยังไม่มีการสูบฝิ่น เฮโรอีน กัญชา ยาสูบ มากนัก สุราเป็นที่นิยมกันแพร่หลาย ศีลข้อ ๕ จึงบัญญัติไว้เพียงว่าการเสพสุรานั้นเป็นสิ่งที่ควรละเว้น

ฝิ่น ฝิ่นและเฮโรอีนเป็นยาเสพติดที่ร้ายแรงอันดับที่ ๑ ฝิ่นเป็นพันธุ์ไม้ที่มีลำต้นอ่อน ตระกูลฝิ่นมีอยู่ ๒๕ ตระกูล แบ่งเป็น ๒๐๐ ชนิด มีดอกสีแดงเข้มสวยสดงดงาม ฝิ่นชนิดดีชั้นหนึ่ง ต้องเป็นฝิ่นที่มีดอกสีขาว ดอกฝิ่นจะเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า ดอกสุวรรณมาลี ก็ดีเหมือนกัน ดอกฝิ่นนั้นมีรูปกลมขนาดโตเท่าอุ้งมือ มีกลีบเป็นแผ่นบางๆ กลีบแยกเป็น ๒ หรือ ๓ แฉก กลีบบางๆ นั้นซ้อนกันเป็น ๒ ชั้น และมีแกนดอก รอบๆ แกนดอกนั้นจะมีเกษรตัวผู้และตัวเมีย ซึ่งเกษรผสมกันจะเกิดเป็นเมล็ดฝิ่น เมล็ดฝิ่นนี้จะมีเปลือกอย่างเปลือกข้าว แต่มีลักษณะขาวใสคล้ายพลาสติกเป็นแคปซูลหุ้มอยู่ เมล็ดฝิ่นนี้จะมียางสีขาวขุ่นอย่างสีนมข้น ยางสีขาวนี้เอาไปเคี่ยวจนเหนียวเป็นสีดำ กลายเป็นยาเสพติดที่มึนเมาเรียกว่า ฝิ่น หรือแม่ทองดำ ก็เรียก ถ้าใช้น้ำยาเคมีละลายผสมฝิ่นไปพ่นได้ผงสีขาว คือ เฮโรอีน โคดีอีนชั้น ๑ (อย่างการทำเนสกาแฟ) เมล็ดฝิ่นที่มีเปลือกเป็นสีขาวหุ้มอยู่ ๑๐๐,๐๐๐ (หนึ่งแสน) เมล็ด จะทำฝิ่นได้ ๑๐ กิโลกรัม เมล็ดฝิ่นที่แก่แล้วจะหลุดลอยไปตกยังพื้นดิน เมื่อเปลือกของเมล็ดแตกออกจะเกิดเป็นวัชพืชฝิ่น ส่วนเมล็ดที่แก่ยังคงติดอยู่กับแกนของดอกฝิ่นจะกลายเป็นลูกฝิ่น ถ้าจะใช้มีดคมๆ กรีดเปลือกลูกฝิ่นที่แก่เต็มที่จะมียางสีขาวขุ่นคล้ายสีนมข้น ใช้กระดาษสา (กระดาษว่าว) ซับยางตามรอยที่กรีด แล้วเอาไปต้มกับยางไม้ชนิดหนึ่งที่เรียกว่า ยางเรียว ละลายปนกับกระดาษที่ติดยางฝิ่นแล้วนำไปเคี่ยวเป็นฝิ่นชั้น ๒ ได้อีก เมล็ดจากลูกฝิ่นก็ใช้ทำฝิ่น เฮโรอีน และโคดีอีนชั้น ๒ ได้อีก

วัชพืชฝิ่นที่เกิดจากเมล็ดฝิ่นจะเจริญงอกงามเป็นต้นฝิ่นที่โตเป็นพุ่มขนาดสูง ๑ เมตร ถึง ๓ เมตร ใบของต้นฝิ่นมีลักษณะยาว ขอบใบหยักขึ้น และลึกลงคล้ายคมของเลื่อยวงเดือนขนาดใหญ่ ฝิ่นชอบขึ้นในที่มีอากาศไม่หนาวจัดที่ฝรั่งเรียกว่า ทรอพบีก (๓ ดีกรี – ๘ ดีกรีเซลเซียส ฤดูร้อนอากาศขนาด ๑๒ – ๑๘ ดีกรีเซลเซียส)

ตัดต้นไม้เล็กลงและต้นไม้ใหญ่บางต้นจนทั่วพื้น ต้นไม้ใหญ่ยืนต้นก็ยังเหลืออยู่มากมาย เมื่อต้นไม้ที่ตัดและโค่นลงถูกทิ้งไว้ให้แห้งที่เป็นเชื้อเพลิงดีแล้ว พวกฮ่อและพวกแม้วก็เป่าเขาควายดังวู้ดขึ้นทั้ง ๔ ทิศ แล้วก็จุดไฟเผาทั้งสี่ด้านขึ้นพร้อมกัน พริบตาเดียวไฟก็ไหม้ไม้ใหญ่น้อยในบริเวณสวนฝิ่น ๓๐๐ – ๔๐๐ ไร่ รุกพรึบโชติช่วงชัชวาล เกิด

ชาวเขาพวกฮ่อและแม้วชอบปลูกฝิ่นทำเป็นล่ำเป็นสัน พวกอีก้อและเย้า มูเซอร์ ทำบ้างพอสูบในครัวเรือน และทำไร่เลื่อนลอย พวกกะเหรี่ยง (ในประเทศไทยที่เรียกว่า พวกยาง) ไม่ชอบสูบฝิ่น ชอบตัดไม้ทำลายป่าทำไร่เลื่อนลอยปลูกข้าว พริก พัก แฟง แตงกวา ฯลฯ ไว้เพื่อเป็นอาหาร สวนฝิ่นของพวกฮ่อและพวกแม้วนั้นแปลงหนึ่งๆ มีเนื้อที่ไม่ต่ำกว่า ๓๐๐ – ๔๐๐ ไร่ ในเดือนกุมภาพันธ์พวกฮ่อและพวกแม้ว จะทำการลมกระพือพัดอย่างแรงและเป็นเถ้าถ่านทั่วบริเวณในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง (ผู้เขียนเคยพากองลา ๑๐๐ ตัว ที่ขนแร่วูลแฟรมมาพักอยู่ที่ลำธาร ต้องรีบพากองลาหนีเพลิงอย่างไม่คิดชีวิต) ต่อมาพวกเขาก็เคลียพื้นที่เอาเถ้าถ่าน ตอไม้ ฯลฯ ออก

เมื่อเขียนมาถึงตอนนี้ ขอเวลาให้ผู้เขียนทำจิตสมาธิสักสามนาที เพ่งกระแสร์จิตไปเห็นภาพไม้ใหญ่ยืนต้นที่อยู่แถบเชิงเขาสูงที่ถูกผู้มีอิทธิพลตัดทำลายป่าโดยไม่ได้รับอนุญาต ป่าไม้บน

ภูเขาสูงๆ ของต้นน้ำลำธารก็ถูกทำลายด้วยพระเพลิงโดยฝีมือของชาวเขา, พวกฮ่อ และพวกแม้วเพื่อทำไร่เลื่อนลอยและสวนฝิ่นในอนาคตอันใกล้นี้ประเทศของเราจะกลายเป็นทะเลทราย ถ้าหากไม่มีการป้องกันการบุกรุกทำลายป่า เมื่อไม้ใหญ่ๆ ในป่าหมดแล้ว ถ้ามีร่องมรสุมผ่านประเทศไทยหลายครั้งติดๆ กัน หรือเกิดพายุโซนร้อนก็จะเกิดฝนตกหนักน้ำไหลลงสู่ลำธาร น้ำต้นน้ำและน้ำในลำธารเหล่านี้จะไหลอย่างแรงด้วยความเร็วสูงลงสู่แม่น้ำ โดยไม่มีต้นไม้ใหญ่ที่จะทำหน้าที่คล้ายเขื่อนรานำและดูดซับน้ำ ซึ่งเป็นอีกเหตุหนึ่งทำให้เกิดน้ำท่วมฉับพลันในพื้นที่บางจังหวัด ต้นน้ำลำธารที่ไหลลงสู่แม่น้ำเหนือเขื่อนเหล่านั้น น้ำก็จะไหลอย่างเร็วและแรง ทำให้น้ำในเขื่อนเพิ่มปริมาณขึ้นอย่างรวดเร็ว ต้องเปิดอุโมงค์ผันน้ำหรือประตูระบายน้ำให้ทัน (ทางออกแบบอุโมงค์ผันน้ำหรือประตูระบายน้ำของเขื่อนก็ได้คำนวณออกแบบไว้สำหรับความแรงของกระแสร์น้ำที่ไหลขณะยังมีต้นไม้ตามสมควร และแฟคเตอร์ออฟเซฟตี้ไว้ ๔๐%) แต่เมื่อต้นไม้ตามขุนเขาและเชิงเขาถูกทำลายหมดสิ้นไป เขื่อนก็จะพังคลืนไปตามแรงกระแสร์น้ำมหันตภัยก็จะเกิดขึ้น เคราะห์กรรมจะเกิดขึ้นแก่อาคารบ้านเรือน ผู้คนที่อยู่ใต้เขื่อนลงมา จะจมอยู่ใต้น้ำ ข้าว พืชพันธุ์ธัญญาหารก็ต้องตายเรียบ

ปัจจุบันถึงแม้ว่ายังมีต้นไม้ใหญ่อยู่ตามต้นน้ำลำธารอยู่บ้าง และเขื่อนยังไม่เข้าขั้นพังทลาย แต่ป่าบริเวณใต้เขื่อนใหญ่ ๒ เขื่อน ได้มีผู้มีอิทธิพลได้ทำลายลงแทบไม่เหลือหลอ พื้นที่เหล่านั้นเมื่อมีร่องความกดอากาศต่ำหรือพายุโซนร้อนพัดผ่าน ก็ทำให้เกิดน้ำท่วมฉับพลัน พายุโซนร้อนที่มีชื่อว่า นางสาว ทำให้เกิดน้ำท่วมชั้นนอกของกรุงเทพฯ (พายุคิมเพียงพัดเฉียด กทม.) ก็เกิดน้ำท่วมโดยฉับพลัน แล้วน้ำนั้นก็ไหลพุ่งมาซ้ำเติมกรุงเทพฯ กรุงเทพฯ ได้รับการกระทบกระเทือนของพายุคิมเพราะต้องปล่อยน้ำออกจากเขื่อนเจ้าพระยาอย่างรีบด่วน น้ำจากแม่น้ำป่าสักไหลลงมาด้วยความเร็วสูง และน้ำในแม่น้ำบางสายก็ไหลมาผสมโรงด้วย ชัยนาทและหัวเมืองรายทางจากชัยนาทก็ถูกน้ำท่วมลงมาตามลำดับ กรุงเทพฯ ยังถูกน้ำทะเลหนุน น้ำในกรุงเทพฯ ด้านตะวันออกก็ท่วมเป็นเวลาแรมเดือน น้ำเหนือไหลหลากลงมาทำให้เกิดน้ำท่วมทางฝั่งธนบุรี และจังหวัดนนทบุรีเข้าอีก มิหนำซ้ำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๒๖ ฝ้าไม่ปรานี โปรยฝนตกลงมาซ้ำแล้วซ้ำเล่า กทม. เข้าแบบตามโหราศาสตร์ว่า "พระศุกร์เข้า พระเสาร์แทรก พระอาทิตย์หนุน พระอังคารจุน" ถ้าจะเปรียบว่าเป็นนักมวย ก็เป็นนักมวยที่ถูกชกต่อยเตะ ถีบ ถูกถลุง ย่อยยับ ล้มลุกคลุกคลานไปรอบๆ เวที แต่ขอบพระคุณที่พี่เลี้ยงยังปลอบปลุกขวัญยังไม่ยอมโยนผ้าขาว ต้องกัดฟันสู้ไปตราบใดที่ยังมีชีวิตและลมหายใจ เราต้องสู้จนกว่าชัยชนะจะเป็นของเรา "วิคตอรี อีส เอาเออร์"

เราคนไทยต้องหาทางแก้ไขข้อบกพร่อง ถือว่าเราได้รับบทเรียนอันแสนจะขมขื่น การตัดไม้ทำลายป่าต้องรีบจัดการป้องกันอย่างรีบด่วนด้วย ก่อนที่จะทำให้พื้นดินเป็นทะเลทราย และเกิดเมืองใต้น้ำ "ซับมารีน ซิตี้" ที่จะกระทบกระเทือนต่อการกสิกรรม เกษตรกรรม นาข้าว เรือกสวน ไร่นา ธัญญาหาร ฯลฯ ต้องเสียหายอย่างยับเยิน

การจัดการแก้ไขน้ำท่วม กทม. จะได้มีโครงการแก้ไขทั้งระยะสั้นๆ และระยะยาวได้มีการขุดลอกคลองเก่าและกำลังจะขุดคลองระบายน้ำเพิ่มขึ้นอีก ต่อแต่นี้ไปเราจะมีคลองเพิ่มขึ้นอีกหลายคลอง รถเมล์มันแออัด แน่นเบียดเสียดกันนัก ไปทางน้ำโดยเรือหางยาว สูดอากาศบริสุทธิ์ ลมพัดเย็นสบายดี ไม่ต้องมาแย่งกันดมกลิ่นไอของคาร์บอนไดอ๊อกไซด์กันมากนัก บางกอกเวนิสตะวันออกได้ตื่นฟื้นจากนิทราแล้ว แต่การตื่นนิทราคราวนี้เวนิสตะวันออกไม่มีเรือกอนโดล่า (เรือจ้าง) มีแต่เรือหางยาว การถมคลองให้เป็นถนน และถนนกลายเป็นคลอง เมื่อฝนตกลงมา "แปลนนึ่ง" ที่สร้างถนนโดยมิได้คำนึงถึงแคชเม้นท์แอเรีย (บริเวณที่รองรับน้ำฝน) ทางระบายน้ำไม่พอเพียง สิ่งที่ผิดพลาดมาแล้วเรียกว่า "กู๊ดไนท์ แปลนนึ่ง" เรื่องการแก้ไขเรื่องน้ำท่วมถนนกรุงเทพฯ ชั้นในเมื่อฝนมา ยังไม่มีในโครงการ ควรขุดทางระบายน้ำที่อยู่ใต้ทางเท้าให้เป็นทางระบายน้ำเพิ่มมาขนาด ๒-๔ เมตร เป็นรูปเหลี่ยม ทั้งสองข้างของถนนปูทางเท้าด้วยฝาซีเมนต์ไว้ตอนบน เพื่อไว้ทางเท้าสำหรับเดินตามเดิมและเปิดออกทำความสะอาดถนนบางสายที่มีเกาะกลางถนน ควรขุดเกาะกลางถนนให้โตขนาด ๒-๔ เมตร มีคันซีเมนต์กั้นมิให้รถตกอย่างถนนสาธรไปสู่เชิงสะพานพระเจ้าตากสิน คราวนี้เมื่อฝนมา น้ำไม่ท่วมถนนชั้นในกรุงแน่ และจะไม่มีการจราจรติดขัดด้วย

ส่วนเมืองสมุทรปราการเป็นเมืองที่อยู่ต่ำที่สุด ก็มีโครงการแก้ไขไปแล้ว ขอเพิ่มเติมควรทำคันกั้นน้ำถาวรไว้รอบเมืองสมุทรปราการที่มีคนหนาแน่น ทำบ่อพักน้ำ ติดตั้งกังหันลมสูบน้ำอย่างประเทศฮอลแลนด์ กังหันลมที่ใช้สูบน้ำทำนาเกลือเป็นพันๆ ไร่ ที่จังหวัดสมุทรสาครก็ใช้ได้ เพราะขึ้นชื่อว่าเมืองสมุทร ย่อมมีลมพัดอยู่เกือบตลอดเวลา

การปลูกฝังนั้น เมื่อพวกฮ่อและพวกแม้วเผาไร่ทำลายป่าด้วยพระเพลิง และเคลียร์พื้นที่เอาถ่านตอไม้ออกในกลางเดือนเมษายน พวกแม้วและพวกฮ่อจะใช้ไม้ไผ่เสี้ยมปลายให้แหลมแทน

เสียม กระทุ้งดินให้ร่วนเป็นหลุมๆ ห่างกันหลุมละ ๔ เมตร จนทั่วบริเวณเนื้อที่ ๓๐๐-๔๐๐ ไร่ แล้วเอาเมล็ดฝิ่นหยอดลงไป ครั้นถึงเดือนพฤษภาคม ฝนตกลงมา เมล็ดฝิ่นก็จะงอกเป็นวัชพืชฝิ่น ในระยะต่อมาเจริญเป็นต้นฝิ่นสูง ๑-๓ เมตร

ฝิ่น เฮโรอีนและโคดีอีน สูบครั้งแรกๆ จะทำให้รู้สึกกระชุ่มกระชวย ระงับความเมื่อยขบและเจ็บปวด ทำให้รู้สึกผ่อนความตึงเครียด โล่งสมอง มีอาการมึนซึมคล้ายคนง่วงนอน พูดยานคาง กลิ่นของควันหอมหวนทวนลมอย่างประหลาด ฝิ่น เฮโรอีนและโคดีอีน เมื่อสูบถึงขั้นติดแล้วมีความมึนงง ในเมื่อร่างกายชินต่อการสูบฝิ่นและเฮโรอีนแล้ว จะต้องสูบติดต่อกันตลอดเวลาและจะต้องสูบเพิ่มขึ้นๆ ในระยะนั้นถ้าหากไม่ได้สูบฝิ่นหรือเฮโรอีนแล้ว ร่างกายจะมีอาการปวดเมื่อยและมีอาการคล้ายเป็นไข้ ผู้ที่สูบฝิ่นและเฮโรอีนมากจนกระทั่งไม่สูบจะไม่สามารถทนอยู่ได้มีความกระวนกระวาย เราเรียกว่าเป็นผู้ติดเฮโรอีน ฝิ่น และโคดีอีน เฮโรอีนเป็นยาเสพติดที่ร้ายแรงชั้นสุดยอด ผู้ที่ไม่มีกษาปณ์จะทำทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นมิจฉาชีพ เช่น ขโมย ฆาตกรรม จับคนเรียกค่าไถ่ ฯลฯ เพื่อให้ได้เงินตรามาเสพย์ฝิ่น เฮโรอีน โคดีอีน

เฮโรอีน โคดีอีน และฝิ่น เป็นยาเสพติดที่เป็นพิษเป็นภัยอย่างร้ายแรง ทำลายชีวิตมนุษย์ได้อย่างรวดเร็ว เมื่อสูบจนติดแล้วจะต้องสูบมากขึ้นๆ ยาเสพติดที่ร้ายแรงนี้จะทำลายระบบประสาท สมองทำให้หลอดลมอักเสบเป็นมะเร็งในหลอดลมได้ ทำลายเยื่อหุ้มปอดและปอด ทำให้เกิดโรคมะเร็งที่ปอด เป็นโรคเบาหวานได้ง่าย ฯลฯ รับประทานอาหารได้น้อย ร่างกายซูบผอมลงๆ ร่างกายจะมีสีเหลือง ตาเหลือง เซื่องซึม อ่อนเพลีย ในที่สุดก็ต้องสิ้นชีวิตลงด้วยพิษของเฮโรอีน โคดีอีน และฝิ่น

พันธุ์ไม้บางอย่างใช้เป็นสมุนไพร เป็นยารักษาโรคได้ ยาบางชนิดใช้ทั้งต้น ใบ และรากยา บางอย่างเอามาจากใบ เปลือก ดอก ราก และเมล็ดของพันธุ์ไม้ มนุษย์รู้จักใช้สมุนไพรเป็นยารักษาโรคมานับเวลาพันๆ ปี เมื่อ ๓,๕๐๐ ปีที่แล้วมา ชาวอียิปต์รู้จักใช้น้ำมันละหุ่งเป็นยา จีนได้ใช้ฝิ่นผสมกับสารบางอย่างเป็นยามากกว่า ๒,๐๐๐ ปี ในสมัยปลายราชวงศ์ฮั่นเมื่อ ๑,๘๐๐ ปีที่แล้วมา หมอฮูโต๋ ศัลยแพทย์อันมีชื่อของจีน ทำการผ่าตัดคนไข้โดยใช้ฝิ่นแทนยาสลบ โดยให้คนไข้สูบฝิ่นและฝังเข็มแทนยาสลบโดยเส้นประสาทของคนไข้จะชา ไม่มีความรู้สึกเจ็บปวดในการผ่าตัด พวกอินเดียนแดงในประเทศเปรูและประเทศโบลิเวียรู้จักใช้ใบของต้นโคก้าเคี้ยวแล้วกลืนจะทำให้ไม่มีความรู้สึกเจ็บปวดเมื่อถูกอาวุธหรือของมีคม ใบโคก้ายังกินแก้หิวข้าว กินแก้อ่อนเพลีย คนไทยชาวนาชาวสวน รับประทานใบกระท่อมทำให้มีกำลังและแก้หิวข้าวได้ พวกอินเดียนแดงในอเมริกาและชาวฟิลิปปินส์ได้ใช้เปลือกของต้นควินินมาบดแล้วนำไปต้มทำเป็นยาแก้ไข้มาเลเรีย

คนไทยในสมัยโบราณได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ทางตอนใต้ของไซบีเรียและได้อพยพลงใต้ จนกระทั่งมาอยู่ในมณฑลยูนานตอนใต้เขตติดต่อกับจีน ในสมัยนั้นไทยและจีนไม่นิยมการสูบฝิ่น นอกจากเอาฝิ่นเป็นตัวยาผสมกับสมุนไพรเป็นยารักษาโรคบางชนิด คนไทยได้อพยพลงมาทางใต้มาตั้งถิ่นฐานในแคว้นสุวรรณภูมิ จนถึงสมัยต้นกรุงรัตน-

โกสินทร์ก็ยังไม่นิยมการสูบฝิ่น ในการล่าเมืองขึ้นของพวกฝรั่ง ฝรั่งต่างชาติอภิมหาอำนาจชาติหนึ่งเห็นว่าการค้าฝิ่นมีกำไรดี ได้นำฝิ่นจากประเทศตุรกีไปขายยังประเทศจีน พระเจ้ากรุงจีนเห็นว่าการสูบฝิ่นนั้นไม่ดี ทำให้เป็นคนเกียจคร้านประพฤติมิชอบ และเป็นอันตรายต่อสุขภาพ จึงห้ามมิให้ฝรั่งต่างชาตินำฝิ่นเข้าไปขายในประเทศจีน จึงเกิดสงครามฝิ่นขึ้นหรือที่เรียกว่าโอเปียม-วอร์ จีนแพ้สงครามต้องยอมให้ฝรั่งต่างชาตินำฝิ่นเข้าไปขายในประเทศได้ ประชาชนจีนผู้รักชาติหัวใสคิดขึ้นมาได้ว่า ต้นฝิ่นชั้น ๑ ที่มีดอกสีขาวในประเทศจีนสูบมีรสชาติดีกว่าของฝรั่งต่างประเทศก็มีมาก จึงทำตัวเป็นชาตินิยมโดยทำฝิ่นขึ้นมาขายแข่งกับของฝรั่งต่างชาติ คนจีนเลยพากันนิยมสูบฝิ่นกันเป็นการใหญ่และโก้หร่านดี ไอระเหยทำให้เกิดความเพลิน แก้เมื่อยขบ ฯลฯ

ครั้นสงครามฝิ่นสงบลง ประเทศมหาอำนาจตะวันตกก็นำฝิ่นเข้าค้าขายในประเทศไทย สมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวไม่ทรงอนุญาต ประเทศตะวันตกนั้นก็หันปากกระบอกปืนมายังประเทศไทย พอดีสิ้นรัชกาลที่ ๓ สมเด็จพระจอมเกล้า ฯ ทรงเห็นว่า ประเทศไทยเป็นประเทศเล็ก ทำสงครามสู้เขาไม่ได้ จึงดำเนินกุศโลบายใหม่ โดยรัฐบาลไทยยอมรับซื้อฝิ่นจำนวนจำกัด และตั้งโรงสูบฝิ่นขึ้นโดยมิให้มีการสูบฝิ่นกันมากมายนัก คนไทยนิยมสูบฝิ่นน้อย ผู้ที่สูบฝิ่นมากคือพวกจีนที่เข้ามาค้าขายและตั้งรกรากในประเทศไทย ในที่สุดก็มีคนหัวใสไปลักลอบซื้อฝิ่นจากพวกแม้วพวกอ่อที่อยู่ทางภาคเหนือตามภูเขาสูง ๆ มาขายเรียกว่าฝิ่นเถื่อน เมื่อตำรวจจับไม่ได้ก็กลายเป็น

พ่อเลี้ยงไป เมื่อถูกตำรวจจับได้ก็เข้าคุกเข้าตารางหรือมุ้งสายบัวเป็นพ่อเกลี้ยงไป (เพราะถูกกร้อนผมจนเกลี้ยง)

ในสมัยจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ เห็นว่าฝิ่นนั้นเป็นยาเสพติดที่ให้โทษอย่างร้ายแรง จึงสั่งให้ปิดโรงสูบฝิ่นทั่วประเทศโดยเด็ดขาด ให้มีการเผากล้องยาฝิ่นและอุปกรณ์ที่ใช้ในการสูบฝิ่นทั่วประเทศ ที่สนามหลวงเมื่อนักสูบฝิ่นไม่สามารถสูบฝิ่นได้ จึงได้มีนักเคมีจีนใช้น้ำยาเคมีละลายฝิ่นดิบด้วยกรรมวิธี จึงทำให้เกิดเป็นผงสีขาว คือ เฮโรอีน โคดีอีน เอาเฮโรอีนมาผสมกับยาบุหรี่ทำเป็นมวนบุหรี่ซิกกาแรตมาสูบ ซึ่งมีรสดีเลิศควันระเหยหอมหวลทวนลมกว่าฝิ่น ไม่ต้องลำบากอย่างสูบฝิ่นต้องใช้กล้องสูบ มีเหล็กสำหรับแยงกล้องและตะเกียงสำหรับสูบ นักค้าเฮโรอีนยังส่งหน้าม้าเอาบุหรี่เฮโรอีนไปหลอกล่อให้เยาวชนตาม

(อ่านต่อหน้า ๑๑๖)

● เกษม สุทธิรัตน์ ●

ลูกสุริยะ In Concert

ดู LOVE Concert โดยเฉพาะจากดารานักแสดงจากรายการภาพยนต์โทรทัศน์ของฮ่องกง ซึ่งปรากฏในรายการโทรทัศน์ทางช่องต่างๆ ในสายตาของประชาชนชาวไทย จะเป็นดาราฝ่ายหญิงหรือดาราฝ่ายชาย ถูกโฆษณารายการประกอบเพลง IN Concert การจัดมักจะจัดตามภัตตาคารใหญ่ๆ หรือห้อง Convention Hall ตามโรงแรมใหญ่ๆ กรุงเทพมหานคร ระยะที่ ๒ ปีที่ผ่านมานั้นนอกจากจะนำรายได้ให้นักแสดงเหล่านั้นอย่างมหาศาล น้ำเสียงและ Melody ของเพลงนั้น ความจริงแทบจะเทียบกับดารานักแสดงของไทยไม่ได้เลย แต่ค่านิยมและการโฆษณาเท่านั้น สามารถดึงดูดคนเข้าชม บางรายแน่นขนัด เคยมีรายการครั้งหนึ่งมีการจองหรือสำรองโต๊ะของรายการนั้น ราคาโต๊ะละหมื่นบาทก็ยังมี อย่าไปโทษใครเลยเพราะอะไรก็เพราะคนไทยเรายังขาดความเป็นชาตินิยม

เสียงร้องของ "เยิ่นตะหัว" หรือจะเป็นเสียงของ "โจวเหยิ่นฟะ" ที่มาจัดและเคยออกรายการถ่ายทอดทางโทรทัศน์นั้น เพลงบางเพลงยังมาร้องเพลงไทยด้วยแล้ว มันช่างหมดรสหมดชาติไม่สุนทรีกับประสาทหูเลย ยิ่งได้ฟังเพลงไทย "รักคุณเข้าแล้วเป็นไร" หรือจะเพลง "ฉันมีใจเดียวและมีรักเดียว" เพลงทั้งสองเคยโด่งดังมาแล้วในอดีต มันเป็นผลงานชั้นหนึ่งของลูกสุริยะ เป็นทั้งผู้กำกับการแสดง กำกับฉากในภาพยนต์ไทยเมื่อประมาณ ๓๐ ปี เรื่อง "ขบวนเสรีจีน" ซึ่งนำแสดงโดย สุเทพ วงศ์กำแหง คู่กับดาราสาวนักแสดงภาพยนต์ชาวฮ่องกงคือ มีสคูมี่ ลูกสุริยะนั้นคือ คุณอำนวย กลัดสิมิใช้นามปากกา "เนรมิตร" นั่นเอง คุณอำนวยเป็นศิษย์รุ่นเก่าคนหนึ่งของบ้านสมเด็จฯ คือเป็นลูกสุริยะดั้งเดิมรุ่น ๒๔๗๘ รุ่นเดียวกับพี่อู๋หรือไมตรีลูกค้าของชมรมฯ ผู้เขียนเคยจำได้คุณอำนวยเคยเป็นประตูฟุตบอลรุ่นใหญ่แทนคุณมุกดา ณ ถลาง เคยเป็นนักเรียนร่วมห้องกับ พล.อ. ประเสริฐ ธรรมสิริ ซึ่งท่านรองประเสริฐ ธรรมสิริ เดิมจากโรงเรียนมัธยมวัดบวรนิเวศ ผู้แสดงคือคุณสุเทพ วงศ์กำแหง สมัยนั้นยังรูปหล่อผมดกเป็นเงามัน ไม่ฉุด้วยไขมัน หน้าผากกว้างคิ้วต่ำอย่างทุกวันนี้

ผลงานของคุณอำนวยฯ จากอดีตจนปัจจุบันมีมาก นอกจากการกำกับการแสดงภาพยนต์แต่งเพลงแล้วมีการกำกับการแสดงละครในคณะศิวารมย์หรือคณะเทพศิลปของอรรถ อรรถไกวัลวที มีเรื่องเด่นๆ หลายๆ เรื่องเช่น "ราชินีบอด" หรือ "เธอเรียนรักจากนรก" ซึ่งดารานักแสดงฝ่ายชายคือ ฉลอง สิมะเสถียร แสดงคู่กับสุพรรณ บูรณะพิมพ์ และแสดงคู่กับ จุฑารัตน์ จินรัต สำหรับฉลองเคยเรียนมาตั้งแต่สมัยโรงเรียนวัดอนงค์มาต่อบ้านสมเด็จเป็นญาติกับประธานชมรม ๙ ชลอ สิมะเสถียร บางท่านอาจหลับตานึกถึงภาพเก่าๆ ในรายการเพลงเพื่อคุณของรายการโทรทัศน์ช่อง ๙ บางขุนพรหม และรายการ

ละครของ อารี นักดนตรี หลายสิบเรื่อง ฉลอง สิมะเสถียร รวบรวมเพลงเก่าๆของครูล้วน ควันธรรม ครูนารถ ถาวรบุตร และพรานบูรณ์ ทั้งเนื้อร้องและทำนองโน๊ตดนตรี น่าเสียดายฉลองได้จบชีวิตลงอย่างกระทันหันเมื่อประมาณ ๘ ปีที่ผ่านมา (โน๊ตเพลงหากใครสนใจกรุณาขอได้จากคุณกรรทรีย์ สิมะเสถียร)

เขม สุทธิพงษ์ ลูกสุริยะจบปี ๒๔๘๐ แล้วต่อเตรียม ม.ธ.ก. ห้องเดียวกับ อุทัย ทองภักดี และกำหนด พลางกูร ละลิ่ว บุนนาค เทปของเราร่วมกับคุณอุธรณ์ พลกุล ได้แต่งเพลงไว้เพลงหนึ่งใช้ทำนองจากทำนองเพลงไทยเดิมดัดแปลงมาเป็นจังหวะบาเรโล่ เพลงนั้นชื่อเพลง "เจ้าจำบี๋" เป็นเพลงสมัยนั้นวงดนตรีของเตรียม ม.ธ.ก. บรรเลงบ่อยครั้ง ซึ่งผู้กำกับเพลงนั้นมาจากอดีตนายทหารเรือหรือวงดุริยางค์ ทร. คือเรือตรีเล็ก เรียกได้ว่า CONCERT นั้นใครๆได้ฟังต้องตรึงของความไพเราะ ตอนโซโลจากเสียงสไลด์ทรอมโบล โดยคุณอาคม วัณณรถ แล้วรับรองจะติดใจไปนาน ครั้งสุดท้ายผู้เขียนได้ฟังอีกเมื่อประมาณ ๑๐ ปีที่ผ่านมา ณ ห้องอาหารโรงแรมพาเลียเมนท์ ถนนวิสุทธิกษัตริย์ จะเป็นวงของนริศ ทรัพยประภา หรือวงวาธินีจำได้ไม่ถนัดนัก ในตอนนั้นคุณอุธรณ์ พลกุล เป็นนายกนักศึกษา ม.ธ.ก. ถ้าเพลง "เจ้าจำบี๋" จะเป็นเพลง TITLE ของการบินไทย เหมือนเพลงของสายการบินคาเธ่ย์แปซิฟิก เจแปนแอร์ไลน์ ตลอดจนสิงคโปรแอร์ไลน์ก็มีเพลง TITLE ของแต่ละสายการบินนั้นๆ

พล.ต.ต. ประยูร โกมารกุล สมัยดำรงตำแหน่งรองสารวัตรสถานีตำรวจจักรวรรดิ์ ผู้หมวดประยูรของเราเคยจัดรายการพบปะลูกสุริยะหลายๆ ครั้ง มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ภัตตาคาร "ไล้กี่" วงดนตรีวันนั้นมีลูกสุริยะเป็นผู้ควบคุมวงผู้เขียนลืมชื่อไปเพราะเป็นเวลานานประมาณ ๒๘ ปีแล้ว หมวดประยูร ถูกย้ายไปอยู่ที่อำเภอไชโย จังหวัดอ่างทองและนนทบุรีตามลำดับก่อนย้ายเข้านครบาลเลยไม่ได้จัดรายการอีก อยากจะให้ประธานชมรมฯ ติดต่อขอให้มาร่วมจรรโลงงานของพวกเราในโอกาสต่อไป เชื่อว่าคุณประยูรของเราคงไม่ลืมลูกสุริยะแน่ๆ และคงได้รับความร่วมมือด้วยดี

ชลหมู่ ชลานุเคราะห์ นักเซลโล่แนวหน้าของเมืองไทย ศิษย์เอกของคุณพระเจนดุริยางค์ ปรมาจารย์ในโลกดนตรีของฟ้าเมืองไทย ท่านคุณพระเจนดุริยางค์ได้ถ่ายทอดวิชาดนตรีให้ชลหมู่ชลานุเคราะห์ ทุกแขนงจนสามารถทำให้ชลหมู่ของเราแยกเพลงได้ ได้เป็นนายวงของวง CONCERT ของกรมศิลปากร การเป็นวาทยะกรหรือ (CONDUCTOR) ไม่ใช่ของง่ายนัก วงทั้งวงมีลูกวงไม่ต่ำกว่า ๖๐ คนอย่างน้อย การแยกเพลง CONTROL เนื้อเพลงและจังหวะไม่ง่ายนักอย่างที่ทุกคนคิดเพลงเก่าๆที่ออกโชว์ให้แขกบ้านแขกเมือง หรืองานเลี้ยงรับรองระดับผู้นำของประเทศต่อบรรดาแขกผู้รับเชิญนั้น จะเป็นบทประพันธ์ของ โชแปง หรือโมสาซนานๆ จะได้ถูกนำมาเล่นสักครั้ง เป็นสิ่งที่ภาคภูมิใจในเกียรติคุณและความสามารถของชลหมู่ของศิษย์เก่าบ้านสมเด็จฯ เป็นที่ยอมรับในวงการ Concert ของต่างประเทศโดยฉะเพาะการเป็นวาทยะกรหรือ Conductor ของนักดนตรีมีอระดับธรรมดาๆ จะเป็นได้เสมอไป

ยุคผ่านมาเป็นของรุ่นน้องผู้เขียนจำได้ว่าเป็นลูกสุริยะแต่ไม่ได้คุ้นนักดูเหมือนจะเป็นเด็กแถบวัดกัลยาณมิตร ใกล้ ๆ บ้านเดิมของ พล.ต.ต. โสภณ ศิตะจิตร์ ก็เป็นมือไวโอลินมือหนึ่งของวง Concert ของทหารเรือปัจจุบัน อีกคนหนึ่งเป็นมือเบ๋าทรัมเป็ท ชื่อผ่อง บุปผาสร หรือไงไม่แน่ใจแต่เคยมาเป็นหัวหน้าวงของโรงงานบางยี่ขัน ซึ่งสมัยนั้นกำลังดัง ถูกเปลี่ยนแปลงไปโดยทางเลขของมรสุมการเมืองยุบเลิกไป

อีกวงหนึ่งของกองบินน้อยที่ ๔ สนามบินตาคลี หัวหน้าวง คือ เรืออากาศโท อุปถัมภ์ เกษจรูญ เจ้าตัวเคยเล่นมาริโทนของโรงเรียนบ้านสมเด็จ จบ ม.๖ เมื่อปี ๘๑ เข้าประจำการอยู่ในกองดุริยางค์ทหารอากาศ หันมาเล่นวง Concert ของวงทหารอากาศ นอกจากจะมีความสามารถทางดนตรีแล้วเคยเป็นหัวหน้าวงดนตรี คณะศรสวรรค์เล่นสลับรายการกับภาพยนต์ที่ศาลาเฉลิมบุรี และศาลาเฉลิมกรุง เคยเล่นละครเป็นตัวคนธรรม์ในเรื่อง "กากี" คู่กับ อารี มุสิกพุก เกษียณจากราชการไปประมาณสองปีแล้ว เลยปักหลักอยู่ทางจังหวัดชัยนาท แต่ผลงานนั้นยังเป็นที่ยอมรับของหน่วยทหารอเมริกัน เมื่อประมาณ ๑๐ ปีที่ผ่านมา

ยุคสมัยโรงเรียนฝึกหัดครูคือเมื่อประมาณ ๒๕ ปี ก่อนนั้นทางสมาคมศิษย์เก่าบ้านสมเด็จมีงานรื่นเริงประจำปีที่สนามโรงเรียนสมัยนั้นด้านหลังตึกอำนวยการในปัจจุบันยังเป็นสนามกว้าง ท่าน พล.ท. อัมพร จินตกานนท์ ร่วมมือกับท่าน พล.ต. จำรัส จำรัสโรมรัน มีศิษย์เก่ารุ่นพี่หลายท่านมาชุมนุมกันพร้อมหน้า รายการอาหารเป็นโต๊ะจีนทั้งสิ้นจากภัตตาคารชื่อดังแถบหลังเทียนกวัเทียน รายการนั้นรับรองว่าเป็น Gala Dinner จริง ๆ ท่าน พล.ท. อัมพร จินตกานนท์ ได้รับความร่วมมือจากรุ่นพี่อีกคน คือคุณทวี พานิชกุล ดนตรีก็เป็นของวงศิลปฝึกหัดครูบ้านสมเด็จ เล่นเพลงเด็ด ๆ แม้จนกระทั่งเพลง CHERY PINK และเพลง IN THE MOOD ซึ่งเป็นเพลง HIT ในสมัยนั้น ความเก่า ๆ ในเหตุการณ์นั้นผู้เขียนจำได้ว่าพี่เติบ ศาคริน์ทร์ หรือ เอก กลศาสตร์เสนี ในปัจจุบันเล่าให้ฟังคงสนุกครึกครื้นพอดู ถ้าผู้เขียนจำไม่ผิดพี่เติบนุ่งผ้าม่วงหางกระรอกสีม่วงสดและสวมเสื้อทรงราชปะเต็นขาว ถุงเท้าและคัดชูขาวงามโดดเด่นอยู่คนเดียว

หลังจากนั้นมีศิษย์เก่ารุ่นฝึกหัดครู คือ ชูศักดิ์ ราษีจันทร์ หรือ ต๊ะ ท่าอิฐ นักประพันธ์ฉบับกระเป๋า ลีลาการเขียนยังมีแอบแฝงในเนื้อหาดนตรีในหัวใจ นอกจากเป็นนักประพันธ์เรื่องสั้นแล้วยังมีอาชีพพิเศษคือเป็นไก๊ด์ในรายการท่องเที่ยวของนักทัศนาจรชาวต่างประเทศ นักจัดรายการเพลงของโทรทัศน์ช่องเจ็ดสี รายการเพลงประจำสัปดาห์หลาย ๆ รายการตลอดจนรายการลูกทุ่งของคณะต่าง ๆ สับเปลี่ยนทุกคืนวันเสาร์รายการสุดท้าย เขาผู้นั้นก็คือ ดำรง พุฒตาล หนุ่มหน้ามนต์จากคลองตะเคียนจังหวัดอยุธยาซึ่งในปัจจุบันเขามาจัดรายการ "อาทิตย์ลิ้ม" ซึ่งต้องมีรายการดนตรีวงต่าง ๆ แซกอยู่เป็นประจำ และอีกรายการหนึ่งคือรายการ "คู่สร้างคู่สม" ซึ่งออกพร้อมกันหนังสือประกอบรายการประจำรายสัปดาห์

หันมาดูรายการดนตรีไทยหรือวงมโหรีไทยสมัยก่อนครูดนตรีไทยของโรงเรียนบ้านสมเด็จถึง ม.ล. วัธรินทร์ มนตรีกุล ในสมัยนั้นมีของรายการวิทยุกระจายเสียงมักจะเป็นของครูพุฒ นันทพล

วงของคณะศรีสุมิตร ซึ่งผู้เล่นเป็นสุภาพสตรีที่มีชื่อเสียงของสังคมในยุคนั้น ดนตรีไทยบ้านสมเด็จเคยออกรายการวิทยุกระจายเสียงบ้างเป็นบางรายการที่จำได้แน่ๆ คือพี่ประดิษฐ์ โสมะนันท์ เล่นออแกน กลองแขก หรือกลองทัด คือ ปรีชา รัศมิทัต และกำธร บุนนาค

เราพูดถึง IN Concert ควรจะพูดถึงดนตรีไทย ซึ่งสมัยยุคของนักศึกษาวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จบ้าง เราเริ่มมีคนรู้จักชื่อเสียงมีการประกวดกันในระหว่างระดับวิทยาลัยแล้ววิทยาลัยครูของเราเคยชนะเลิศมาบ่อยครั้ง สิ่งน่าประทับใจที่สุดเมื่อไม่นานมานี้เคยไปออกโชว์ที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เป็นที่ชื่นชอบไม่ใช่แต่คนไทยด้วยกันแม้แต่นักฟังดนตรีชาวอเมริกัน ชื่อ มิสเตอร์ บรูส มริกตัน ซึ่งมาเล่นดนตรีกล่อมขวัญทหารอเมริกัน หรือยีไอ เพลงไทยที่วงมโหรีไทยเล่นไพเราะมากคือเพลง "ชะเวดากอง" เป็นเพลงของคณะครูและศิษย์วิทยาลัยบ้านสมเด็จ ทำให้มิสเตอร์ บรูส มริกตัน หันมาฝึกหัดตีระนาดไทย จากครูบุญยง เกตุคง มาประยุกเพลงไทยหลายๆ สิบเพลง ออกรายการในโทรทัศน์และงานแสดงดนตรีไทยในรายการของธนาคารกรุงเทพ นอกจากนั้นมิสเตอร์ บรูส มริกตัน ยังไปเผยแพร่ทั้งในยุโรปและสหรัฐหลายครั้ง จากผลงานอันดีเด่นของวงดนตรีไทยจากลูกสุริยะนั่นเอง

นับตั้งแต่วง Beattle และวง Rolling Stone ดัดแปลงจากจังหวะ Rock N Roll มาเป็นจังหวะ Sole แล้วความเปลี่ยนแปลงวงการดนตรีของโลกเปลี่ยนแปลงไปมาก ได้มีวงต่างๆ เริ่มหันจากการเล่นแบบ Jazz มาเป็นแบบ COMBO เราจะพบวงของเด็กหนุ่มไทยหลายๆ มาเล่นใน NIGHT CLUB หรือ DISCO TEQUE ของมุมของโรงเรียนใหญ่ๆ ในกรุงเทพมหานคร เพราะค่านิยมของคนเราเกิดความนิยมกันอย่างนี้ ความจริงแล้วในต่างประเทศทั้งเกาหลีและญี่ปุ่นส่วนใหญ่ดนตรีแบบ Jazz ยังเล่นอยู่ แม้ในกระทั่งในโรงแรมใหญ่ๆ ใน Las Vegas เองวง Jazz ยังเป็นที่นิยมกันในหมู่สังคมระดับนักบริหาร เมื่อเร็วๆ นี้ผู้เขียนได้แวะเข้าชมในรายการของแฟรงค์ซิเนตรา ในโรงแรม Caesars Palace มีผู้คนคับคั่งในรายการนี้ตัวนายแฟรงค์มาร้องเพียง ๓ เพลงเท่านั้นนอกนั้นนักร้องรุ่นใหม่ๆ ประกอบรายการ วงที่เล่นเป็นวง Jazz ทำให้ผู้เขียนนึกถึงวงสุนทราภรณ์หรือวงทรัพย์สินของครูนารถ ถาวรบุตร แม้จะเทียบกันไม่ได้ แต่ความอนุรักษ์ของเพลงนี่เองผู้เขียนนึกถึงผลงานของวงที่กล่าวมานั้น เรื่องนี้ขอให้ทางวิทยาลัยครูรวบรวมเพลงโดยขอให้คุณประวิตร ผลวัฒนะติดต่อเป็นทางการให้นักศึกษารุ่นน้องที่เป็นนักดนตรีเอามาอนุรักษ์ต่อไป

ถ้าเราจะจัดงานลูกสุริยะ In Concert ผู้เขียนอยากจะฝากข้อคิดให้คุณชลหมู่ ชลานุเคราะห์ และท่านเลขาธิการสมาคม พล.ร.ต. ทวี บุญเทือง เรามา Arrange เพลง Popular ทั้งหลายมาให้คณะดนตรีของนักศึกษาวิทยาลัยครู ได้ออกรายการใหญ่คงทำชื่อเสียงให้สถาบันของเราไม่น้อย ซึ่งงานชมรมศิษย์เก่าของเราที่สวนอัมพรบีที่แล้วนั้นยังไม่เป็นที่ประทับใจแต่ถ้าเราได้ปรับปรุงส่วนนี้เชื่อว่างานคงมโหฬารยิ่งกว่าไปอีก แต่ยังมีข้อคิดอีกอย่างหนึ่งหากวง Concert ของลูกสุริยะเกิดดังเป็นพลุแล้ว ขออย่าให้คิวล้นอย่างท่านพระพยอมในปัจจุบันเลย ขณะนี้พระพยอมคิวของท่านดังยิ่ง

กว่าคิวของสายัณห์ สัญญา เสียอีก ทั้งเทปและคิวเทศน์ของท่านดังจริงๆ

ลูกสุริยะที่รัก คณะกรรมการชมรมฯ ซึ่งมีผู้เขียนเป็นคนหนึ่งซึ่งถูกจับสลากได้เป็นกรรมการแก่คณะที่ปรึกษาตามที่คุณขอมานั้นมีหลายๆ ท่าน ซึ่งบางคนมียศนายพลทั้งทหารบกทหารเรือทหารอากาศและตำรวจ นอกนั้นยังอดีตข้าราชการพลเรือนตลอดจนนายแพทย์หลายๆ หน่วยราชการมาช่วยจรรโลง งานของชมรมเราซึ่งมีหลายหลายท่านถ้าจะเทียบเมื่อ ๓๐ ปีที่ผ่านมานั้นมิฉะนั้นท่านเหล่านั้นคงมียศฐาบรรดาศักดิ์เป็นขุนเป็นคุณหลวงหรือเป็นคุณพระตลอดจนเป็นพระยากันบ้าง ทำให้ผู้เขียนนึกถึงบรรดาท่านนายพลตลอดจนข้าราชการพลเรือนในอดีตมียศฐาบรรดาศักดิ์ ได้รับยศและพระราชทานเหรียญตราจนราชทินนามดังเช่น

ทหารบก พ.อ. พระเริงรุกบัจจามิตร์ พ.อ. พระสิทธิเรืองเดชพล และ พล.อ. พระประจนบัจจานึก พล.อ. หลวงพรหมโยธี พล.อ. หลวงไพรีระย่อเดช พล.อ. หลวงเดชประดิยุทธ์ เป็นต้น

ทหารเรือ พล.ร.อ. หลวงเจริญราชนาวา พล.ร.อ. หลวงนาวาวิจิตร น.อ. หลวงพิชิตวารีกล

ทหารอากาศ พล.อ.ท. หลวงเทวฤทธิ์พันลึก พล.อ.ท. หลวงอธึกเทวเดช พล.อ.ท. หลวงเจริญอรัมพร น.อ. หลวงอมรเสนีย์

ตำรวจ พล.ต.ต. หลวงพรหมโมปกรณ์กิจ พล.ต.ต. หลวงสนิทตุลยรักษ์ และ พล.ต.ต. หลวงอารักษ์ประชากร

ต่างประเทศ หลวงพินิจอักษร หลวงสุนทรลิขิต หลวงพินิจวาจา

วงการแพทย์ หลวงนรินทรประสาทเวชช์ (ผู้แทนจังหวัดจันทบุรีรุ่นแรก) หลวงพิเศษแพทยากิจ (นายแพทย์เทศบาลนครธนบุรีคนแรก) หลวงพิจิตรเวชชการ (ผู้ก่อกำเนิดโรงพยาบาลพระประแดงคนแรก)

ด้านวิศวกรรม หลวงสิริอัคนีการ หลวงวิชานยนตกรรม (ด้านรถไฟในอดีต) หรือ หลวงสัมฤทธิ์วิศวกรรม หลวงบูรกรรมโกวิท (ก่อกำเนิดการไฟฟ้านครหลวง)

ด้านการปกครอง ขุนสมานประชากิจ (อดีตนายอำเภอพรหมพิราม) ขุนสนิทประชากร (อดีตผู้ว่าจังหวัดสระบุรี) ขุนบวรประชานันท์ (นายอำเภออินทบุรี)

กรมศุลกากร มีท่านขุนกาญศุรกากิจ (เดิม กาญจน์กาญจนฉายา) ขุนกิจศุรกากร (กิจ นิงศานนท์) และท่านขุนสุนทรมาตยวงศ์ (เดิม สุนทร อมาตยกุล) ท่านทั้งหมดที่ได้กล่าวนามมาแล้วนั้น ล้วนแต่มีผลงานเกียรติประวัติในวงราชการตลอดจนชื่อเสียงเกียรติวงตระกูล

ชมรมฯ ของเรามีท่าน พล.อ. ชำนาญนิลวิเศษ พล.ท. ผึ่งพร บุญเลี้ยง พล.ท. พร้อม ผิวนวล พล.ร.ท. ธวัชชัย ตรีเพ็ชร พล.ร.ท. จินดา วุฒกนก พล.ร.ต. ทวี บุญเนือง พล.อ.ท. เกียรติ เฟื่องวุฒิราน พล.ต.ท. มโน สมิตะพินทุ พล.ต.ต. ชวลิต สุคนธวิทย์ พล.ต.ต. พิงพันธ์ เนตรรังษี ทำให้อารมย์ของผู้เขียนเก็บความรู้สึกเก่าๆ มาเปรียบเทียบว่าด้วยยศฐาบรรดาศักดิ์ ท่านเหล่านั้นถ้าย้อนถึงสมัยเก่าแล้ว พล.อ. ชำนาญนิลวิเศษ ปลัดทูลฉลองยศในครั้งนั้นคงได้เป็นพล.อ. พระยาชำนาญกลยุทธกิจ ถือศักดินาแปดแสนไร่ เครื่องอิสรยาภรณ์เทียบพระยาพานทอง

ถ้าเป็นสมัยพงศาวดารจีน ท่านผู้นี้คงได้ตำแหน่ง "บุ้นบู๊จอหงวน" ทำไมผู้เขียนเปรียบเทียบอย่างนี้ ฝ่ายบุ้นก็ท่านผ่านสถาบัน ม.ธ.ก. และฝ่ายพลาธิการ ฝ่ายบู๊ผ่านเตรียมนายร้อย ทบ. ตลอดโรงเรียนเสนาธิการทหาร และวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร

พล.ท. ฝั่งพร บุญเลี้ยง เจ้ากรมพลังงานทหาร คงเป็นหลวงฝั่งการยุทธบริภัณฑ์ คุณหลวงหุ่นลุงโกร่ง ขณะนี้กำลังปลูกเรือนหออยู่ซอยโชคชัย จะคอยรับคุณหญิงเสียที แต่ขออย่าได้คุณหญิงประเภทนักสังคมสวมเคราะห์ หุ่นกะลามังก็แล้วกัน

พล.ท. พร้อม ผิวนวล อดีตแม่ทัพภาค ๓ ควรจะเป็น พล.ท. หลวงพร้อมวิธีทัพ ขณะนี้จะพบท่านได้บริเวณ Shopping Accede โรงแรมเชียงอินทร์ ที่เชียงใหม่ เพราะท่านเปิดร้านขายทับทิมและหยกพม่าที่นั่น เพราะท่านเกษียณจากราชการเป็น Senior Citizen แล้ว

เพื่อนๆ รุ่นพี่และรุ่นน้องพึงฝอยเรื่องเก่าๆ ที่ผู้เขียนรวบรวมเรื่องในอดีตจนถึงปัจจุบันมาเล่าสู่กันฟัง เพราะชมรมฯ เป็นศูนย์รวมพบปะสังสรรกัน เรามาจากสถาบันอันเก่าแก่จากอดีต ๔๐ ปีที่ผ่านมาแล้ว การพบปะรวมตัวกันเพื่อเป็นแบบฉบับของรุ่นน้องจะได้สืบเนื่องในโอกาสข้างหน้า เชื่อว่าลูกสุริยะ In Concert คงจะเป็นที่ประจักษ์ในสายตาประชาชนของรุ่นน้องๆ ซึ่งอาจจะเอาวิชาดนตรีมาเป็นอาชีพ Side Line ก็ได้

มีเพื่อนๆ บางคนแอบกระซิบถามผู้เขียนว่าถ้าเป็นสมัยก่อนยศฐาบรรดาศักดิ์ ผู้เขียนจะได้ยศและประทานราชทินนามเป็นอะไร ผู้เขียนคงเป็นแต่ ขุนสารบรรณทะเบียนราษฎร์มากกว่ากระมัง แต่ผู้เขียนยอมรับเพื่อนๆ รุ่น เดียว พล.ต.ท. มโน สุมิตะพันทุ เรียกผู้เขียนว่า อ้ายแป๊ะ ผู้เขียนก็ยอมรับโดยดุษฎีสำหรับมโนของเรายกให้เป็นเจ้ากรมกระทรวงนครบาลอย่างสมัยก่อนเสียเลยดีไหม แต่เจ้ากรมนครบาลสมัยเป็นฝรั่งได้ยศเป็นพระยา คือ พระยาวารเทพ หัวหน้าสารวัตรพลตระเวนคือมิสเตอร์ฟอร์ด ผู้เขียนสืบถามยศไปใครๆ อยากรู้กรุณาสอบถามได้จาก พล.ต.ต. ธีระบูลย์ จัดตารีย์ รอง ผบ. นครบาล ในอดีตดู แล้วพวกเราชมรม ๙ จะให้ผู้เขียนตั้งยศ พล.ต.ท. มโน สมิตพันทุ เป็นอะไร เอาเป็นคุณพระมโนน้อมสันทัดรบเสียเลยดีไหม พระเจ้าตัวอยู่ตระเวณชายแดนตั้งแต่ยศ ร.ต.ท. จวบ จนเป็นนายพลกว่า ๓๐ ปีแล้ว ส่วน พล.ต.ต. ชวลิต สุคนธวิทย์ หัวหน้าสำนักงานอธิบดีตำรวจรูปร่างขนาดเดียวกับท่าน พล.ต.ต. ขุนพันธรักษ์ราชเดช เสียดายไม่ได้ไว้หนวดเขยวกระแตอย่างท่านขุนพันธรักษ์เท่านั้น ถ้าไว้หนวดแบบนั้นแขกประจำบ้านคงเป็นพวกนักข่าวและลงเขียนข่าวคงไม่ใช่ข่าวราชการหรอก คงเป็นสังคมซุบซิบของคอลัมน์..."ลัดดา" หรือนิตยสารกุลสตรีมากกว่ากระมัง พวกเรารู้แล้วอุบไว้ด้วยว่าข่าวอะไร

สวัสดีครับ เพื่อนลูกสุริยะ ต้องขอโทษเพื่อนที่กล่าวนามและยกย่องแต่งตั้งยศทินนามให้เป็นการหยอกล้อ เพื่อให้รายการของลูกสุริยะ In concert เป็น Concert ในหมู่เพื่อนฝูงที่ผู้เขียนเก็บอดีตเก่าๆ มาเล่าสู่กันฟัง ให้รายการของวันชุมนุมลูกสุริยะ คือ ๑๙ มกราคม อย่างทุกๆ ปีนั่นเอง In Concert ทางสมองที่ต้องเคร่งเครียดกับปัญหาน้ำท่วมกรุงเทพมหานคร ที่หลายๆ คนต้องประสบรวมทั้งผู้เขียนเอง ขนาดย่อยๆ เล่นเอาเกือบเดือน ตรึงอยู่ในความทรงจำของพวกเราเป็นระยะเวลาอันยาวนาน สวัสดี.-

ส.ค.ส.

ให้ สามารถ ดำรงดี มีสุข อายุยืน

ปรารถนาดี จาก "ผู้หวังอยู่สวัสดี" บ.ส. ๒๔๐๗ – ๒๔๗๕

๑. **อายุยืน** ตามพุทโธวาท

๑) **มีมิตร ดี**

๒) **มีศีล** – ธรรม

๓) กินอาหารที่ย่อยง่าย (และมีคุณค่า ครบ ๕ อย่าง)

๔) ทำตนให้สบาย และ อย่าหลงความสบายนั้น (ยามกินอร่อย นอนสบาย อย่ากิน อย่านอนเกินต้องการ จะก่อ "เกียจคร้าน")

๒. **มีสุข** ตามพุทธพจน์ ๓ ประการ คือ

๑) **สุขส่วนตน** ได้แก่ – มีภรรยา/สามี อันเป็นที่ รักและเต็มใจ.
– มีร่างกายและจิต สมบูรณ์.
– มีบุตรสืบสกุลและก้าวหน้า.
– มีทรัพย์ "พอใช้" ได้สะดวก.

๒) **สุขส่วนสังคม** – มีบัญญาและสามารถ อันก่อให้ได้ **มิตร**, บริวาร, ตำแหน่งหน้าที่เกียรติ, ยศ และ ทรัพย์.

๓) **สุขที่สุด** – เมื่อไม่ยึดมั่น ถือมั่น ในกาย ทรัพย์ ญาติ ลูก เมีย (หมดห่วง)
– มี บริจาค "ทำบุญ ทำกุศล" เฉลี่ยสุขให้แก่สังคม หรือ ผู้ที่อับโชคกว่า
– จะก่อให้เกิด "ปีติ" คือ อิ่มใจ หน้าตาแจ่มใสใจเป็นสุข. (ทุกข์น้อยในวัยชรา)

๓. **สามารถ ดำรง ดี.** ตามเค้า ของชาวโรตารี[๑]

๑) **พยายาม รักษาความสามารถ** ของตนไว้ให้นาน ทาง ร่างกาย และ บัญญา
ก. **กาย** สูดหายใจ แรง – ลึก วันละ ๕๐๐ – ๑,๐๐๐ พึด. เกร็งกล้ามให้เลือดไหลเวียน.
ข. **ฝึกสมอง** ด้วยการ คิด เขียน เรียน อ่าน จดข่าว ฯลฯ

๒) **พยายาม รักษาความว่องไวของจิต และสมอง** ด้วยการเข้าสังคม ผสมงาน.

๓) **ทำตน ให้เป็นประโยชน์** ด้วย อาสางาน, ทำ "การบุญ การบริจาค" กาย ใจ ทรัพย์.

๔) **ทำตน ให้รูปร่างดี มีใจร่าเริงแจ่มใส** อิ่มใจเสมอ (บริหาร กายและใจ)

๕) **เตรียมตน ก่อนพ้นงาน** อย่างน้อย ๑๐ ปี ด้าน การเงิน สุขภาพ และงานอดิเรก.

๖) **เตรียมที่อยู่ ก่อนพ้นงาน** ได้แก่ ถิ่นสงบ สะอาด สะดวก สบาย อุดมสมบูรณ์ อยู่ใกล้ลูก ใกล้หลาน ใกล้ที่หย่อนใจ และที่สวัสดิการ เช่น สโมสร โรงพยาบาล ฯลฯ

๔. **ตรวจกรรม ทำสมาธิ.** สละเวลาวันละ ๕ นาที ก่อนนอน ตื่นนอน ตอนเข้าส้วม.

๑) **ตรวจกรรม** แบบทำบัญชี รายรับ – รายจ่าย ประจำวัน. จะบันทึก หรือนึกทบทวนการทำดี – ทำชั่ว ประจำวัน. นึกกิจที่ทำย้อนหลัง หรือวางแผนการจะทำข้างหน้า คือ "สติ" เป็นการ "วางแผน – ประเมินผล" นั่นเอง. **ตรวจกรรม ทำให้เกิด สติ.**

๒) **ทำสมาธิ** เป็นวิธี "พักกาย พักใจ" ทางหนึ่ง. จากประสพการณ์ ใช้เวลา ๕ – ๑๐ นาที ทำให้มีพลัง สดชื่นได้มาก. "ทำไม่รู้ ไม่ชี้" พร้อมกับ หลับตา นั่งพิง หรือนอนผ่อนกล้ามทุกส่วน ติดตามลมหายใจ "เข้า – ออก" เรื่อยไป. จะรู้สึกตัว. จะหลับไปเลย ก็ช่าง. เพราะต้องการเพียงพักกายและใจเท่านั้น.

๕. **พิจารณาชีวิต** (วิปัสสนา (หมายถึงการพิจารณา) ความเห็นแจ้ง การบำเพ็ญทางใจ.)

๑) ชีวิต ยืนยาวไม่เท่ากัน "**ผู้มีมิตรดี มีศีลธรรม** จะอยู่ได้นาน" (พระพุทธวัจนะ)

๒) ชีวิต ๓ วัย – ปฐมวัย ๒๕ ปีแรก "เรียน" เพื่อ มี ปัญญาและสามารถ.
– มัชฌิมวัย ๒๕ ปีที่สอง "งาน" เพื่อ ใช้ „ „
– ปัจฉิมวัย วัยต่อไป "ดำรง" ปัญญา สามารถและความดีให้เป็นผู้ใหญ่ที่น่าเคารพ น่าเอาเป็นตัวอย่างของลูกหลานและสังคม.

๓) ชีวิตงาน – ชาวธนาคารปัจจุบัน และข้าราชการไทย สมัยก่อน พ.ศ. ๒๕๐๐ เล็กน้อย กำหนดพ้นงาน เมื่ออายุ ๕๕ ปี. ปัจจุบัน พ้นเมื่ออายุ ๖๐ ปี.
– ชีวิตงานทางการเมือง ไม่มีกำหนด. อายุ ๗๐ – ๘๕ ปี ยิ่งมีความชำนาญและประสพการณ์ ถ้าสมองไม่เสื่อม.

๔) **ร่างกาย เสื่อมไม่พร้อมกัน**(๒)

อายุ ๒๕ ปี กล้ามเนื้อ เริ่ม ลดความว่องไวและพลัง.

อายุ ๓๕ – ๔๕ ปี เซลล์จับออกซิเจนได้น้อยลง ความอดทนลด เหนื่อยเร็วหายเหนื่อย

.. ๔๐ – ๕๐ .. จิตแพทย์ว่าเริ่มแก่ เพราะความกำหนัดลดลง.

.. เกิน ๕๐ .. มีเปลี่ยนทางจิต (สมอง) ตับ ไต ต่อมไร้ท่อ, เช่น หญิงที่หมดประจำเดือน มีอาการทางอารมณ์ หงุดหงิด วูบวาบ บ่น ๆ

.. ๕๕ (ช) ๔๕ (ญ) ไขมันใต้ผิวหนังน้อยลง (หนาวง่าย), ความยืดหยุ่น, การย่อย, การดูดซึม และการขับถ่าย ลดลง (ท้องอืด เฟ้อ เลอ ผูกง่าย)

.. ๗๐ ปี ก. **โครงกระดูกเสื่อม** – ช่องกระดูกสันหลังแคบ ทำให้ เตี้ยลง, หลังโกง อกเล็ก ไหล่แคบ. เพราะธาตุแคลเซี่ยมไม่สมดุลย์ ซึ่งเกิดจาก

(๑) ใช้แคลเซี่ยมได้น้อย เพราะฮอร์โมนจากต่อมหมวกไต เสื่อม ยิ่งขาดแดด /แสงอาทิตย์ วิตามิน-ดี ผลิตที่ผิวหนังน้อย ยิ่งใช้แคลเซี่ยมได้น้อย.

(๒) ได้จากภายนอกน้อย เพราะลำไส้ดูดซึมได้น้อย.

(๓) ละลายจากโครงกระดูกหรือฟันของตนเอง ทำให้กระดูก บาง กร่อน พรุน ผุ จึงเปราะ และ หักง่าย เมื่อเซถลาล้มเพียงเบาๆ.

ข. ปอด จำนวนถุงลมลดจาก ๑๑๐ ล้านถุง เหลือ ๖๐ ล้านถุง จึงเกิดโรคแทรกทางปอดง่าย เมื่อป่วย หรือ ดมยาสลบ.

ค. หลอดเลือด เสียความยืดหยุ่น (แข็ง กรอบ)

ง. หัวใจ เคยเต้นได้เร็ว ๒๐๐ ตุบ/นาที ลดเหลือ ๑๒๐ ตุบ/นาที.

จ. กล้าม เส้นใยกล้ามเนื้อ เล็กลง เพราะเสียธาตุปอแตสเซี่ยมทำให้ การประสานงาน ความเร็ว และ พลัง ลดลง.

อายุ ๘๕ ปี สมอง มีน้ำหนักลดจาก ๑๔๐ กรัม เหลือ ๑๑๘ กรัม. กะโหลก คงที่.

๖. **เหตุของชรา** ร่างกายเสื่อม เพราะ

๑) มีอายุยืน ขาดการสังคม

๒) การซึมผ่านผนังเซลล์ ได้น้อยลง (เพอมิเอบิลิตี้ ขัดข้อง)

๓) เกิดภาวะ น้ำน้อย พิษคั่งค้าง อาหารใหม่และออกซิเจน เข้าในเซลล์น้อย.

๔) กระแสร์เลือดไหลเวียนช้าลง แคลเซี่ยมและไขมันตกตะกอนง่าย และเกรอะกรังติดด้านในของหลอดเลือด ทำให้รูหลอดแคบ เล็ก ตีบลงๆ ถึงตัน. อวัยวะถัดไปขาดเลือดแบบเดียวกับผู้ขาดอาหาร จะเหี่ยว แห้ง และตาย. สลายเป็น ดิน น้ำ ลมเน่า และ ไฟดับ (ตัวเย็น) จิต/วิญญาณออกจากร่างเก่า เกิดทันที เรียก "โอปปาติกะ" มีสภาพเหมือนคนเดิมทุกอย่าง เว้นแต่มองไม่เห็นด้วยตาเนื้อธรรมดา จะมีผู้พาไปตามทางใดทางหนึ่งใน ๗ ทาง ตาม "บุญ-บาป" ที่ทำไว้ขณะมีชีวิตในร่างเก่า. ทางทั้ง ๗ คือ ทาง นรก, เปรต, สัตว์เดรัจฉาน, มนุษย์, เทวดา, พรหม และ นิพพาน. ผู้ที่เรียนทางนี้ จึงรู้และทำได้และสืบทอดได้จริง จึงสืบทอดกันมาร่วม ๓,๐๐๐ ปี จากพระพุทธเจ้า. นักวิทยาศาสตร์ทำการศึกษาเพียง ๑๐๐ ปี เท่านั้น.(๓)

๒. ใช้ "๑๖ อ. ชลอชรา" (๔)

ก. กาย เสื่อมช้า, หน้าใส, ห่างโรค, ร่างคงทน แข็งแรง คล่อง.

๑. อาหาร ย่อยง่าย มีคุณค่า พออิ่ม. กินมาก อ้วนมาก พิษมาก ตายเร็ว.

๒. อากาศ สูดเต็มปอดนับร้อยพืดต่อวัน เลือดสด. หน้าเกลี้ยง. ผิวใส. ไล่พิษ.

๓. ออกกำลัง ให้เกิดหายใจแรง – ลึก, นานเท่ากับเวลาที่ใช้กินอาหาร. หัวใจเต้นเร็วขึ้นเป็น ๒ เท่า, จะแรงพอที่จะฉีดเลือดให้ไหลเวียนทั่วและสู่สมอง ทำให้สมองเสื่อมช้า ร่างคล่อง คงทน แข็งแรง.

๔. อุทก ดื่มน้ำวันละ ๑๐ แก้ว. ล้างพิษ นำอาหารและออกซิเจนเข้าสู่เซลล์. ชุ่มชื่น.

๕. อุจจาระ วันละ ๑ จาน (๒๐๐ กรัม.) ปราศจากฝัน จุกแน่น ปวดเมื่อย ปากเปื่อย.

๖. อาทิตย์ แดดทำลายเชื้อโรค. ได้วิตามิน – ดี เสริมโครงกระดูก. ชีวิตเติบโต.

๗. เอกเขนก พักกาย – ใจ, ให้หัวต่ำ ขาและเท้าสูง, หลับ ๖ – ๘ ชั่วโมง. ถนอมสมอง.

ข. **ใจ** มุ่งจิตคิดดี มอง – เก็บสิ่งดี, มีศีลธรรม, ทำใจสะอาด สว่าง รื่นเริง และ สงบจากวุ่นวาย

๘. อารมณ์ รื่น สงบ ปีติ (อิ่มใจ) หน้าชื่น เป็นสื่อสู่สังคม ทำให้ได้เพื่อนดี.

๙. อดิเรก เพลินงาน (ทางโลก – ธรรม) จะเกิดสมาธิ (สงบกาย – สงบใจ)

๑๐. อบาย เลี่ยงสิ่งไม่ดีไม่งาม. ทำตามวัฒนธรรม ประเพณี.

๑๑. อุบัติภัย มีสติ (วางแผน – ประเมินผล) สัมปชัญญะ (รู้ตัวทุกสภาวะ) ก่อ "รอบคอบ"

ค. **แวดล้อม** ดี สวย สะอาด ย่อมมีสุข สงบ สะดวก สบาย.

๑๒. อาศัย ถิ่นคนดี มีธรรม, มีพิษน้อย อุดมสมบูรณ์ ใกล้สวัสดิการ.

๑๓. อาชีพ ชอบธรรม ไม่เสี่ยงอันตราย.

๑๔. เอาสังคม เพื่อกระตุ้นตนให้เข้ากับคนและงาน ทั้งในบ้าน นอกบ้าน และ ตามสมัย.

๑๕. อบอุ่น **กาย** ด้วยเสื้อผ้า **ใจ** ด้วยญาติ มิตร คู่ชีวิต.

๑๖. อ้าย/อีหนู **รู้จัก** รู้หน้าที่เพื่อนใจ – เพื่อนกาย คู่ทุกข์ คู่สุข.

สรุป ชลอชรา อย่าอยู่นิ่ง ให้อิงตน เป็นคนง่าย ไม่ถือตัว ไม่มัวเมา เอากุศล ผลสุขกาย สบายใจ ได้อายุยืน ชื่นวิธี มี ๑๖ อ. – เทอญ.

"ผู้หวังอยู่สวัสดี"

(ศาสตราจารย์ นายแพทย์ชุด **อยู่สวัสดิ์** ป.ช., ป.ป.ม.)

บ้านประชุมแพทย์ ๕๕๒/๑ ถนน สี่พระยา (ทางข้ามแรก ซ้าย) กทม. ๑๐๕๐๐ โทร. ๒๓๔–๘๕๓๑

หรือ ๑๐๘/๑ ถนน มหานคร (ใกล้ถนนสี่พระยา) กทม. ๑๐๕๐๐ โทร. ๒๓๓–๙๕๐๖ (พี่น)

เอกสารอ้างอิง

๑. พอล ฟริกเก้นส์. เดอะ โรแทเรี่ยน. ๑๔๑, ๔, ๑๘ (ต.ค. ๑๙๘๒)

๒. อวย เกตุสิงห์. ศาสตราจารย์ นายแพทย์. "แก่อย่างสง่า" สารศิริราช ๓๒,๑๐,๖๒๕ (ต.ค. ๒๕๒๓)

๓. ท. เลียงพิบูลย์. "กฎแห่งกรรม" ฉบับเงาบุญเงาบาป ๒๕๒๕ หน้า ๓๙๙.

๔. "ผู้หวังอยู่สวัสดี". ทำไง มีสุข อายุยืน. ๒๕๒๕ หน้า ๔๘.

วิทยาลัยครูกำลังเปลี่ยนบทบาท

บุญเลิศ ศรีหงส์ เขียน

เมื่อสิบกว่าปีที่แล้วมา ปัญหาการขาดแคลนครูโดยเฉพาะในชนบท เป็นปัญหาใหญ่ในระดับชาติ วิทยาลัยครูซึ่งตั้งกระจายกันอยู่ทั่วประเทศ ตัดสินใจแก้ปัญหาโดยรับนักศึกษาภาคค่ำ จนทำให้สถานการณ์คลี่คลายลงอย่างรวดเร็ว เวลาผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ปัญหาใหม่เกิดขึ้น ความจำเป็นในการรับครูเพิ่มในแต่ละปีลดลงอย่างรวดเร็ว เนื่องจากการวางแผนครอบครัวได้ผลดี เป็นเหตุให้ประชากรที่เกิดใหม่ลดจำนวนลงทุกปี วิทยาลัยครูระงับการสอนภาคค่ำ หันมาเพ่งเล็งในการให้การศึกษานอกเวลาเพิ่มเติมแก่ครูประจำการ แต่สถานการณ์ในด้านการศึกษาในสองสามปีที่แล้วมามีลักษณะพิสดาร โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวิทยาลัยครู คือ ในขณะที่เสียงหนึ่งเรียกร้องให้วิทยาลัยครูลดการผลิตครูลง เพราะจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาวิชาชีพครูตกงานเพิ่มขึ้น อีกเสียงหนึ่งก็เรียกร้องให้วิทยาลัยครูรับนักศึกษาเพิ่มขึ้นเพื่อแก้ปัญหานักเรียนไม่มีที่เรียนโดยไม่คำนึงถึงว่าจบแล้วจะมีงานทำหรือไม่ เสียงเรียกร้องทั้งสองทางได้พยายามกดดันให้วิทยาลัยครูต้องปฏิบัติตาม ด้วยอำนาจอิทธิพลต่างๆนานา ทำให้วิทยาลัยครูต้องพยายามแสวงหาลู่ทางที่ดีที่สุดที่จะปฏิบัติภารกิจที่สมเหตุสมผล ซึ่งไม่มีทางเลือกเป็นอย่างอื่น นอกจากจะปรับบทบาทของตนเสียใหม่ ให้สอดคล้องกับความต้องการที่แท้จริงของบ้านเมือง

สิ่งที่จะลืมเสียมิได้ก็คือ ภารกิจหลักของวิทยาลัยครูยังต้องเกี่ยวข้องกับวิชาชีพครู เมื่อความจำเป็นด้านปริมาณครูลดน้อยลง วิทยาลัยครูก็จะต้องหันมาเร่งรัดในด้านคุณภาพ ซึ่งมีลู่ทางที่จะกระทำได้เป็นสองทาง คือทางแรก เร่งรัดคุณภาพในการผลิตครู โดยจำกัดจำนวนลงให้พอเหมาะแก่การปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอน และทุ่มเทไปในทางปรับปรุงหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนโดยเน้นการฝึกปฏิบัติให้มากขึ้น ให้ความสนใจมากขึ้นในการคัดเลือกนักศึกษาที่มีบุคลิกภาพและความถนัดเหมาะสมต่อการเป็นครู และพร้อมที่จะออกไปทำงานในท้องที่ห่างไกลที่ยังขาดแคลนครูอยู่ อีกทางหนึ่งวิทยาลัยครูจะต้องเข้าไปมีส่วนร่วมในการยกระดับคุณภาพครูประจำการ มิใช่เพียงแต่ในด้านเพิ่มวิทยฐานะครูเท่านั้น แต่จะต้องเน้นหนักไปในทางเพิ่มพูนสมรรถภาพในการเรียนการสอน อันจะส่งผลให้คุณภาพการศึกษาในโรงเรียนดีขึ้นตามไปด้วย นั่นก็คือวิทยาลัยครูจะต้องขยายภารกิจและความรับผิดชอบของตนครอบคลุมไปถึงคุณภาพการศึกษาของท้องถิ่นโดยปรับปรุงสถาบันให้สามารถที่จะเป็นพี่เลี้ยงหรือศูนย์บริการทางการศึกษาให้แก่โรงเรียน

ประถมมัธยมในท้องถิ่นที่ตั้งอยู่ได้ มีโครงการที่จะผึกอบรมครูตามความต้องการของสังกัด

ในฐานะที่เป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่น ภารกิจที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พุทธศักราช ๒๕๑๘ มาตรา ๕ ยังมีอีกสามประการ คือ การวิจัย การทำนุบำรุงวัฒนธรรม และการให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน วิทยาลัยครูแต่ละแห่งจะสามารถปฏิบัติภารกิจเหล่านี้ได้มากน้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับความสามารถและความถนัดของครูอาจารย์ ศักดิ์ศรีและเกียรติภูมิของวิทยาลัยครูจะวัดได้ด้วยผลงานทั้งสามประการนี้ ฉะนั้นจึงเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของแต่ละวิทยาลัยครูที่จะต้องเลือกเฟ้นหาบุคลากร ปรับปรุงสมรรถภาพครูอาจารย์ และสนับสนุนกระตุ้นเตือนให้มีการปฏิบัติภารกิจนี้เพิ่มขึ้นตามลำดับ

งานวิจัยเป็นเครื่องมือสำคัญของวิทยาลัยครูในการยกระดับคุณภาพการศึกษาและเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน กิจกรรมต่างๆ ของหน่วยงานย่อมมีปัญหาในการปฏิบัติ การแก้ปัญหาอาจจะกระทำได้ด้วยวิธีการต่างๆ กัน การใช้ผลงานวิจัยที่เชื่อถือได้มาช่วยแก้ปัญหาจะทำให้ได้รับความสำเร็จยิ่งขึ้นแต่การวิจัยจะต้องใช้บุคลากรที่มีคุณวุฒิสูง และบางเรื่องกินเวลามาก จึงเห็นได้ว่า ผลงานวิจัยเกิดขึ้นได้ยากและช้า ยิ่งกว่านั้นยังต้องการงบประมาณค่อนข้างสูง แม้กระนั้นก็อาจได้ผลงานวิจัยที่มีคุณภาพต่ำไม่คุ้มค่า ฉะนั้นจึงต้องมีความรอบคอบในการริเริ่มงานวิจัย การสรรหาบุคลากรที่มีฝีมือทางการวิจัยไว้ภายในหน่วยงาน นับว่ามีความสำคัญและจำเป็นสำหรับวิทยาลัยครูในบทบาทใหม่อย่างแท้จริง

งานทำนุบำรุงวัฒนธรรมเป็นบทบาทหนึ่งของสถาบันการศึกษาชั้นสูงในท้องถิ่น โดยถือว่ากิจกรรมทางวัฒนธรรมของสถานศึกษามีอิทธิพลสูงต่อประชาชน เพราะการศึกษาก็คือขบวนการถ่ายทอดวัฒนธรรมอย่างหนึ่งนั่นเอง เราจะเห็นได้ว่าการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมของมวลชนที่สำคัญส่วนหนึ่งเกิดขึ้นในร่มรั้วของสถานศึกษา การเลือกเฟ้น อนุรักษ์ และเผยแพร่วัฒนธรรมจึงหนีไม่พ้นที่จะต้องอยู่ในความรับผิดชอบของสถานศึกษา วิทยาลัยครูได้เกี่ยวข้องและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นมาโดยตลอด ในบทบาทใหม่นี้ วิทยาลัยครูควรยกสถานภาพตนเองขึ้นเป็นศูนย์วัฒนธรรมของท้องถิ่น ทำหน้าที่เป็นผู้นำในการส่งเสริมกิจกรรมทางวัฒนธรรมอย่างสม่ำเสมอสำหรับประชาชน

งานบริการทางวิชาการแก่ชุมชน ถือได้ว่าเป็นหน้าที่ของสถาบันทางการศึกษาชั้นสูงอีกประการหนึ่ง โดยปรกติสถานศึกษามักจะมีหน้าที่ให้การศึกษาแก่เยาวชน แต่โดยเหตุที่สถานศึกษามีทรัพยากรทางวิชาการอยู่พร้อมมูล อาจนำมาให้บริการแก่ชุมชนได้อย่างมาก การเข้าไปเกี่ยวข้องกับชุมชนในทางวิชาการ จะช่วยให้สถานศึกษาได้รู้จักชุมชนได้ดียิ่งขึ้น อาจนำกลับมาเป็นแนวการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับสิ่งแวดล้อมให้แก่นักเรียนนักศึกษาของตนยิ่งกว่านั้นยังช่วยให้เกิดความผูกพันระหว่างสถานศึกษากับชุมชน และช่วยสนับสนุนซึ่งกันและกันได้มากยิ่งขึ้น สถานศึกษาใดให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชนมากเพียงไรจะทำให้ประชาชนเกิดความภูมิใจในสถานศึกษามากเพียงนั้น

ภารกิจทั้งหลายที่กล่าวมาข้างต้น เป็นการปรับบทบาทของวิทยาลัยครูให้กว้างขวางและสูงส่งขึ้นกว่าเดิม การที่จะกระทำได้เช่นว่านี้ ครูอาจารย์

จะต้องปรับปรุงแนวความคิดและสมรรถภาพของแต่ละคนให้สอดคล้องกับบทบาทใหม่เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้องถือว่า งานพัฒนาคุณภาพการผลิตครูและการยกระดับคุณภาพครูประจำการเป็นหน้าที่โดยตรงของทุกๆคน และอย่างน้อยควรจะมีความสามารถอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อปฏิบัติงานสามประการให้ได้อย่างน้อยหนึ่งงานซึ่งอาจจะเป็นงานวิจัย, งานทำนุบำรุงวัฒนธรรมหรืองานบริการทางวิชาการแก่สังคมก็ได้

แม้ว่าการปรับบทบาทของวิทยาลัยครูด้วยการเพิ่มภารกิจขึ้นอีกหลายประการดังกล่าวมาแล้วข้างต้นจะช่วยแก้ปัญหาให้วิทยาลัยครูได้ทางหนึ่ง คือสามารถลดจำนวนการผลิตครูลง หันไปสนใจในการยกระดับคุณภาพครูประจำการ และคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนในท้องถิ่น รวมทั้งขยายบทบาทออกไปสู่สังคมมากขึ้น แต่เสียงเรียกร้องให้วิทยาลัยครูรับนักศึกษาเพิ่มขึ้นเพื่อแก้ปัญหานักเรียนไม่มีที่เรียนก็รุนแรงหนักแน่นยิ่งขึ้นทุกปี ความกดดันที่ผ่านมาเป็นไปอย่างไม่ยอมรับฟังเหตุผล ข้ออ้างก็คือวิทยาลัยครูกระจายกันอยู่ทั่วประเทศ เป็นที่พึ่งของเยาวชนที่ยากไร้ทั้งยังมีทรัพยากรภายในวิทยาลัยครูที่จะสนองความต้องการการศึกษาระดับสูงของประชาชนอยู่เกือบจะพร้อมมูล การตั้งมหาวิทยาลัยเปิดถึงสองแห่งในช่วงสิบปีที่ผ่านมา แม้จะช่วยให้สถานการณ์คลี่คลายลงได้บ้าง แต่เสียงเรียกร้องที่จะให้วิทยาลัยครูขยายจำนวนนักศึกษาก็มิได้เบาบางลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งมีประชากรหนึ่งในสามของประเทศ แต่มีมหาวิทยาลัยอยู่สองแห่งจากจำนวนสิบกว่าแห่งทั้งประเทศ วิทยาลัยครูแปดแห่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจึงถูกเรียกร้องให้เพิ่มภาระรับนักศึกษาจนเกินกำลังความสามารถอยู่ทุกปี จุดเด่นที่วิทยาลัยครูเป็นที่นิยมของประชาชน คือค่าเล่าเรียนมีอัตราต่ำ ที่ตั้งอยู่ใกล้ประชาชนมากกว่าสถาบันอุดมศึกษาอื่นๆ เรียนจบหลักสูตรได้เร็วและอาจเรียนต่อขึ้นไปจนถึงปริญญาตรี นอกจากนั้นยังมีเกียรติภูมิสูง เมื่อเทียบกับสถานศึกษาอื่นๆในท้องถิ่น ฉะนั้นเมื่อนักวิชาการระดับสูงเรียกร้องให้วิทยาลัยครูลดการผลิตครูลง เพื่อแก้ปัญหาครูล้นตลาด จึงได้รับการต่อต้านจากประชาชนและผู้มีอิทธิพลทางการเมืองในท้องถิ่นอย่างรุนแรง ทั้งๆที่ทุกฝ่ายก็มองเห็นปัญหาเดียวกันที่ว่า จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาฝึกหัดครูเกินความต้องการ เหตุผลของผู้คัดค้านในการที่วิทยาลัยครูจะลดจำนวนนักศึกษาลง อยู่ที่ว่าประชาชนต้องการให้บุตรหลานที่จบชั้นมัธยมได้รับการศึกษาสูงขึ้น ส่วนการประกอบอาชีพไม่จำเป็นต้องเป็นครูเสมอไป มีตัวอย่างเป็นอันมากที่ผู้เรียนจบฝึกหัดครูออกไปดำเนินชีวิตเป็นผลสำเร็จในอาชีพอื่นๆ เพราะหลักสูตรการฝึกหัดครูมีสาขาวิชาที่เปิดสอนอย่างกว้างขวางเพียงพอให้นักศึกษาเลือกเรียนตามความถนัดของตน เมื่อวิทยาลัยครูตั้งอยู่ใกล้กับประชาชนที่สุดเมื่อเทียบกับสถาบันอุดมศึกษาอื่นๆ จึงเป็นโอกาสและความหวังเกือบจะเพียงแห่งเดียวที่ประชาชนจะส่งบุตรหลานเข้ารับการศึกษาต่อ

สิ่งที่น่าคิดอีกประการหนึ่งก็คือ ทั้งๆที่วิทยาลัยครูผลิตครูล้นตลาดอยู่ แต่หน่วยงานผู้ใช้ครูทั้งหลายบรรจุบุคคลในวิชาชีพอื่นๆ เข้าเป็นครูโดยไม่มีวุฒิครูเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากในขณะนี้

โดยอ้างเหตุผลว่า ผู้ที่สำเร็จวิชาชีพครูในสาขานั้น ๆ ขาดทักษะและความเชี่ยวชาญ ไม่เพียงพอที่จะสอนวิชาเหล่านั้นตามความมุ่งหมายของหลักสูตรและตำหนิว่าหลักสูตรวิชาชีพครูเน้นการเรียนในทางวิชาการศึกษามากเกินไป ประกอบกับมีคำพังเพยว่า "เรียนอะไรก็ให้รู้เป็นครูเขา" เป็นการเน้นให้เห็นว่าผู้ที่มีประสบการณ์และความเชี่ยวชาญในสาขาใดถึงขนาดจะได้รับการยอมรับนับถือว่าเป็นผู้มีฝีมือชั้นครู ข้อสังเกตข้อนี้น่าจะมีน้ำหนักเพียงพอที่จะให้วิทยาลัยครูปรับปรุงบทบาทของตนเองโดยขยายฐานะทางวิชาการให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โดยยึดหลักการว่า การฝึกฝนนักศึกษาให้มีทักษะและความสามารถในสาขาวิชาที่ตนเรียนถึงขั้นนำไปประกอบอาชีพได้ มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่าความรู้ความสามารถในการสอน

โดยเหตุที่หลักสูตรการฝึกหัดครูซึ่งเป็นหลักสูตรระดับอุดมศึกษานั้น มีลักษณะที่เอื้ออำนวยต่อการปรับปรุงบทบาทของวิทยาลัยครูอยู่แล้ว กล่าวคือ เป็นหลักสูตร ๒ ระดับ ๆ ละ ๒ ปี เพราะที่แล้วมา เรายังต้องการบรรจุครูในระดับต่ำกว่าปริญญาอยู่เป็นจำนวนมาก บัดนี้ความจำเป็นในการบรรจุครูใหม่มีจำนวนน้อยลง และวิชาชีพครูทุกสาขาวิชาน่าจะเปิดสอนถึงระดับปริญญาตรีเป็นอย่างน้อย เป็นการปรับมาตรฐานวิชาชีพครูให้สูงขึ้นเสมอหน้ากัน ฉะนั้นวิทยาลัยครูจึงควรเปลี่ยนบทบาทให้สามารถเปิดสอนในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ได้ โดยเฉพาะในหลักสูตรระดับสองปีแรก โดยมีข้อกำหนดดังนี้

๑. หลักสูตรระดับสองปีแรก

เปลี่ยนหลักสูตรสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ให้เน้นหนักในการยึดปฏิบัติเพื่อพัฒนาทักษะนักศึกษาให้สามารถปฏิบัติงานถึงขั้นออกไปประกอบอาชีพนั้น ๆ ได้ โดยให้มีจำนวนหน่วยกิตเพิ่มขึ้นให้เพียงพอ ส่วนวิชาชีพครูนั้น ถ้าเป็นสาขาวิชาที่ยังจำเป็นต้องบรรจุเป็นครูในระดับ ป.ก.ศ. สูงอยู่ ก็ให้ลดหน่วยกิตลงเหลือเท่าที่จำเป็น แต่สาขาใดที่ไม่จำเป็น ควรบรรจุเป็นครูในระดับปริญญามากกว่า ก็ให้ยกเลิกวิชาชีพครู โดยถือว่าหลักสูตรระดับนี้เป็นหลักสูตรสำหรับผู้ที่จะออกไปประกอบอาชีพตามสาขาวิชาที่เรียน มิใช่เป็นหลักสูตรวิชาชีพครู

๒. หลักสูตรระดับสองปีหลัง (ปริญญาตรี)

หลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรที่ต่อเนื่องกับหลักสูตรสองปีแรก โดยในระยะแรกควรให้เป็นเฉพาะหลักสูตรวิชาชีพครูระดับปริญญาตรี เน้นความรู้ทางทฤษฎีและปฏิบัติที่สูงขึ้นในแต่ละสาขาวิชา และเรียนวิชาชีพครูให้เพียงพอกับความต้องการที่จะนำไปใช้ในการเรียนการสอนในระดับประถมและมัธยมแล้วแต่กรณี หลักสูตรนี้ไม่จำเป็นต้องเปิดสอนทุกวิทยาลัยครู แต่ควรเปิดสอนในวิทยาลัยครูแห่งใดแห่งหนึ่งในทุกกลุ่มวิทยาลัยครู โดยจำกัดจำนวนให้พอเหมาะกับความต้องการครูในสาขาวิชานั้น ในระยะเวลาต่อไปข้างหน้า อาจมีการขยายหลักสูตรสองปีแรกขึ้นไปจนถึงระดับปริญญาตรีในวิทยาลัยครูที่มีความพร้อมในทางวิชาการ เพื่อขยายการผลิตกำลังคนระดับสูงไปสู่วิชาชีพอื่น

๓. หลักสูตรสี่ปี (ปริญญาตรี)

หลักสูตรนี้ควรเปิดสอนเฉพาะวิชาชีพครู

ในวิทยาลัยครูที่มีความเพียบพร้อมทั้งอัตรากำลัง อุปกรณ์และสถานที่ และจำกัดจำนวนนักศึกษาให้พอเหมาะกับความต้องการครูในท้องถิ่นเท่านั้น

ปีจุบันวิทยาลัยครูทั้ง ๓๖ แห่ง มีจำนวนนักศึกษารวมประมาณ ๖๐,๐๐๐ คน และสามารถรับเข้าเรียนปีละประมาณ ๒๕,๐๐๐ คน แต่ความต้องการในการบรรจุครูลดลงอย่างมาก เหลือปีละไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ คน เพราะฉะนั้นการจัดสรรจำนวนนักศึกษาที่รับได้ในแต่ละปี ควรให้รับนักศึกษาตามหลักสูตรสองปีแรกไม่น้อยกว่าปีละ ๑๕,๐๐๐ คน ส่วนหลักสูตรสองปีหลังกับหลักสูตรสี่ปี ควรให้รับไม่เกินปีละ ๑๐,๐๐๐ คน

การปรับปรุงหลักสูตรระดับสองปีแรกให้เป็นหลักสูตรที่ผู้สำเร็จการศึกษามีทักษะและความสามารถจนถึงขั้นประกอบอาชีพในสาขานั้นได้ ทำให้บทบาทใหม่ของวิทยาลัยครูมีลักษณะคล้ายคลึงกับวิทยาลัยชุมชน นั่นก็คือวิทยาลัยครูจะต้องสนใจในการศึกษาค้นคว้าการประกอบอาชีพของประชาชนซึ่งสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น เพราะเมื่อเปิดสอนวิชาชีพสาขาใดขึ้น ก็จะต้องมีความเชื่อมั่นว่า ผู้สำเร็จการศึกษาจะสามารถออกประกอบอาชีพและหางานทำในสาขาวิชานั้นได้ มิฉะนั้นก็จะเป็นการสร้างภาวะว่างงานให้เกิดขึ้นในหมู่ผู้สำเร็จการศึกษา วิทยาลัยครูจะต้องมีภารกิจเข้าไปคลุกคลีแลกเปลี่ยนทัศนะกับนักธุรกิจในท้องถิ่นเพื่อริเริ่มอาชีพใหม่ๆ ขึ้นในชุมชน และสร้างความสัมพันธ์กับสถาบันธุรกิจด้วยการส่งนักศึกษาออกไปฝึกงานในองค์การต่างๆ รวมทั้งเอกชนด้วย ด้วยบทบาทใหม่ที่กล่าวมาแล้วนี้ จะทำให้วิทยาลัยครูเป็นสถาบันที่เป็นประโยชน์และรับใช้ท้องถิ่นให้ดียิ่งขึ้นกว่าบทบาทเดิมที่ผ่านมาแล้วในอดีต

อภินันทนาการจาก

ห้างหุ้นส่วนจำกัด ย่งการไฟฟ้าและจักรกล

จำหน่ายอุปกรณ์ไฟฟ้าทุกชนิด

๗/๔๐๕ ถนนวิภาวดี – รังสิต แขวงลาดยาว เขตบางเขน กรุงเทพฯ

โทร. ๕๑๑๒๖๕๘

กินเป็นยา

พิษณุ อรรถวิมล

คุณพิษณุ อรรถวิมล เจ้าของบทความ "กินเป็นยา" เป็นผู้ช่วยเหลือวิ่งหาโฆษณาช่วยค่าพิมพ์หนังสือ "ศรีสมเด็จ" มาหลายปี คุณพิษณุ เป็นศิษย์ก้นกุฏิของคุณดิ้น บุนนาค บัดนี้ แม้คุณดิ้น บุนนาค จะเกษียณอายุราชการจากรองอธิบดีกรมทรัพยากรธรณีมา ๒ ปีแล้วก็ตาม คุณพิษณุก็ยังรักคุณดิ้น รักบ้านสมเด็จฯ นอกจากจะยังหาโฆษณาให้แก่ "ศรีสมเด็จ" ด้วยใจรักแล้ว ปีนี้ยังอุตส่าห์รวบรวม สารประโยชน์ให้แก่ "ศรีสมเด็จ" อีกด้วย คณะผู้จัดทำขอขอบคุณ คุณพิษณุ อรรถวิมล ไว้ณ ที่นี้อย่างสูง.

อาการโรค

ความดันสูง หัวกระเทียม, กะหล่ำดอก, ขนุน, หัวแครอ้ท, คื่นช่าย, ผลเชอรี่, แตงกวา, แตงแคนตาลูป (แตงไทยพันธุ์นอก) หน่อไม้, บล๊อคคอลี่, พริกชี้ฟ้า, พุทรา, ฟัก แฟง, น้ำเต้า, ผลสตอรเบอรี่, ส้มเขียวหวาน, ส้มจีน, สับปะรด, ลูกแพร์, มะเขือเทศ, ลูกท้อ

ความดันต่ำ กระเทียมจีน, แตงกวา, ถั่วลันเตา, ถั่วลิสง, ฟักทอง, ผลมะเดื่อ, มันเทศ, ลูกเกด, หัวหอม, อินทผลัม

วัณโรค หัวกระเทียม, กะหล่ำปลี, คื่นช่าย, ผักกาดหัว (หัวไชเท้า) ผักกาดหอม, มะเขือเทศ, ลูกเกด, ส้มเขียวหวาน, หัวหอม, แอ๊ปเปิ้ล, อินทผลัม

หวัด หัวกระเทียม, กระเทียมจีน, พริกขี้หนู, มะขาม, ส้มจีน, แอ๊ปเปิ้ล, หัวหอม, หัวแครอ้ท

ความอ้วน กะหล่ำดอก, กะหล่ำปลี, ขนุน, หัวแครอ้ท, คื่นไฉ่, ผักคะน้า ผลเชอรี่, แตงแคนตาลูป, แตงไทย, ทุเรียนแขก, หน่อไม้, หัวบีทส์แดง, ผักกาดหัว, ผลฝรั่ง, ผักกาดหอม, ผลทับทิม, พริกชี้ฟ้า, พุทรา, ฟัก, แฟง, น้ำเต้า, มะนาว, มะเขือเทศ, ลูกแพร์, สับปะรด, ส้มโอ, ส้มเขียวหวาน, ส้มจีน, หัวหอม, แอ๊ปเปิ้ล

เบาหวาน กะหล่ำปลี, คื่นช่าย, ส้มจีน

ริดสีดวงจมูก หัวกระเทียม, พริกขี้หนู, มะเขือเทศ, หัวหอม

ริดสีดวงทวาร กล้วย, เนื้อมะพร้าว, มันเทศ, ถั่วหัด หัวกระเทียม, กะหล่ำดอก, กะหล่ำปลี, หัวแคร้อท, คื่นช่าย, ผลเชอรี่, ผลฝรั่ง, พริกขี้หนู, มะนาว, ส้มเขียวหวาน, ส้มจีน หัวหอม, ลูกเกด, ลูกท้อ

บำรุงประสาท ขนุน, หัวแคร้อท, คื่นช่าย, งา, หัวผักกาด, พุทรา, หัวหอม, อินทผลัม

บำรุงโลหิต หัวบีทส์แดง, แอ๊ปเป้ล, องุ่น

บำรุงตา กะหล่ำปลี, ขิง, ผักบุ้ง, มะระ

บำรุงตับ หัวแคร้อท, ผลเชอรี่, แตงโม, ผลทับทิม, มะตูม, ผลสตรอเบอรี่, ส้มโอ, ส้มจีน, องุ่น

บำรุงกำลัง ขนุน, กล้วย, ถั่วเหลือง, มันเทศ, ลูกเกด, องุ่น

บำรุงรักษาฟัน กระจับ, กะหล่ำปลี, หัวแคร้อท คื่นช่าย, ผักคะน้า, เมล็ดทานตะวัน, หัวบีทส์แดง, ผักกาดหัว

ลดไขมันในเลือด ข้าวโพด, ถั่วลิสง, ถั่วเหลือง มะเขือเทศ, ถั่วลันเตา

โรคเหงือกและฟัน เม็ดมะม่วงหิมพานต์

ป้องกันมะเร็ง หัวกระเทียม

ปวดกล้ามเนื้อ-ไขข้อ คื่นช่าย, ผลเชอรี่, เมล็ดทานตะวัน, แตงแคนตาลูป, แตงไทย, ถั่วเขียว, ถั่วงอก, ผักกาดเขียว, ผักกาดหอม, ผลทับทิม, มะเดื่อ, มะนาว, มะเขือเทศ, สับปะรด, ส้มเขียวหวาน, ส้มจีน, แอ๊ปเป้ล

โรคเก๊าท์ กะหล่ำปลี, ผลมะเดื่อ, ผลเชอรี่, องุ่น

เหน็บชา ถั่วเหลือง

แก๊สในกระเพาะอาหาร หัวกระเทียม, เกาลัด, ลูกท้อ

ท้องผูก เกาลัด, กะหล่ำดอก, กะหล่ำปลี, ข้าวโพด, ข้าวฟ่าง, ขนุน, ลูกท้อ

โลหิตจาง กะหล่ำปลี, ข้าวโพด, คื่นช่าย, ผลเชอรี่, ถั่ว, ถั่วลันเตา, ถั่วลิสง, หัวบีทส์แดง, ผักกาดเขียว, ผักกาดหอม, ผลมะเดื่อ, ลูกเกด, แอ๊ปเป้ล, อินทผลัม

กระเพาะปัสสาวะอักเสบ ดอกกะหล่ำ, กะหล่ำปลี, หัวแคร้อท, ผักคะน้า, แตงแคนตาลูป, หัวบีทส์แดง, แอ๊ปเป้ล, ลูกท้อ

แผลในกระเพาะอาหาร กล้วย, ฟักทอง, มะเขือ, มันเทศ, มันสำปะหลัง, อินทผลัม

ป้องกันเส้นโลหิตแตก มะเขือเทศ

น้ำมูกไหล หัวกระเทียม, หัวแคร้อท, คื่นช่าย, ผลเชอรี่, ผักกาดหัว, ผักกาดหอม, ผลฝรั่ง, ผลมะเดื่อ, ลูกเกด, ลูกแพร์, สับปะรด

นิ่วในถุงน้ำดี ผักกาดหัว ส้มโอ

ดีซ่าน กะหล่ำดอก, หัวบีทส์แดง, มะขาม

นิ่ว คื่นช่าย, มะเขือเทศ

ฟอกเลือด หัวกระเทียม, กะหล่ำดอก, กะหล่ำปลี, ผลทับทิม, มะเขือเทศ, ผลสตรอเบอรี่

รูมาติสม์ ข้าวสาลี, ผลมะเดื่อ

โรคหัวใจ ทุเรียนแขก, ผลมะเดื่อ

ปอดบวม หัวกระเทียม, มะนาว, ส้มโอ, ส้มเขียวหวาน, ส้มจีน, หัวหอม

กระดูกงอก คื่นช่าย, ผลเชอรี่, เมล็ดทานตะวัน, แตงแคนตาลูป, ผักกาดหอม, สับปะรด

ลดกรดในปัสสาวะ

ชำระล้างสิ่งสกปรกในร่างกาย องุ่น

โรคทางเดินของอาหาร หัวกระเทียม, ถั่วเหลือง

คอตีบ หัวกระเทียม, สับปะรด

หลอดลมอักเสบ หัวกระเทียม, กระเทียมจีน, ผักกาดเขียว, สับปะรด, ส้มเขียวหวาน, ส้มจีน, หัวหอม, ลูกท้อ, ผลมะเดื่อ

ไข้รากสาดน้อย หัวกระเทียม

ขับถ่ายสารมีพิษในร่างกาย หัวกระเทียม

รักษาต่อมไธรอยด์ หัวกระเทียม, สาหร่ายทะเล, สับปะรด

ขับถ่ายพยาธิ เกาลัด, หน่อไม้, หัวหอม, ลูกท้อ

ลมพิษ ลูกแพร์

เหงือกเปื่อนหนอง กระจับ, แอ๊ปเปิ้ล, อินทผลัม

ตะคริว ผลเชอรี่

โรคผิวหนัง ผลมะเดื่อ, มะนาว, แอ๊ปเปิ้ล, ผักคะน้า, งา

ไข้มาลาเรีย พริกขี้หนู

มะเร็งผิวหนัง ผลสตรอเบอรี่

หลอดเลือดแข็ง หัวกระเทียม

นอนไม่หลับ กระเทียมจีน

ซูบผอม กระจับ, ข้าวโพด, ถั่วเขียว, เม็ดมะม่วงหิมพานต์

หูตึง กะหล่ำปลี

ไตพิการ กะหล่ำปลี, หัวแครอท, แตงแคนตาลูป, ลูกท้อ

มะเร็งในเม็ดเลือด หัวบีทส์แดง

บิด หัวบีทส์แดง, มะพร้าว

โรคปอด แอ๊ปเปิ้ล

กรดมาก น้อยหน่า, ผักกาดเขียว, พริกขี้ฟ้า, ลูกแพร์, องุ่น, ลูกท้อ

ปัสสาวะกระปริบกระปรอย หัวหอม

นอนไม่หลับ กะหล่ำปลี, หัวแครอท, ผักกาดหอม

ขับปัสสาวะ ผลเชอรี่, แตงไทย

ผิวพรรณซีดเซียว ผลเชอรี่, แตงไทย, ผลสตรอเบอรี่, ลูกท้อ

ระงับกลิ่นปาก หัวกระเทียม, ลูกแพร์

ตามัว เมล็ดทานตะวัน

สำไส้ใหญ่อักเสบ มะเขือ, ผลมะเดื่อ, มันสำปะหลัง

อุจจาระผูก อินทผลัม, มะขาม

แก้คอแห้ง แอ๊ปเปิ้ล

ต่อมลูกหมากโต ฟักทอง

ขี้กลาก ถั่วเหลือง, งา

บำรุงต่อมไร้ท่อต่างๆ หัวแครอท

การอักเสบต่างๆ ผักคะน้า

ใช้สมองมาก คื่นช่าย

กามตายด้าน อินทผลัม

อวัยวะเพศอ่อนแอ หัวแครอท (สีแดงส้ม)

ข้าวโพดซึ่งมีอยู่ดาษดื่นในประเทศไทย ข้าวโพดตามที่ได้มีการวิจัยกันแล้ว ปรากฏว่ามีแร่ธาตุแม็กนีเซียมเป็นจำนวนมาก มีคุณค่าทางอาหารที่สามารถคุ้มกันชีวิตของเราให้พ้นจากโรคภัยต่างๆ ได้ เพราะแม็กนีเซียมมีประโยชน์อย่างยิ่งในการช่วยให้อวัยวะสำคัญต่างๆ ทำหน้าที่ของมันได้อย่างสมบูรณ์แบบ บำรุงรักษาประสาทและต่อมต่างๆ รวมทั้งต่อมไร้ท่อและต่อมลูกหมากให้มีสุขภาพดี มีส่วนช่วยในการรักษาอารมณ์ให้มีเสถียรภาพ และยังป้องกันโรคภัยต่างๆ ที่กำลังคุกคามสังคมมนุษย์ของเราได้มากมาย เช่น มะเร็ง ไขมันในเลือดสูง โปลิโอ โรคลมบ้าหมู บำรุงรักษาพันให้แข็งแรงทนทาน โรคพิษสุราเรื้อรัง นิ่วในไต โรคหัวใจ โรคต่อมลูกหมากโต (prostate enlargement) หลัง

จากได้ทำการค้นคว้าศึกษาเรื่องแม็กนีเซี่ยมในข้าวโพดมานานหลายปี ก็ได้ข้อมูลว่าการที่ชาวอียิปต์ไม่ใคร่เจ็บป่วยด้วยโรคมะเร็งในทางเดินอาหารมากเหมือนชาวยุโรปอื่นๆ ก็เพราะชาวอียิปต์กินอาหารที่มีแม็กนีเซียมมากกว่าปอแตสเซี่ยม ชาวอียิปต์ป่วยด้วยโรคนี้เพียง ๑ ใน ๑๐ ของชาวยุโรป และพบว่าการใช้ปุ๋ยปอแตสเซี่ยมก็ทำให้พืชผลไม้ต่างๆ พลอยขาดแร่ธาตุแม็กนีเซี่ยมไปด้วย

แต่ข้าวโพดเป็นพืชผลที่มีแม็กนีเซี่ยมสูงมากไม่ว่าจะปลูกในประเทศใดก็ตาม ดังนั้นในประเทศที่พลเมืองใช้ข้าวโพดเป็นอาหารกันประจำ พลเมืองในประเทศนั้นจะไม่ใคร่เจ็บป่วยด้วยโรคภัยต่างๆ ผมจึงคิดว่าน่าจะแนะนำให้พวกเราหันมานิยมกินข้าวโพดกันให้มากๆ ก็จะทำให้เราแข็งแรงสดชื่นมีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์เป็นแน่แท้ เรามากินข้าวโพดกันเถิด

EAT PLENTY OF CORN FOR YOUR GOOD HEALTH

เรื่องราวของท่านอดีตนายกรัฐมนตรีโมราจิเดไซ (ขณะนี้อายุ ๘๕ ปี) แห่งประเทศอินเดีย ท่านผู้นี้ในขณะเป็นนายกรัฐมนตรีอินเดียแม้จะมีอายุถึง ๘๑ ปีแล้ว แต่ก็สามารถทำงานได้ถึงวันละ ๑๒ ชั่วโมง เดินทางไปปราศรัยกับประชาชนได้อย่างสบายมาก ท่านมีเคล็ดลับในการรักษาความแข็งแรงกระฉับกระเฉงอย่างไรหรือ ใครๆ ก็ทราบกันดีว่า ในอาหารประจำวันของท่านจะมีหัวแครอท แอ๊ปเปิ้ล น้ำผลไม้ นมสด นมเปรี้ยว น้ำผึ้ง ผลไม้สด ผลไม้เปลือกแข็งต่างๆ อินทผลัม กระเทียมดิบ ๕ กลีบ และอีกอย่างหนึ่งก็คือบัสสาวะของตนเอง

ในระหว่างดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ท่านได้ไปงานเปิดประชุมสมาคมปราบวัณโรคแห่งอินเดีย เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๐ ทำให้ที่ประชุมตื่นตลึง เมื่อท่านกล่าวว่า "...โรคมะเร็งและโรคตาเป็นต้อนั้น ใช้วิธีรักษาด้วยการดื่มน้ำบัสสาวะของตัวเองก็ได้ ผมเคยใช้วิธีนี้รักษาวัณโรคให้พี่ชายของผมมาแล้ว เมื่อ ๗-๘ ปี ผมเองก็ได้ดื่มน้ำบัสสาวะของตัวเองวันละ ๑ แก้วทุกเช้า (ประมาณ ๖-๘ ออนซ์ หรือขนาดค่อนขวดนมเด็ก) ขอให้ทุกคนลองไปดื่มดู เพราะเป็นของดีและฟรีด้วย แม้แต่ในคัมภีร์ไบเบิลก็บอกให้ดื่มน้ำจาก "ถังน้ำของตัวเอง" ก็ถังน้ำในตัวเรา นั้นมันอะไรเสียอีกล่ะ ถ้าไม่ใช่น้ำบัสสาวะ...."

กระเทียม

ใครจะนึกว่าพืชที่มีลักษณะค่อนข้างกลมส่วนใหญ่สีขาว มีแผ่นเปลือกนอกหุ้มบางๆ หลายชั้น เมื่อแกะออกมาจะมีลักษณะเป็นกลีบๆ เป็นพืชที่มนุษย์ได้อาศัยประโยชน์จากมันมาเป็นเวลากว่า ๕,๐๐๐ ปีแล้ว

ในสมัยโบราณมนุษย์รู้จักเอาพืชชนิดนี้มาใช้ในการรักษาโรคและบำรุงร่างกาย โดยกระเทียมมีอยู่หลายพันธุ์ แต่ที่นิยมปลูกกันมากมีเพียง ๔ ชนิด คือ กระเทียมเปลือกขาว กระเทียมเปลือกชมพู กระเทียมเปลือกม่วง และกระเทียมยักษ์

คุณเชื่อไหมว่า กระเทียมมีประโยชน์และมีบทบาทอย่างมากในมนุษย์สมัยโบราณ ชาวจีน ชาวกรีก ชาวโรมัน และชาวฮินดู รู้จักใช้กระเทียมในการบำบัดอาการผิดปกติของลำไส้ เช่น อาการท้องอืด ท้องเฟ้อ โรคพยาธิ เป็นต้น ตลอด

จนการติดเชื้อทางเดินหายใจ โรคผิวหนังและบาดแผลต่าง ๆ

ชาวบุลกาเรียเคี้ยวกระเทียมสด ๆ เป็นประจำ เพราะเชื่อว่าทำให้ร่างกายทำงานได้ว่องไวและมีอายุยืนนานกว่าร้อยปี

ชาวบาบิโลนใช้กระเทียมเป็นทั้งยา และอาหาร เชื่อกันว่าโรคบางชนิด เช่น โรคผิวหนัง โรคเรื้อน กาฬโรค โรคพยาธิ โรคเกี่ยวกับระบบหายใจและโรคระบาดต่าง ๆ สามารถรักษาให้หายหรือทุเลาได้ด้วยพืชชนิดนี้

ชาวโพนิคและพวกไวกิ้งก็กินกระเทียมเป็นประจำ เพื่อให้ร่างกายมีพละกำลังในระหว่างการเดินเรือ

ชาวอียิปต์ให้ทาสรับประทานกระเทียมทุกวัน เพื่อให้เกิดกำลังในการสร้างปิรามิด นอกจากนี้ยังเชื่อว่ากระเทียมสามารถรักษาพิษแมลงสัตว์กัดต่อยโดยใช้ทาตรงจุดที่เป็น ทั้งกลิ่นของกระเทียมยังสามารถไล่งูและแมลงบ่องได้ด้วย

มีเหตุการณ์ประหลาดอีกอย่างหนึ่งที่ได้รับการบันทึกไว้ในตอนหนึ่งของประวัติศาสตร์ของประเทศอังกฤษที่เดียวว่า.....

เมื่อ พ.ศ. ๒๒๐๘ เกิดโรคระบาดครั้งใหญ่ในประเทศอังกฤษ ผู้คนพากันล้มตายนับไม่ถ้วน แต่เป็นที่น่าประหลาดว่า มีบ้านหลังหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ท่ามกลางผู้เป็นโรคระบาดนั้นกลับไม่มีความเจ็บป่วยแต่อย่างใดเลย ทุกคนในบ้านปลอดภัยจากโรคร้ายนี้

เชื่อกันว่าเหตุที่ทุกคนในบ้านหลังนั้นไม่เจ็บป่วยเพราะที่ใต้ถุนบ้านทำเป็นห้องใต้ดินเก็บกระเทียมไว้มากมาย

หลังจากเหตุการณ์ครั้งนั้น ก็ได้มีโรคระบาดขึ้นอีกหลายต่อหลายครั้ง และปรากฏว่าผู้ที่บริโภคกระเทียมเป็นอาหารประจำวันเท่านั้นที่รอดพ้นจากโรคระบาด นอกจากนี้ถ้าหากมีใครตายด้วยโรคระบาดญาติจะเอากระเทียมฝังรวมไปด้วย เพื่อป้องกันไม่ให้โรคร้ายแพร่เชื้อระบาดต่อไปอีก

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๑ ซึ่งเวชภัณฑ์ต่าง ๆ ขาดแคลน ได้มีการนำกระเทียมมาใช้ในการป้องกันบาดแผลอักเสบ ป้องกันการติดเชื้อ รวมทั้งนำมาใช้ระงับการระบาดของโรคท้องร่วงและไทฟอยด์ ได้ผลเป็นที่น่าพอใจยิ่ง ในครั้งนั้นกระเทียมได้ช่วยชีวิตคนไว้เป็นหมื่น ๆ คนทีเดียว

พอถึงสงครามโลกครั้งที่ ๒ กระเทียมก็ถูกนำมาใช้เกี่ยวกับการป้องกันการแพร่เชื้อของโรคเน่าเปื่อยพุพอง และการติดเชื้อระหว่างผู้ป่วยด้วยกันอีก

ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ นี้ รัฐบาลอังกฤษได้สั่งซื้อกระเทียมนับเป็นพัน ๆ ตันเพื่อใช้ในการรักษาบาดแผลของทหาร ปรากฏว่าใช้ได้ผลดีมาก แผลหายเร็ว ไม่มีพิษด้วย นอกจากนี้แม้แต่ประเทศรัสเซียก็มีการใช้กระเทียมช่วยรักษาผู้ได้รับบาดเจ็บจนกระทั่งได้รับการขนานนามว่า "ยาเพนนิซิลินแห่งรัสเซีย"

พ.ศ. ๒๔๒๑ ดร. จอห์นกันน์ เปิดเผยการค้นพบว่ากระเทียมเป็นยากระตุ้นขับปัสสาวะขับเสมหะโดยเอาน้ำคั้นจากกระเทียมผสมกับน้ำเชื่อมแล้วรับประทาน

อีก ๑๙ ปีต่อมา ดร. เฟอร์นี รายงานอีกว่าน้ำมันที่กลั่นจากหัวกระเทียมยังสามารถใช้บรรเทาอาการเกร็งของกล้ามเนื้อเรียบ อาจทำเป็นรูป

ทิงเจอร์ โดยผสมกับเหล้าองุ่นใช้บรรเทาอาการหืด ไอกรนและแน่นหน้าอก

พ.ศ. ๒๔๕๗ ดร. แมค ดัฟพี รายงานว่ากระเทียมสามารถใช้รักษาโรคได้ เนื่องจากกระเทียมมีผลโดยตรงต่อเชื้อวัณโรค จึงใช้รักษาวัณโรคที่เป็นที่ผิวหนังกระดูก และปอด แต่ในการบำบัดวัณโรคให้ถูกต้อง จะต้องประกอบด้วยการควบคุมเรื่องอาหาร การออกกำลังกาย การพักผ่อน อากาศ และการสูดดม หรือรับประทานกระเทียม

ดร. เดวิด รีดเดอร์ เขียนในวารสารทางการแพทย์ว่ากระเทียมสามารถบำบัดโรคไอกรนได้ (ปกติไอกรนมีอันตรายต่อเด็กๆ มาก อาจถึงเสียชีวิตได้)

ดร. รีดเดอร์กล่าวว่า วิธีการใช้กระเทียมรักษาโรคไอกรนของเด็ก ก็คือแกะเปลือกหัวกระเทียมออกและสับให้ละเอียด เกลี่ยบนผ้าให้หนา ๑/๔ นิ้ว แล้วปิดด้วยผ้าอีกชั้นหนึ่ง นำไปผูกติดกับปลายเท้าของเด็กไว้ทั้งคืน อาจสวมถุงเท้าทับอีกทีเพื่อไม่ให้ยาที่พอกหลุดไป นอกจากนี้ก่อนพอกควรทาปลายเท้าด้วยวาสลินหรือน้ำมันหมูเพื่อป้องกันไม่ให้กระเทียมกัดหรือระคายเคืองต่อผิวเด็ก

พอเช้าวันรุ่งขึ้นก็แกะเอายาพอกกระเทียมออก เปลี่ยนยาพอกไปเรื่อยๆ ปรากฏว่าเด็กไม่มีอาการไอในเวลากลางคืนเลย

ในมหาวิทยาลัยแพทย์นิวคาสเซิล ได้เอากระเทียมให้ม้าซึ่งป่วยเป็นโรคเท้าเจ็บเพราะเลือดคั่งปรากฏว่าหายเป็นปกติภายในไม่กี่วัน ในขณะนี้ก็มีผู้ทำการทดลองกันอยู่ว่า กระเทียมจะสามารถช่วยรักษาโรคหัวใจได้หรือไม่อย่างไร

ตำรับยาของอังกฤษและอเมริกาได้รวบรวมไว้ว่า กระเทียมใช้ประโยชน์เป็นยาภายในได้หลายอย่าง เช่น เป็นยาแก้ไข้ ขับเสมหะ ท้องอืดเฟ้อ ปอดอักเสบ ไอกรน ขับปัสสาวะ ยาต้มของกระเทียมกับน้ำนมและน้ำ รับประทานแก้ท้องอืดเฟ้อ กระเทียมทำเป็นน้ำเชื่อมบำบัดอาการหืด และอาการแน่นหน้าอก ใช้ภายนอกเป็นยาถูนวดแก้ปวดเมื่อย รักษาโรคผิวหนัง โดยทาตรงบริเวณที่เป็นแผลหรือมีการอักเสบ กระเทียมสดๆ สูดดมเข้าไปเพื่อระงับอาการไอกรนและวัณโรค

หลายท่านคงสงสัยว่า ทำไมกระเทียมจึงมีประโยชน์ต่อร่างกายมากเพียงนี้ ข้อนี้แพทย์ได้ค้นพบว่ายารักษาโรคต่างๆ ในกระเทียมอยู่ที่สารอันเป็นน้ำมันธรรมชาติในเนื้อของมัน ชื่อ อัลลิลไดซัลเฟต (ALLYL DISULFATE) ซึ่งมีประโยชน์มาก แต่น้ำมันนี้มีกลิ่นฉุนที่ไม่สามารถขจัดไปได้ ดังนั้นเมื่อต้องการประโยชน์จากกระเทียมก็ต้องทนกลิ่นฉุนของกระเทียมไปด้วย นอกจากนี้กระเทียมยังมีคุณค่าทางอาหาร มีทั้งแคลเซี่ยม โปแตสเซี่ยม ฟอสฟอรัส รวมทั้งวิตามินบีและซี

เมื่อได้ทราบคุณประโยชน์ของกระเทียมที่มีคนทราบน้อยนักเช่นนี้แล้ว ก็อยากจะชวนให้คุณๆ หันมารับประทานกระเทียมให้บ่อยขึ้น แม้จะไม่ชอบกลิ่นฉุนๆ ของมันก็ขอให้ทนกันหน่อย เพราะคุณอาจจะได้รับประโยชน์ที่คาดไม่ถึงจากพืชรักษานานาโรคนี้ก็ได้

(ที่มาหนังสือกินเป็นยา ของคุณประสิทธิ์ พึ่งวิชัย)

ม่วง – ขาว *(ต่อจากหน้า ๙)*

เมื่อผมแย้มไว้ในวรรคข้างบนว่า "บ้าน (ของ) สมเด็จฯ เคยเป็นโรงเรียนฝึกนายทหารมาก่อนที่จะเป็นโรงเรียนฝึกหัดครูบ้านสมเด็จฯ" นั้น ผมมีข้อมูลที่จะ "เดา" ให้คุณคิดอีกแล้ว (ขอได้โปรดรับทราบไว้ด้วยว่า โรงเรียนบ้านสมเด็จฯนั้น ก่อนที่จะเป็นโรงเรียนมัธยมบ้านสมเด็จเจ้าพระยา เคยเป็นโรงเรียนฝึกหัดครูบ้านสมเด็จฯ มาก่อน แล้วจึงเปลี่ยนเป็นโรงเรียนมัธยมบ้านสมเด็จฯ แล้วกลับเปลี่ยนเป็นโรงเรียนฝึกหัดครูบ้านสมเด็จฯ วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จฯ ในที่สุด)

ก่อนจะ "เดา" จากข้อมูลต่อไปนี้ ผมทราบดีว่า อันว่าธงไตรรงค์ของไทยนั้นเพิ่งได้ถูกประดิษฐ์คิดขึ้นใช้เป็นธงประจำชาติในรัชกาลสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวเท่านั้นเอง ก่อนหน้านี้ธงชาติไทยของเราใช้ธงชาติพื้นสีแดงมีช้าง (เผือก) สีขาวยืนหันข้างอยู่ตรงกลาง ฉนั้นถ้าผมจะกล่าวถึงสีของธงไตรรงค์ว่าคือที่มาของสีม่วง – ขาว ก็โปรดเข้าใจว่า ความคิดของคนในสมัยรัชกาลที่ ๕ ก็น่าจะมีมาก่อนสมัยรัชกาลที่ ๖ ก็ได้ไม่ใช่หรือ

อันคำว่า ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์นั้น มิใช่เป็นคำกล่าวเพื่อเทอดทูนสถาบันทั้ง ๓ ควบกันมาเพียงแต่ในสมัยรัชกาลที่ ๕ ที่ ๖ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์เท่านั้นก็หาไม่ ผมว่าคำทั้ง ๓ นี้น่าจะมีการใช้ควบกันมาแต่สมัยอยุธยา อู่ทอง หรือเลยขึ้นไปถึงสมัยสุโขทัยนั้นเลยก็ได้ เพราะไทยเรามีสถาบัน ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์มาแต่สมัยสุโขทัยแล้ว และสีสัญลักษณ์ที่ใช้แทน ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ผมก็ไม่เห็นจะมีสีใดที่สมควรไปกว่าสีแดงที่ใช้แทนชาติ สีขาวบริสุทธิ์ที่ใช้แทนศาสนา และสีสุดท้ายสีน้ำเงินที่ใช้แทนสถาบันพระมหากษัตริย์ และเมื่อสีทั้งสามเป็นสีสัญลักษณ์ของสิ่งที่สูงที่สุดของคนไทย แล้วทำไมคนไทยคนหนึ่งซึ่งเป็นใครก็ไม่ทราบจะคิดเอาสีทั้งสามมาแปลงเป็นสีสัญลักษณ์ของโรงเรียนของตัวบ้างไม่ได้เทียวหรือ ?

ใครๆ ก็รู้ ผมเองก็รู้ รู้มาตั้งแต่ขึ้นเรียนมัธยมปีที่ ๑ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๕ จากคุณครูพุ่ม เมตรรังษี ครูวาดเขียนประจำโรงเรียนบ้านสมเด็จฯ แล้วว่า "เมื่อเอาสีน้ำเงินกับสีแดงมาผสมกันฉับเดียวก็กลายเป็นสีม่วง" สีอันสดใสที่แฝงไว้ด้วยเสน่ห์ที่ใครๆ ก็ใฝ่ปอง และเมื่อเอาสีขาว สีแห่งความบริสุทธิ์ผุดผ่องเข้ามาทาบสลับลายให้สมบูรณ์ครบครันเป็นสีที่ ๓ แล้ว "สีม่วง – ขาว" ก็เป็นสีสัญลักษณ์ของโรงเรียนบ้านสมเด็จเจ้าพระยาที่มาจากสถาบันสูงสุดทั้ง ๓ ของชาติไทย เป็นสีที่ศัตรูคู่แข่งในสนามฟุตบอลต้องคร้ามเกรงในเพลงเตะหรือเมื่อ "ม่วง – ขาว" ขึ้นไปผงาดอยู่บนเวทีมวยนักเรียน สีนี้ใช่หรือที่ขยคู่ต่อสู้ลงไปกองอยู่กับพื้นเวทีคนแล้วคนเล่าจนเป็นที่หวาดเกรงในเพลงหมัดไปตามๆ กัน ยิ่งในสนามกีฬา ไม่ว่าลู่หรือลาน "ม่วง – ขาว" เท่านั้นที่เป็นผู้ก้าวขึ้นไปยืนบนแท่นแห่งชัยชนะที่ประกาศความเป็นยอดนักกีฬาแต่ละประเภท

"ม่วง – ขาว" สีสัญลักษณ์ประจำโรงเรียนบ้านสมเด็จเจ้าพระยา จากจินตนาการของผมก็เห็นจะต้องจบลงเพียงเท่านี้ ขืนเดามาก เพ้อฝันมากไปกว่านี้ ผมกลัวว่าคุณน่ะแหละจะอ่านไปอาเจียนไป

จบละนะครับ

อรรถ อรรถไกวัลวที

"ลงทุนไว้กับเราปลอดภัยที่สุด
และท่านจะได้รับผลตอบแทนที่น่าพอใจ"

ด้วยอภินันทนาการ

จาก

บริษัท เงินทุนหลักทรัพย์มิดแลนด์ จำกัด

๑๔๐ ชั้นล่างอาคารเคียนหงวน ถนนวิทยุ ลุมพินี ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

โทร. ๒๕๒๕๖๐๐ - ๑, ๒๕๑๖๗๐๖

อภินันทนาการ

จาก

ห้างหุ้นส่วนจำกัด นพวงศ์พาณิชย์

๑๕๐๖ - ๑๕๑๔ ถนนกรุงเกษม เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพฯ

โทร. ๒๒๒ — ๕๗๕๖, ๒๒๒ — ๒๕๕๐

น้ำใจนักกีฬาลูกสมเด็จ (ต่อจากหน้า ๑๐)

พอดีครูวงศ์ฯ ซึ่งเป็นครูเวรมาพอดี ม.ร.ว. สอ้านฯ จับมือ น.ท. เฉลิมฯ พร้อมกับพูดว่า "ล็อชนะอ๊ะ" เราไม่มีอะไรกันต่อไปนะ แล้วก็เดินแยกกันไป

นี่แหละสปีริตของลูกสุริยะ เป็นนักกีฬาเต็มตัว รู้จักแพ้ รู้จักชนะ รู้จักการให้อภัย

ข้าพเจ้าจำได้เท่านี้เอง จึงเอามาเล่าให้ฟัง หวังว่าท่านทั้งสองที่กล่าวนามมาแล้วคงไม่ว่าอะไร เพราะทุกๆ อย่างเราให้อภัยกันหมดแล้ว.

ชราภาศ

นายพันพลร่ม (ต่อจากหน้า ๑๖)

รีบหลบเข้าป่าไปอีกทางหนึ่ง แล้วโดยบังเอิญพบรอยเท้าทางคนเดินก็เดินตามเรื่อยไปสักพักหนึ่งก็เห็นมีไร่แตงไร่ฟักทอง แล้วมีเพิงอยู่หลังหนึ่งมีคนนั่งอยู่จึงเข้าไปถามทางเข้าบ้าน ชาวบ้านเป็นคนไทยแท้ก็ถามว่าไปมาอย่างไร ก็ตอบให้ทราบว่าเครื่องบินตก ชาวบ้านก็ใจดีบอกให้พักอยู่ก่อนแล้วเอาข้าวเหนียวให้กินกับแตง ผมกับนักบินขอบใจชาวบ้านแล้วก็เอายาแก้ไข้ ยาแก้ไข้มาเลเรียและยารักษาโรคท้องเสียที่มีติดกระเป๋าอยู่ให้ชาวบ้านไว้ แล้วก็นอนหลับไปจนเวลาประมาณห้าโมงเย็นชาวบ้านก็นำทางเดินเข้าบ้านคือหมู่บ้านแก่งม่วง ต. สานตม อ. ด่านซ้าย มีบ้านอยู่ประมาณ ๒๐ หลังคาเรือน เย็นวันนั้นฝนตกหนัก เราเดินกรำฝนไปเหยียบตัวทากไปเป็นธรรมดาสักครึ่งชั่วโมงก็ถึงบ้านผู้ใหญ่บ้านและขอพักที่นั่น ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีจากผู้ใหญ่บ้านและลูกบ้านทุกคนที่รู้ข่าวบาดเจ็บสาหัสและรอดมาได้ เย็นวันนั้นเหมือนกันที่ฝรั่งอดน้ำอยู่สองวันบนเขาตรงที่เครื่องบินตกและรอดตายได้เพราะได้กินน้ำฝน สอบถามได้ความว่าเอาประตูเครื่องบินซึ่งใช้นั่งพิงอยู่นั้นทำเป็นอ่างรองน้ำฝนกิน พึ่งดูทุเรศเต็มทีเดนตายแท้ๆ

ผมได้รับความเมตตาจากชาวบ้านช่วยกันเอาตะไกรตัดเสื้อทั้งเสื้อเชิ้ต เสื้อยืด เอาออกเพราะเปียกโชกไปหมด ถอดก็ไม่ได้เพราะกระดูกหักและกล้ามเนื้อบวมแล้ว กางเกงก็ขาดตั้งแต่ปลายขาจนถึงเป้ากางเกงไม่รู้ว่าขาดยังไง หน้าตาก็หน้าผากแตกบวมตรงหัวคิ้วบังเอิญตาไม่บอด ชาวบ้านช่วยกันทั้งถอดรองเท้าบู๊ทและแก้ผ้าให้เสร็จเอาโสร่งให้นุ่ง ๑ ตัว เป็นโสร่งไหมเสียด้วย อาหารเย็นมื้อนั้นผู้ใหญ่บ้านกับลูกบ้านเอาเลียงผาต้มเปื่อยทั้งเนื้อทั้งเครื่องในชามใหญ่ให้กิน บอกว่าเป็นยาแก้ช้ำในและช่วยรักษากระดูก ถึงตอนนี้ต้องขออภัยท่านผู้เขียน (พี่หมอนคร) ว่าไม่มีใครเอาเหล้าบ่ามาให้กินหรอก เขาเห็นว่าบ่วยถึงมีใครเอามาให้กินตอนนั้นก็กินไม่ได้ กลัวแสลง

รุ่งขึ้นหลังจากนอนหลับๆ ตื่นๆ มาสองคืนก็เป็นวันที่สาม ตั้งแต่เช้าผมขอร้องผู้ใหญ่บ้านกับลูกบ้านซึ่งทราบกันแล้วว่ามิสเตอร์โฮเวอร์ดยังตกค้างเผ่าซากเครื่องบินอยู่บนเขา ชาวบ้านก็บอกว่าโชคดีที่ไม่เจอช้างโขลงใหญ่ที่นั่น ถ้าผมเดินตามทางช้างไปอีกก็ต้องตาย เพราะช้างโขลงนี้เป็นโขลงใหญ่และดุมากกว่าโขลงอื่นๆ แต่อย่างไรก็ดี ชาวบ้านยินดีจะยกขบวนกันไปค้นหามิสเตอร์โฮเวอร์ดแล้วนำกลับมา ส่วนนักบินไปกับชาวบ้านอีกสองคนเพื่อไปที่บ้านสานตมเพราะมีโทรศัพท์ของตำบลติดต่อ อ. ด่านซ้าย และ จ. เลย ได้เพื่อแจ้งข่าวให้ผู้ว่าราชการจังหวัดและผู้กำกับการตำรวจ

ภูธรจังหวัดทราบ จะได้ส่งข่าวให้กองบัญชาการและกองกำกับการทราบว่าเครื่องบินตกบนเขาแต่ไม่มีใครตาย

การชุมนุมชาวบ้านชุดค้นหามิสเตอร์โฮเวอร์ด ผมก็อธิบายว่าผมเดินลัดเลาะลงมาทางทิศตะวันออก พบต้นสนสามใบมีอยู่ ๗ ต้น พอดีมีร่องรอยชาวบ้านขึ้นไปถึงและบากเผาเอายางสน ชาวบ้านก็บอกว่ารู้จักที่ตรงนั้นมีต้นเพ็ก (สน) อยู่ ๗ ต้น และสูงกว่าที่ตรงนั้นไม่เคยมีใครขึ้นไป ผมก็บอกว่าเมื่อขึ้นถึงตรงนั้นให้จัดขบวนเป็น ๓ พวกตีปีกกาเดินไปทางทิศตะวันตก ให้ร้องตะโกนโฮเวอร์ด ๆ ไปเรื่อย ๆ ผมลองซ้อมดูหลายครั้งว่าเรียกโฮเวอร์ดถูกไหม พอใช้ได้แล้วผมก็ขอกระดาษดินสอใช้มือซ้ายเขียนภาษาฝรั่งว่า Mr. Howard, come with the people แล้วให้หัวหน้าคนหนึ่งถือไป ชุดค้นหานี้มีข้าวเหนียวปลาร้าเสบียงกรังไปด้วย ผมบอกว่าเมื่อพบมิสเตอร์โฮเวอร์ดแล้วให้เขาดูหนังสือ แล้วแบ่งพวกจัดข้าวน้ำให้กิน อีกพวกหนึ่งตัดไม้ทำแคร่หามลงมา การค้นหาพบจริง ๆ และทำตามที่นัดหมายกันไว้ทุกประการจนฝรั่งร้องไห้ด้วยความดีใจและขอบคุณชาวบ้านมาก น่าเสียดายอย่างเดียวคือเป็นหมู่บ้านไทยแท้ ๆ แต่ฝรั่งเอาไปลงหนังสือพิมพ์ฝรั่งเป็นหมู่บ้านแม้วไปเสียฉิบ พอตกกลางวันส่งข่าวกันได้แล้ว พลร่มหัวหินก็พากันไปค้นหาแล้วโดดร่มลงที่บ้านแก่งม่วง เมื่อพบผมแล้วผมก็บอกฝรั่งขาหักอยู่บนเขา ส่งคนไปช่วยค้นหาแล้วไม่รู้ว่าค้นพบหรือยัง อย่าห่วงผมเลยให้รีบไปค้นหาฝรั่งเอามาเข้าบ้านให้ได้ก็แล้วกัน พลร่มก็พากันไปกับชาวบ้านอีกชุดหนึ่ง ได้ความว่าไปพบกันครึ่งทาง พลร่มผู้ทมัดทะแมงก็เข้าสับเปลี่ยนชาวบ้านทันทีโดยขอร้องว่าชาวบ้านไม่ต้อง พลร่มมาแล้วยังคล่องแคล่วฟิดจัดอยู่จะหามเอง ส่วนพลร่มจะหามลงหน้าผาชันบางตอนอย่างไรจนเป็นเหตุให้ฝรั่งตกจากแคร่จนหลังหักไปอีกเท่าใดนั้น กรุณาอ่านต่อในบทความของ พล.ต.ต. นคร ศรีวนิชย์ ต่อไป

สวัสดีปีใหม่ ๒๕๒๗ จากผม

พล.ต.ท. มโน สมิตะพินทุ

นายพันพลร่ม

พล.ต.ต. นคร ศรีวณิช

พลร่มกระดูกเหล็ก

ต้น ๆ เดือนพฤษภาคม ๒๕๐๑ พ.ต.ต. มโน สมิตะพินทุ ผู้กำกับการตำรวจตระเวนชายแดนเขต ๔ อุดรธานี ออกตรวจเยี่ยมหน่วยในเขตรับผิดชอบโดยใช้เครื่องเฮลิค้อปเตอร์ HILLER เครื่องบินยี่ห้อนี้ถ้าไม่จำเป็น ตำรวจตระเวนชายแดนไม่อยากนั่งเพราะตายกันมานักแล้ว จนเรียกว่า KILLER

ครั้งนั้น ส.ต.ท. ปรีชา คล้ายสี เป็นคนขับ มี มร. โฮเวอร์ด ที่ปรึกษาสหรัฐร่วมเดินทางไปด้วย

ตรวจไปแล้วหลายวัน จนวันหนึ่งขณะจะออกเดินทางจากจังหวัดเลย ช่างเครื่องเข้ามารายงานหน้าเฉยตาเฉยว่า "ถังน้ำมันอ๊อกเทนรั่วรูโบ๋เลยครับ กำลังให้คนไปซื้อสบู่มาอุดรู ประเดี๋ยวเดียวก็เรียบร้อย ผมรับรอง"

และก็จริงของเขา อุดรูไม่นานก็ขึ้นบินได้

เป้าหมายคือ อำเภอด่านซ้าย ต้องผ่านยอดภูผาแดงสูง ๔,๙๔๗ ฟุต จึงค่อย ๆ บินไต่เพิ่มระดับขึ้นสูงประมาณ ๕,๐๐๐ ฟุต มองไปข้างหน้าอากาศมืดครึ้ม ลักษณะฝนฟ้าคะนองทั่วบริเวณ

ภูธรจังหวัดทราบ จะได้ส่งข่าวให้กองบัญชาการและกองกำกับการทราบว่าเครื่องบินตกบนเขาแต่ไม่มีใครตาย

การชุมนุมชาวบ้านชุดค้นหามิสเตอร์โฮเวอร์ด ผมก็อธิบายว่าผมเดินลัดเลาะลงมาทางทิศตะวันออก พบต้นสนสามใบมีอยู่ ๗ ต้น พอดีมีร่องรอยชาวบ้านขึ้นไปถึงและบากเผาเอายางสน ชาวบ้านก็บอกว่ารู้จักที่ตรงนั้นมีต้นเพ็ก (สน) อยู่ ๗ ต้น และสูงกว่าที่ตรงนั้นไม่เคยมีใครขึ้นไป ผมก็บอกว่าเมื่อขึ้นถึงตรงนั้นให้จัดขบวนเป็น ๓ พวกตีปีกกาเดินไปทางทิศตะวันตก ให้ร้องตะโกนโฮเวอร์ดๆ ไปเรื่อยๆ ผมลองซ้อมดูหลายครั้งว่าเรียกโฮเวอร์ดถูกไหม พอใช้ได้แล้วผมก็ขอกระดาษดินสอใช้มือซ้ายเขียนภาษาฝรั่งว่า Mr. Howard, come with the people แล้วให้หัวหน้าคนหนึ่งถือไป ชุดค้นหานี้มีข้าวเหนียวปลาร้าเสบียงกรังไปด้วย ผมบอกว่าเมื่อพบมิสเตอร์โฮเวอร์ดแล้วให้เขาดูหนังสือ แล้วแบ่งพวกจัดข้าวน้ำให้กิน อีกพวกหนึ่งตัดไม้ทำแคร่หามลงมา การค้นหาพบจริงๆ และทำตามที่นัดหมายกันไว้ทุกประการจนฝรั่งร้องไห้ด้วยความดีใจและขอบคุณชาวบ้านมาก น่าเสียดายอย่างเดียวคือเป็นหมู่บ้านไทยแท้ๆ แต่ฝรั่งเอาไปลงหนังสือพิมพ์ฝรั่งเป็นหมู่บ้านแม้วไปเสียฉิบ พอตกกลางวันส่งข่าวกันได้แล้ว พลร่มหัวหินก็พากันไปค้นหาแล้วโดดร่มลงที่บ้านแก่งม่วง เมื่อพบผมแล้วผมก็บอกฝรั่งขาหักอยู่บนเขา ส่งคนไปช่วยค้นหาแล้วไม่รู้ว่าค้นพบหรือยัง อย่าห่วงผมเลยให้รีบไปค้นหาฝรั่งเอามาเข้าบ้านให้ได้ก็แล้วกัน พลร่มก็พากันไปกับชาวบ้านอีกชุดหนึ่ง ได้ความว่าไปพบกันครึ่งทาง พลร่มผู้ทมัดทะแมงก็เข้าสับเปลี่ยนชาวบ้านทันทีโดยขอร้องว่าชาวบ้านไม่ต้อง พลร่มมาแล้วยังคล่องแคล่วพีดจัดอยู่จะหามเอง ส่วนพลร่มจะหามลงหน้าผาชันบางตอนอย่างไรจนเป็นเหตุให้ฝรั่งตกจากแคร่จนหลังหักไปอีกเท่าใดนั้น กรุณาอ่านต่อในบทความของ พล.ต.ต. นคร ศรีวนิชย์ ต่อไป

สวัสดีปีใหม่ ๒๕๒๗ จากผม

พล.ต.ท. มโน สมิตะพินทุ

นายพันพลร่ม

พล.ต.ต. นคร ศรีวณิช

พลร่มกระดูกเหล็ก

ต้นๆ เดือนพฤษภาคม ๒๕๐๑ พ.ต.ต. มโน สมิตะพินทุ ผู้กำกับการตำรวจตระเวนชายแดน เขต ๔ อุดรธานี ออกตรวจเยี่ยมหน่วยในเขตรับผิดชอบโดยใช้เครื่องเฮลิค้อปเตอร์ HILLER เครื่องบินยี่ห้อนี้ถ้าไม่จำเป็น ตำรวจตระเวนชายแดนไม่อยากนั่งเพราะตายกันมานักแล้ว จนเรียกว่า KILLER

ครั้งนั้น ส.ต.ท. ปรีชา คล้ายสี เป็นคนขับ มี มร. โฮเวอร์ด ที่ปรึกษาสหรัฐร่วมเดินทางไปด้วย

ตรวจไปแล้วหลายวัน จนวันหนึ่งขณะจะออกเดินทางจากจังหวัดเลย ช่างเครื่องเข้ามารายงานหน้าเฉยตาเฉยว่า "ถังน้ำมันอ๊อกเทนรั่วรูโบ๋เลยครับ กำลังให้คนไปซื้อสบู่มาอุดรู ประเดี๋ยวเดียวก็เรียบร้อย ผมรับรอง"

และก็จริงของเขา อุดรูไม่นานก็ขึ้นบินได้

เป้าหมายคือ อำเภอด่านซ้าย ต้องผ่านยอดภูผาแดงสูง ๔,๙๔๗ ฟุต จึงค่อยๆ บินไต่เพิ่มระดับขึ้นสูงประมาณ ๕,๐๐๐ ฟุต มองไปข้างหน้าอากาศมืดครึ้ม ลักษณะฝนฟ้าคะนองทั่วบริเวณ

เดินผ่านดงดิบออกมาถึงที่โล่ง หญ้าท่วมหัว มองไม่เห็นทาง เดาสุ่มออกห่างภูเขามาเรื่อยๆ พบน้ำที่ไหนก็หยุดดื่มน้ำ จนตะวันโพล้เพล้จึงพบสนเจ็ดต้นมีรอยเผาไฟเอาน้ำมัน ทำให้กำลังใจดีขึ้น เพราะรู้ว่าเป็นถิ่นที่ชาวบ้านเข้าไปถึง

หัวค่ำมีแสงจันทร์ส่องพอมองเห็นทาง แต่สองทุ่มกว่าๆ มืดสนิท ได้ยินเสียงแปลกๆ ของธรรมชาติทั้งโหยหวนและวังเวง ขืนเดินต่อเกรงจะวกวนให้เสียเวลาไปเปล่าๆ อีกทั้งอ่อนระโหยโรยแรงเต็มที จึงหยุดพักใกล้ๆ ลำธาร ใช้กิ่งไม้แห้งกองสุมจุดไฟรอบๆ ตัว เพราะต้องคอยดูให้ไฟลุกติดต่อกันไว้เสมอ กับถูกทากรบกวนอยู่ตลอดเวลา ทำให้นอนไม่หลับทั้งคืน

พอเริ่มสว่าง รีบออกเดินทาง

มีอยู่ระยะหนึ่งผ่านเข้าดงเหลือบ เป็นเหลือบกัดวักกัดควาย ตัวโตกว่าแมลงวันหัวเขียว กัดเจ็บยิ่งกว่าถูกฉีดยา ต้องใช้ไม้เท้าแทนแส้คอยปัดเหลือบตลอดระยะทางสามสี่กิโลเมตร

วันนั้นกัดฟันเดินโดยไม่หยุดพัก ได้มะม่วงป่าเพียงอย่างเดียวประทังความหิว

เที่ยงกว่าๆ พบรอยเท้าช้างจำนวนมาก ดีใจคิดว่าเป็นช้างของชาวบ้าน เดินตามทางช้าง ผ่านบางตอนต้นไม้หนาทึบ ทางเดินเป็นซุ้มพอช้างลอดได้ ตามรอยช้างไปนานจนรู้สึกว่าลึกเข้าไปในป่าทุกที จึงแยกออกจากทางช้าง ทราบภายหลังว่าช้างโขลงนั้นเป็นช้างป่าเกเรเคยไล่ทำร้ายชาวบ้านหลายหน ถ้าไปพบเข้าคงรอดชีวิตได้ยาก

บ่ายพบทางคนเดิน เดินไปจนถึงไร่ปลูกแตง เมื่อพบเจ้าของไร่เขาบอกว่า เห็นคนทั้งสองนานแล้ว แต่หน้าตามอมแมม เสื้อผ้าขาดกะรุ่งกะริ่ง ไม่มีชิ้นดี นึกว่าเป็นเปรต จึงแอบซ่อนอยู่หลังต้นไม้ จนแน่ใจว่าเป็นมนุษย์แล้วจึงเข้าช่วยเหลือ โดยจัดน้ำให้ดื่ม กับหาแตงลูกงามๆ ให้กิน

เนื่องจากซอกช้ำแสนสาหัส เดินในถิ่นทุรกันดารสองวัน กลางคืนไม่ได้หลับเต็มตื่น ถึงแม้ร่างกายแข็งแกร่งก็ทนไม่ไหว พอหลังถึงพื้นขนำก็หลับเป็นตายทั้งสองคน

ตื่นขึ้น เจ้าของไร่นำเดินไปถึงบ้านแก่งม่วงตอนตะวันโพล้เพล้

เวลานั้นแก่งม่วงยังเป็นหมู่บ้านห่างไกลทางคมนาคม อยู่ในเขตอำเภอด่านซ้าย ปัจจุบันขึ้นกับภูเรือ ซึ่งเป็นอำเภอตั้งใหม่

พอถึงที่พัก มโนจะถอดเสื้อ แต่พอไหวตัวนิดเดียวก็ปวดแปลบๆ บนไหล่ขวาซึ่งบวมโตเท่าผลส้มผ่าซีก ต้องตัดเสื้อทิ้ง กางเกงขาดกะรุ่งกะริ่งตั้งแต่ปลายเท้าถึงตะโพก ผู้ใหญ่บ้านจัดโสร่งไหมให้นุ่งแทน

เวลานั้นถ้าไม่เป็นห่วง มร. โฮเวอร์ด ก็นับว่าสบายมากแล้ว

ขณะที่มโนนอนรออาหารเย็นอยู่บนบ้าน ผู้ใหญ่ฯ ได้ยินเสียงพูดกันข้างกระได

"ตำรวจนะ ผู้กำกับเสียด้วย อยู่ดีไม่ว่าดี"

"เอ แต่ท่าทางแกคอๆ อยู่นี่นา"

"เฮ้ย ข้าว่าอย่าดีกว่า"

"ไม่เป็นไรน่า เจ็บจะตายห่าอยู่แล้ว ไม่มีปัญญาเล่นงานเราหรอก"

"เออ ถ้ายังงั้น ลองทาบทามดูก่อนดีไหม?"

มโนไม่รู้ว่าปรึกษากันเรื่องอะไร จึงเรียกให้ขึ้นไปคุยบนบ้าน

"แหม เกรงใจก็เกรงใจ แต่ดูท่าทางนายก็ชอบๆ อยู่นะ" ชาวบ้านที่ไปกับผู้ใหญ่เบิดฉาก

ก่อน "คือยังงี้คะร้าบ คือผมอยากจะจัดน่ะ จัดให้นาย แฮ่ะๆ ให้นายครื้มๆ..."

"โอ้ย ไม่เอาหรอก จะตายห่าอยู่แล้ว ใครล่ะว่าเมื่อกี้?"

ผู้ใหญ่บ้านหันไปทำตาเขียวกับลูกน้อง "เอ็งมันปากเสีย เห็นไหมท่านไม่หลับสักหน่อย" แล้วหันไปทางมโน "ไม่รับทานจริงๆ หรือครับ?"

"ฮือ ไม่หรอก ขอบใจนะ" มโนตอบไปแล้วก็สงสัยคำรับประทาน ซักผู้ใหญ่ "ที่ว่าจะจัดน่ะ จะจัดเด็กใช่ไหม? อย่าเลย ไม่ดี"

"ไม่ใช่ครับ ไม่ใช่เด็ก ยาน่ะ"

"ยา? ก็ดีนะซิ เอามาเลย"

"แต่ยานี่มัน....มันอะไรวะ เอ็งเรียนท่านหน่อยซิ" ผู้ใหญ่ใช้ข้อศอกสะกิดเพื่อนบ้าน

"คือมันยากระสาย..."

"เอ็งพูดอ้อมค้อมอยู่นั่นละ บอกท่านตรงๆ ก็หมดเรื่อง เหล้าน่ะครับ แต่มันเหล้าเถื่อน..."

"ว้า ทำไมยังงั้นล่ะ?" ตอนนี้ตำรวจเสียงดังทั้งๆที่กำลังเจ็บ "ทำไมถึงเกรงใจกันยังงั้น เหล้าเถื่อนเสียด้วย เอามาเลย เอามาเร็วๆ เขาว่ามันแก้กระษัยดีนัก"

นอกจากได้ยาเจริญอาหารแล้ว มื้อเย็นยังได้อาหารพิเศษ ทั้งมีประโยชน์และอร่อยที่สุดมื้อหนึ่งในชีวิตผู้ใหญ่บ้านบอกว่าเป็นเครื่องในเลียงผาซึ่งล่าได้ก่อนหน้านั้นเพียงวันเดียว ต้มไว้เปื่อยกำลังดี ขอให้กินมากๆ เพราะเป็นยาแก้ขัดยอก ช้ำใน บำรุงเลือด บำรุงหัวใจ ฯลฯ ทั้งสองฉลองศรัทธากันเต็มที่ แต่หมดไปไม่ถึงครึ่งหม้อ

ระหว่างรับประทานอาหาร ช่วยกันอธิบายถึงเส้นทางจากที่เครื่องบินตกลงมาถึงสนเจ็ดต้นที่ตรงนั้นชาวบ้านรู้จักดีเพราะขึ้นไปบ่อยๆ

กลางคืนได้ยินวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยออกข่าวเรื่องเฮลิคอปเตอร์หายไป สันนิษฐานว่าประสบอุบัติเหตุขณะบินอยู่เหนือจังหวัดเพชรบูรณ์กับจังหวัดเลย

ด้วยอภินันทนาการ

จาก

บริษัทร่วมมิตรพาณิชย์

ถนนลาดพร้าว **กรุงเทพมหานคร**

ผู้ใหญ่บ้านตีกลองประชุม เตรียมขึ้นไปช่วย มร. โฮเวอร์ด เช้าวันรุ่งขึ้น

ที่ค่ายตำรวจพลร่มนเรศวร หัวหิน ตอนเช้ามืดขณะวิ่งผ่านประตูค่ายฯ ออกฝึกปกติ เจ้าหน้าที่นำข่าววิทยุด่วนมาส่งให้ผม เป็นข่าวสถานทูตสหรัฐอ้างอนุมัติของหัวหน้าคณะปฏิวัติ ให้ตำรวจพลร่มจัดชุดช่วยเหลือผู้ประสบภัย เอ. อาร์. อี. เตรียมออกปฏิบัติงานทันที (ผู้ประสบภัยชุด เอ. อาร์. อี. หมายถึงผู้ไปช่วยเหลือไม่ต้องเตรียมการต่อสู้ และให้มีแพทย์ไปด้วย) สำหรับคำสั่งผู้บังคับบัญชาและเครื่องใช้ที่จำเป็น จะจัดให้พร้อมกับเครื่องบินที่ไปรับ

หลังฯ พณฯ จอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ ปฏิวัติ ค่าย "นเรศวร" ถูกยึดร่มและอาวุธยุทโธปกรณ์ไปหมด ผู้ออกปฏิบัติงานครั้งนั้นจึงไม่มีแม้แต่อาวุธสำหรับป้องกันตัวเอง

สายๆ วันเดียวกัน ร.ต.อ. ประมวลทรัพย์ สูตะบุตร นายแพทย์ประจำค่ายฯ กับเจ้าหน้าที่อีก ๑๑ คน ขึ้นเครื่องบินไปปฏิบัติภารกิจที่ได้รับมอบหมาย

หลังจากนั้นไม่กี่วัน ร.ต.อ. ประมวลทรัพย์ กลับมารายงานละเอียด ใจความว่า

เมื่อขึ้นบนเครื่องบิน นักบินรู้แล้วว่าเฮลิคอปเตอร์ตกในเขตอำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย จึงบินตรงไปที่นั่น ระหว่างสอดส่ายหาจุดเครื่องบินตก มองลงไปเห็นเครื่องหมายตัวที (T) ตามซอกเขาบ้าง ท้องนาบ้างกับใกล้ๆ หมู่บ้านอีกหลายแห่ง (ตัวทีเป็นเครื่องหมายซึ่งเจ้าหน้าที่ทางพื้นดินทำขึ้นเพื่อให้เห็นจากเครื่องบิน) เนื่องจากตำรวจพลร่มเคยทำงานอยู่ในท้องที่แถบนั้น ชาวบ้านชาวเขาจึงรู้ว่าถ้าเครื่องบินวนหลายๆ รอบ แสดงว่าจะทิ้งของให้ เมื่อได้ยินเสียงเครื่องบิน พวกนั้นจึงปูผ้ารูปตัวทีลวงไว้เพื่อเอาสิ่งของ แต่ ร.ต.ต. ถวิล เปล่งพาณิช (ถึงแก่กรรม ยศ พล.ต.อ.) ไม่ยอมหลงกล

ตอนบ่าย เห็นตัวทีใกล้ๆ บ้านแก่งม่วง ยังไม่แน่ใจจึงให้ ส.ต.ต. สายัณห์ ขาวละเอียด (ปัจจุบัน ยศ พ.ต.ท.) กับ พลฯ ประคอง นิจสนกิจ (ถึงแก่กรรม) กระโดดลงไปก่อนโดยตกลงกันว่าถ้าเป็นจุดเครื่องบินตกให้เปลี่ยนผ้ารูปตัวทีเป็นตัวแอล (L)

เมื่อสองคนนั้นกระโดดแล้ว เครื่องบินวนไปเห็นซากเฮลิคอปเตอร์บนภูปักได จึงให้ ส.ต.ต. สมจิต ธัญญะโชโต (ถึงแก่กรรม ยศ พ.ต.ท.) กับคนอื่นๆ กระโดดตาม แล้วเข้ารายงานตัวต่อ พ.ต.ต. มโน และทราบว่าชาวบ้านออกไปค้นหา มร. โฮเวอร์ดตั้งแต่เช้ามืด ขณะนั้นยังไม่รู้ผลคืบหน้า

พลร่มจึงแบ่งออกเป็นสองพวก สมทบกับชาวบ้าน รีบออกเดินทางทันที

แพทย์ตรวจร่างกายของ พ.ต.ต. มโน ทราบว่าไหล่ขวาที่บวมนั้น กระดูกไหปลาร้าหัก จึงฉีดมอร์พีนให้แล้วใช้ไม้กับผ้าพันแผลทำเป็นเฝือกชั่วคราวประกบไว้

กลุ่มชาวบ้านที่ออกไปค้นหา มร. โฮเวอร์ด ในตอนเช้าส่งเสียงกู่ร้องเป็นระยะๆ พอได้ยินเสียงบี้นก็เดินตามเสียงบี้นไปจนถึงซากเครื่องบิน

ทันทีที่เข้าถึงตัว มร. โฮเวอร์ด ชาวบ้านส่งน้ำกับข้าวเหนียวให้ ขณะดื่มน้ำและกินข้าวเหนียว เขาอ่านจดหมายของมโน แล้วน้ำตาไหลพรากด้วยความตื้นตันใจ

ชาวบ้านใช้ไม้ทำเป็นเปลหามคนเจ็บลงจากเขาสูงชัน เพราะฝนตก ดินลื่น กับต้องเดินอ้อมระยะทางไกลๆ จึงทุลักทุเลมาก ลงมาได้เกือบครึ่งทางก็พบพลร่มที่สมทบไปกับชาวบ้าน พวกหลังจึงเข้าแบกหามแทนลงมาถึงบ้านแก่งม่วงเกือบค่ำ

ผู้ใหญ่บ้านส่งซุบเครื่องในเลียงผาให้ทันที ผู้ที่เห็น มร. โฮเวอร์ดกินอาหารมื้อนั้น เชื่อว่าเขาไม่มีวันลืมมันเป็นอันขาด เพราะมือที่สั่นระริกรับต้มเปื่อยชามใหญ่ไปซดเสียงดังซู้ดๆ ซู้ดๆ พักเดียวหมดเกลี้ยง ไม่รู้ว่าผ่านลำคอลงไปได้ยังไง? ทั้งๆ ที่เห็นชัดๆ ว่ากำลังร้อนไอกรุ่น

ปรากฏว่า มร. โฮเวอร์ด กระดูกสันหลังท่อนล่างหัก แพทย์ฉีดมอร์ฟีนให้ แล้วทำเฝือกชั่วคราวเข้าไว้ทั้งตัว

ขณะเข้าเฝือกเสียงร้องของฝรั่งเวลาเจ็บทำให้ผู้ที่ขึ้นไปรับ มร. โฮเวอร์ด จากซากเครื่องบินอดขำไม่ได้ต่างชมกันว่าเขาเป็นอเมริกันที่ทำตัวเข้ากับคนไทยได้เร็วมาก เพราะขณะหามลงจากภูกปักได บางครั้งกระเทือนเจ็บ ส่งเสียง "โวว โวว..." แต่พอมาถึงข้างล่าง ได้ยินมโนร้อง "อูย อูย..." เวลาเจ็บ ฝรั่งเปลี่ยนจาก "โวว" เป็น "อูย" ได้ทันที บางครั้ง "อูย" แล้วแถม "ซ๊ด..." ยาวๆ ด้วย

คืนนั้นทุกคนค้างที่บ้านแก่งม่วง

รุ่งขึ้นเฮลิคอปเตอร์รับผู้บาดเจ็บมาขึ้นเครื่องบินที่สนามบินจังหวัดเลยเพื่อเดินทางเข้ากรุงเทพฯ

หลังจากนั้นไม่กี่วัน ตำรวจตระเวนชายแดนหนึ่งหมู่ก็เดินทางไปบ้านแก่งม่วง ช่วยกันสร้างโรงเรียน โต๊ะ เก้าอี้ กระดานดำ ฯลฯ เมื่อสร้างเสร็จ พล.ต.ต. ชาญ อังศุโชติ พร้อมด้วยเอกอัครราชทูตสหรัฐ หัวหน้าหน่วยยูซ่อม กับคนสำคัญอื่นๆ อีกหลายคน นำเครื่องเขียนแบบเรียนเวชภัณฑ์ และเครื่องรับวิทยุอีกหลายเครื่องไปมอบให้ชาวบ้านแก่งม่วงเพื่อตอบแทนคุณงามความดีที่พวกเขาช่วยเหลือด้วยความเต็มใจ แล้วท่านเอกอัครราชทูตยังกล่าวคำสดุดีอีกยืดยาว

มีเกร็ดอยู่หน่อยหนึ่ง อยากจะเล่าไว้ด้วย

แก่งม่วงไม่มีวัด มีแต่สำนักสงฆ์ ชาวบ้านถือว่าพระเป็นที่เคารพสูงสุดของพวกเขา เวลานั้นไม่มีพระภิกษุมีแต่สามเณร สามเณรจึงต้องเป็นประธานในการรับผู้ใหญ่ที่ไปจากเมืองหลวง เมื่อเฮลิคอปเตอร์ลงถึงท้องนาสามเณรก็เดินนำหน้าชาวบ้านตรงเข้าไปยกมือไหว้ พล.ต.ต. ชาญ อังศุโชติ

ผมเขียนเรื่องนี้ด้วยเหตุผลสองอย่าง

อย่างแรก การช่วยเหลือผู้ประสบภัยครั้งนั้นสำเร็จด้วยน้ำใจอันประเสริฐของชาวบ้านแก่งม่วงแท้ๆ ตำรวจพลร่มแทบไม่ได้ช่วยเหลืออะไรเลย แต่ที่นำมาเล่าก็เพื่อจะบอกว่า เวลานั้นตำรวจพลร่มมีหน้าที่พิเศษอยู่อีกอย่างหนึ่ง คือช่วยเหลือผู้ประสบภัยในถิ่นทุรกันดารที่หน่วยราชการอื่นเข้าไปถึงยาก ทุกกรณีและทุกเวลา

เหตุผลอีกอย่างหนึ่งที่เป็นเหตุผลสำคัญคือหลังอุบัติเหตุ คณะกรรมการสำรวจความเสียหายรายงานว่าถ้าเครื่องบินไม่ชนต้นไม้เสียก่อน อีกเสี้ยววินาทีเดียวจะเลยไปตกลงจากหน้าผาสูงเกือบ ๒๐๐ ฟุต นั่นหมายความว่าจะไม่มี พล.ต.ท. มโน สมิตะพินทุ เป็นผู้บัญชาการตำรวจตระเวณชายแดนในปัจจุบัน เพราะเขาสิ้นชีวิตไปตั้งแต่ ๒๕ ปีก่อนโน้นแล้ว

ผลการพิจารณาเงินเดือนข้าราชการตำรวจปีนั้นปรากฏว่า คนจับสลากกินรวบได้ขึ้นสองขั้น

นั่งทำงานในห้องปรับอากาศโดยไม่ถูกแดดถูกฝน ได้ขึ้นสองขั้น มโนบาดเจ็บสาหัสกระดูกไหปลาร้าหัก ได้แผลเหนือคิ้วซ้ายไว้เป็นที่ระลึก และที่สำคัญคือเกือบเสียชีวิต ผู้บังคับบัญชาต้นสังกัดขอขั้นประจำปีให้สองขั้น กับขั้นพิเศษอีกสองขั้น รวมเป็นสี่ขั้น

เป็นเรื่องตลกที่คิดไม่ถึงก็เพราะผู้ใหญ่ในกรมตำรวจท่านเห็นว่ากรณีของ พ.ต.ต. มโน สมิตะพินทุ เป็นเรื่องธรรมดาๆ ของตำรวจตระเวนชายแดน จึงพิจารณาให้เหมือนคนอื่นๆ ที่ความชั่วไม่มี ความดีไม่ปรากฏ คือขึ้นเงินเดือนให้เพียงขั้นเดียว ขั้นเดียวแท้ๆ

อนิจจา ตำรวจชายแดน

ภาวะที่หยั่งลึก *(ต่อจากหน้า ๓๑)*

อย่างนี้ คุณสำเร็จ จปร. รุ่นไหนครับ?" ผมจะไปโกหกเขาได้อย่างไร ว่าผมเป็น จปร. รุ่นนั้นรุ่นนี้ ผ่านโรงเรียนทหารอันกร้าวแกร่งไปแล้ว ภาวะที่หยั่งลึกลงไปใต้ดิน ดิ้นไม่หลุดของผมมันยังอยู่ตลอดกาล ผมจะไปอยู่ที่ไหน แม้จะได้พ้นจากหน้าที่ครู ที่เขารับผมเข้าไปเป็นครูสอนในตอนแรกๆ ไปแล้ว ไปทำหน้าที่อื่นๆ ทางรบทัพจับศึก ใช้วิชาของทหารโดยตรง ก็ตาม ผมก็ยังเป็นนักเรียนฝึกหัดครูบ้านสมเด็จฯ อยู่นั่นเอง จะเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ เหมือนกับที่ผมได้เกริ่นไว้แต่ต้นนั่นแหละครับว่า คุณเป็นคนไทย จะข้ามน้ำ ข้ามทะเล ไปอยู่แห่งหนตำบลใด คุณก็คือ "คนไทย" ภาวะที่ผมเป็นนักเรียนฝึกหัดครูบ้านสมเด็จฯ ก็เช่นกัน แหล่งกำเนิดทางการศึกษาของผมจะเป็นโรงเรียนทหารไปไม่ได้ ต้องเป็น "บ้านสมเด็จฯ" อยู่วันยังค่ำ

ผมขอย้ำ มา ณ ที่นี้ว่า **"ผมภาคภูมิใจในความเป็นนักเรียนฝึกหัดครูบ้านสมเด็จฯ"** ของผมเสมอ แม้ว่าผมจะไม่ได้เป็นนักเรียนทหารมาแต่ต้น ผมก็ได้ทำหน้าที่ ตามที่ผู้บังคับบัญชาได้มอบภารกิจให้ อย่างไม่มีข้อบกพร่อง (และผมได้เข้าเป็นนักเรียนทหารในชั้นปลายด้วยพื้นฐานจากบ้านสมเด็จฯ นั่นเอง ช่วยให้ผมสอบเข้าเป็นนักเรียนศิษย์การบินของทหารอากาศได้)

มีเพื่อนฝูงหลายคนถามผมว่า **ทำไมจึงตัดสินใจไปเรียนการบิน** ก็ต้องขอตอบอย่างจริงใจว่า เราเกิดมาเป็นผู้ชายทั้งที ยามเมื่อประเทศชาติประกาศรับบุคคลพลเรือน เข้าเป็นนักบิน ผมเป็นชายไทยที่มีคุณสมบัติครบ เลือดรักชาติ ผมก็มีอยู่ **ทำไมจะละโอกาสสำคัญนี้เสีย** ทุกวันนี้ถึงเป็นนักบินแล้ว ก็ยังทำหน้าที่ "ครู" อยู่อีก ดังนั้น ผมจึงภาคภูมิใจในความเป็นนักเรียนฝึกหัดครูบ้านสมเด็จฯ ของผมเสมอมา

ท่านผู้อ่านคงยังพอจำกันได้นะครับ เหตุการณ์เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๔๙๕ สมัยสงครามเดียนเบียนฟูในเวียตนามใกล้จะแตก คือฝรั่งเศสกำลังจะพ่ายแพ้ในสงครามอินโดจีน ก็จะก่อให้เกิดช่องว่างของอำนาจขึ้น อเมริกันจึงตั้งความหวังไว้ว่า "จะไปมีอำนาจแทนฝรั่งเศสในอินโดจีนให้จงได้"

อเมริกันนั้น มีไทยเป็นมหามิตร จึงหวังว่าจะมีกำลังทางอากาศอยู่ในประเทศไทย เพื่อจะอ้าขาพะหวาบึกเข้าไปในเวียตนาม, เข้าไปในอินโดจีนได้ง่ายๆ เพราะรัศมีทำการของระยะปฏิบัติการบินเข้าไปถึงได้ ดังนั้น จึงคิดจะทุ่มเครื่องบิน

ขับไล่ที่ทรงพลังหลายๆ แบบมาไว้ในไทย ขอให้กองทัพอากาศไทยผลิตนักบินขับไล่ไว้ให้มากๆ จึงเป็นเหตุให้โชคชตาชีวิตของผม **"ได้ไปเป็นนักบิน จนได้"**

สมัยโน้น เครื่องบิน แบร์แค็ท (Bear Cat) เป็นเครื่องบินขับไล่ แบบแรกที่อเมริกันช่วยเหลือมา (เพื่อเหตุการณ์ดังที่กล่าวแล้วในวรรคต้น) นักบินไทย บินกันให้**ว่อน**ไปเลย น้ำมันฟรี ลูกบีนฟรี ยิงจรวด ทิ้งระเบิดฟรี ได้ฝึกกันเต็มที่ ค่าใช้จ่าย อยู่ในวงงบประมาณการช่วยเหลือทั้งนั้น สมัยที่ นายกสมาคมบ้านสมเด็จฯ ปัจจุบัน คือ ท่าน **พลอากาศเอก ทวี จุลละทรัพย์** เป็นเสนาธิการทหารอากาศ นั่นแหละครับ ให้ถามท่านเองดูได้ ในวันงานคล้ายวันพิราลัยของสมเด็จเจ้าคุณพ่อ ของเรา เสธ. ทวี ท่านได้ช่วยให้ประหยัดงบประมาณแผ่นดินในกองทัพต่างๆ อย่างมากมาย ขอให้ท่านเล่า **ความต้นแต่หนหลัง** ให้ฟังซีครับ คงจะสนุก และได้รับความรอบรู้ไม่น้อย (ท่านจะต้องมาเป็นประธานฯ ในงานนี้อยู่แล้ว)

นั่นแหละครับ! จึงเป็นเหตุให้ ชีวิตของนักเรียนฝึกหัดครูบ้านสมเด็จฯ คนที่เล่าเรื่องๆ นี้อยู่ ได้มีโอกาสรับใช้ชาติดังที่ได้กล่าวมาแล้ว และยังได้อาสาสมัครเป็นตัวแทนประเทศไทยไปสงครามเกาหลี ได้ **เหรียญชัยสมรภูมิ** ด้วย แต่ภาวะที่หยั่งลึกๆ คือ ความสำนึกว่าเป็นนักเรียนฝึกหัดครูบ้านสมเด็จฯ นั้นไม่ได้จืดจางไปจากชีวิตจริงเลย **หยั่งลึกลงไปใต้ดิน** สมตามที่เกริ่นไว้ ที่หัวเรื่องนั้นจริงๆ

เมื่อประมาณ ๗-๘ ปีที่แล้วมา หนังสือพิมพ์ลงข่าวกล่าวหา ศิษย์เก่าบ้านสมเด็จฯ คนหนึ่งในทางทุจริตคิดมิชอบว่าขายข้อสอบ ชั้น ม.ศ. ๕ ผมพลอยเป็นทุกข์ เป็นร้อนไปด้วย กินไม่ได้ นอนไม่หลับ จนท่านผู้นั้น หาหลักฐานมาแก้ต่างจนหลุดข้อกล่าวหาไป เหตุเพราะโดนเขาใส่ความ อิจฉา ตาร้อน แก่งแย่งอำนาจหน้าที่กัน เอ้อ!! พลอยโล่งอกไปที เลือดลมก็พลอยเดินสะดวกไปด้วย

ข่าวในทางตรงข้าม พอได้ฟังวิทยุแห่งประเทศไทย ประกาศ **พิทวี บุญเนือง เลขาธิการสมาคมบ้านสมเด็จฯ** ศิษย์เก่าอาวุโส ได้ยศ ได้ตำแหน่งสูงขึ้น ผมก็พลอยดีใจ จนหัวใจพองโตคับอก

เดินไปทางไหน เห็นเด็กนักเรียนแต่งเครื่องแบบสาธิตบ้านสมเด็จฯ **ตัวน้อย**ๆ เดินต้อยๆ ตามพี่เลี้ยงบ้าง หรือเดินกับเพื่อนๆ บ้าง ก็อยากเข้าไปทักทาย เข้าไปพูดด้วย ให้กำลังใจว่าหนูต้องเรียนให้เก่งๆ สนใจในวิชาความรู้ วิชาการต่างๆ ให้มากๆ เติบโตไปจะได้เป็นกำลังปัญญาให้แก่ตนเอง ให้แก่ส่วนรวม และประเทศชาติในที่สุด

นี่มันอะไรกันครับ! ทำไมผมเป็นอย่างนี้? ก็คงจะเป็นเพราะ **ภาวะที่หยั่งลึกลงไปใต้ดินลึกไม่หลุด นั่นเอง**

ทุกครั้งที่มีการประชุมสมาคมบ้านสมเด็จฯ ผมต้องขับรถผ่านชั่วโมงแออัด มาไกลแสนไกล กว่าจะมาถึงจุดหมายปลายทางได้ กินเวลาไม่ต่ำกว่า ๑ ชั่วโมงครึ่ง คิดดูเถอะครับ ดอนเมือง – บ้านสมเด็จฯ แล้วยังขากลับ บ้านสมเด็จฯ – สามแยกมหาวิทยาลัยเกษตร (เพราะบ้านพักอยู่แถวนั้น) เสียน้ำมันเชื้อเพลิง เสียเวลา นั่นน่ะประการหนึ่ง

ละ แต่ที่จะพลอยเสียไปมากกว่านั้น ก็คือ "เสียสุขภาพจิต บนผิวจราจรที่โกลาหลอลหม่าน ไม่เป็นระเบียบ" นี่สิครับ จะเป็นการสูญเสียอันยิ่งใหญ่ ทุกๆ วันขับรถไป-กลับในช่วงสั้นๆ ไปดอนเมือง จราจรไม่ติดขัดเลย ขับสบายๆ ไม่ต้องร้อน ไม่ต้องหงุดหงิด ไม่ต้องติด เพราะน้ำท่วมทางมากมายเหมือนขับบุก ผจญภัยในถนนหลวง เข้ามาบ้านสมเด็จฯ

นั่งขับรถมาด้วย นั่งคิดไปด้วย ว่า ทำไมหนอ ผมที่ผ่านพ้นวงของกระทรวงศึกษาธิการไปแล้ว ยังต้องมานั่ง ช่วยทำงานให้แก่กระทรวงศึกษาธิการอีก การจัดการแข่งขันกอล์ฟจำนวน ๓ ครั้ง บำรุงการศึกษาของวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จฯ ก็ดี หรือเมื่อไม่นานมานี้ ได้ร่วมจัดการแข่งขันโบว์ลิ่งบำรุงการศึกษาหาเงินรวมๆ กันไว้แล้วทั้งกอล์ฟทั้งโบว์ลิ่ง เป็นจำนวนกว่า ๔ แสนบาท ก็ดี ทำไม ทำไมหรือ? ก็เพราะ **ภาวะที่หยั่งลึกลงไปใต้ดิน ดื้นไม่หลุด** นี่เอง

บางครั้ง บางวัน ที่นั่งขับรถมาบ้านสมเด็จฯ นั้น ความคิดที่หักห้ามกันไม่ได้ ก็คิดต่อไปว่าศิษย์เก่าบ้านสมเด็จฯ ที่เติบโตอยู่ในหน้าที่ราชการและการค้า ธุรกิจ ขณะนี้ก็มีหลายคนแล้ว ทำไมหนอ? จึงไม่มาร่วมกันให้อุ่นหนาฝาคั่ง ศิษย์รุ่นพี่ รุ่นเก่า รุ่นแก่ ที่นั่งช่วยกันอยู่ในปัจจุบันนี้ก็นับวัน จะร่วงโรย เหี่ยวเฉาไป เพราะวัย เพราะอายุราชการ เพราะโรคภัยเบียดเบียน ควรที่รุ่นน้องๆ ที่อ่อนวัยกว่า แข็งแรงกว่า กำลังมีอำนาจ วาสนา รุ่งโรจน์ และมีที่ท่าว่าจะดันไปข้างหน้าได้แรงกว่า จะได้เข้ามาช่วยๆ กันไว้บ้าง คิดไปก็ว้าวุ่นไป รำพึงไป รำพันไป นี่มันอะไรกัน? ถ้าไม่ใช่เพราะ **ภาวะที่หยั่งลึกลงไปใต้ดิน ดื้นไม่หลุด** แล้วจะมีอะไรอื่นอีกหรือ?

ความไม่รู้ ความมัวเมาในกิเลส ก่อให้เกิดการเวียนว่าย ตาย เกิด ของสัตว์โลก ศาสนาสอนให้คน หาความสงบสุขทางใจ รู้จักปล่อยวางไม่ยึดถือ และสอนให้ทำงานทุกอย่างด้วยจิตว่างคือไม่โลภ ชนิดที่ เป็นไปไม่ได้ ในกิจการงานที่ทำ จนจิตแส่ส่ายไม่อยู่นิ่ง จนจิตดิ้นรน กวัดแกว่ง เชื่อยาก รักษายาก ไม่เป็นตัวของตัวเอง จนจิตไหลไปตามอารมณ์ใคร่ อารมณ์ปรารถนา คิดพุ่งซ่าน ไปอย่างเปล่าประโยชน์และน่าเสียดายเวลา

แต่มนุษย์ก็เป็นสัตว์คิด สมกับที่ได้รับการยกย่องว่าเป็น สัตว์ประเสริฐ ธรรมชาติสร้างสิ่งนี้มาให้ดีกว่าสัตว์เดรัจฉาน คือดีกว่า ตรงที่มนุษย์เป็นสัตว์คิด นี่แหละ! มนุษย์จึงมีคำคม คำพังเพย ส่งเสริมความคิด ส่งเสริมจิตพัฒนา ที่กล่าวไว้ว่า **"มนุษย์ที่หยุดการพัฒนา จะไร้ค่าของความเป็นคน"** มนุษย์จอมพัฒนาทั้งหลายจึงอดที่จะคิดต่อไปอีกไม่ได้ว่า

คนเราเกิดมาเพื่ออะไร??

หลายคนอาจจะตอบว่า "เกิดมาเพื่อสืบเผ่าพันธุ์ ไม่ให้มนุษย์สูญหายไปจากโลกได้ตามกฎของธรรมชาติ" ก็มีส่วนถูกอยู่ แต่ก็เท่านั้นละหรือ???

คำถามอย่างนี้ ท้าทายไหมครับ ท่านผู้อ่าน **ท้าทายให้คิดต่อ ให้ค้นคว้าศึกษาชีวิตต่อ**

อันคนเรานั้น นับตั้งแต่เกิดมา และเราเริ่มจะมีความคิด เราก็เริ่ม**ศึกษาเรื่องของชีวิต** อยู่เสมอมา เรียนอะไร เรียนได้ หมายถึงเรียนแล้วจบ ได้รับประกาศนียบัตร วุฒิบัตร ตามศักดิ์และสิทธิแห่งสถาบันการศึกษานั้นๆ แต่**เรียนเรื่องของชีวิต นั้น ไม่มีวันจบสิ้นเลย** จบสิ้นเมื่อไรนั่นหมายความว่า **เราเน่าเข้าโลง** เมื่อนั้น

ละ แต่ที่จะพลอยเสียไปมากกว่านั้น ก็คือ "เสียสุขภาพจิต บนผิวจราจรที่โกลาหลอลหม่าน ไม่เป็นระเบียบ" นี่สิครับ จะเป็นการสูญเสียอันยิ่งใหญ่ ทุกๆ วันขับรถไป-กลับในช่วงสั้นๆ ไปดอนเมือง จราจรไม่ติดขัดเลย ขับสบายๆ ไม่ต้องร้อน ไม่ต้องหงุดหงิด ไม่ต้องติด เพราะน้ำท่วมทางมากมายเหมือนขับบุก ผจญภัยในถนนหลวง เข้ามาบ้านสมเด็จฯ

นั่งขับรถมาด้วย นั่งคิดไปด้วย ว่าทำไมหนอ ผมที่ผ่านพ้นวงของกระทรวงศึกษาธิการไปแล้ว ยังต้องมานั่ง ช่วยทำงานให้แก่กระทรวงศึกษาธิการอีก การจัดการแข่งขันกอล์ฟจำนวน ๓ ครั้ง บำรุงการศึกษาของวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จฯ ก็ดี หรือเมื่อไม่นานมานี้ ได้ร่วมจัดการแข่งขันโบว์ลิ่งบำรุงการศึกษาหาเงินรวมๆ กันไว้แล้วทั้งกอล์ฟทั้งโบว์ลิ่ง เป็นจำนวนกว่า ๔ แสนบาท ก็ดี ทำไม ทำไมหรือ? ก็เพราะ **ภาวะที่หยั่งลึกลงไปใต้ดิน ดื้นไม่หลุด** นี่เอง

บางครั้ง บางวัน ที่นั่งขับรถมาบ้านสมเด็จฯ นั้น ความคิดที่หักห้ามกันไม่ได้ ก็คิดต่อไปว่าศิษย์เก่าบ้านสมเด็จฯ ที่เติบโตอยู่ในหน้าที่ราชการและการค้า ธุรกิจ ขณะนี้ก็มีหลายคนแล้ว ทำไมหนอ? จึงไม่มาร่วมกันให้อุ่นหนาฝาคั่ง ศิษย์รุ่นพี่ รุ่นเก่า รุ่นแก่ ที่นั่งช่วยกันอยู่ในปัจจุบันนี้ก็นับวัน จะร่วงโรย เหี่ยวเฉาไป เพราะวัย เพราะอายุราชการ เพราะโรคภัยเบียดเบียน ควรที่รุ่นน้องๆ ที่อ่อนวัยกว่า แข็งแรงกว่า กำลังมีอำนาจ วาสนา รุ่งโรจน์ และมีที่ท่าว่าจะดันไปข้างหน้าได้แรงกว่า จะได้เข้ามาช่วยๆ กันไว้บ้าง คิดไปก็ว้าวุ่นไป รำพึงไป รำพันไป นี่มันอะไรกัน? ถ้าไม่ใช่เพราะ **ภาวะที่หยั่งลึกลงไปใต้ดิน ดื้นไม่หลุด** แล้วจะมีอะไรอื่นอีกหรือ?

ความไม่รู้ ความมัวเมาในกิเลส ก่อให้เกิดการเวียนว่าย ตาย เกิด ของสัตว์โลก ศาสนาสอนให้คน หาความสงบสุขทางใจ รู้จักปล่อยวาง ไม่ยึดถือ และสอนให้ทำงานทุกอย่างด้วยจิตว่าง คือไม่โลภ ชนิดที่ เป็นไปไม่ได้ ในกิจการงานที่ทำ จนจิตแส่ส่ายไม่อยู่นิ่ง จนจิตดิ้นรน กวัดแกว่ง เชื่อยาก รักษายาก ไม่เป็นตัวของตัวเอง จนจิตไหลไปตามอารมณ์ใคร่ อารมณ์ปรารถนา คิดพุ่งซ่าน ไปอย่างเปล่าประโยชน์และน่าเสียดายเวลา

แต่มนุษย์ก็เป็นสัตว์คิด สมกับที่ได้รับการยกย่องว่าเป็น สัตว์ประเสริฐ ธรรมชาติสร้างสิ่งนี้มาให้ดีกว่าสัตว์เดรัจฉาน คือดีกว่า ตรงที่มนุษย์เป็นสัตว์คิด นี่แหละ! มนุษย์จึงมีคำคม คำพังเพย ส่งเสริมความคิด ส่งเสริมจิตพัฒนา ที่กล่าวไว้ว่า **"มนุษย์ที่หยุดการพัฒนา จะไร้ค่าของความเป็นคน"** มนุษย์จอมพัฒนาทั้งหลาย จึงอดที่จะคิดต่อไปอีกไม่ได้ว่า

คนเราเกิดมาเพื่ออะไร??

หลายคนอาจจะตอบว่า "เกิดมาเพื่อสืบเผ่าพันธุ์ ไม่ให้มนุษย์สูญหายไปจากโลกได้ตามกฎของธรรมชาติ" ก็มีส่วนถูกอยู่ แต่ก็เท่านั้นละหรือ???

คำถามอย่างนี้ ท้าทายไหมครับ ท่านผู้อ่าน **ท้าทายให้คิดต่อ ให้ค้นคว้าศึกษาชีวิตต่อ**

อันคนเรานั้น นับตั้งแต่เกิดมา และเราเริ่มจะมีความคิด เราก็เริ่ม**ศึกษาเรื่องของชีวิต** อยู่เสมอมา เรียนอะไร เรียนได้ หมายถึงเรียนแล้วจบ ได้รับประกาศนียบัตร วุฒิบัตร ตามศักดิ์และสิทธิแห่งสถาบันการศึกษานั้นๆ **แต่เรียนเรื่องของชีวิต นั้น ไม่มีวันจบสิ้นเลย** จบสิ้นเมื่อไร นั่นหมายความว่า **เราเน่าเข้าโลง** เมื่อนั้น

อภินันทนาการ จาก

กิติพงษ์ อมรเดชาเลิศ

กรรมการผู้จัดการ

บริษัท เพรสตีจ จำกัด

๒๔/๗ - ๘ ซอยสุขุมวิท ๒๓ (ประสานมิตร) กทม. ๑๐๑๑๐

โทร. ๓๙๐๓๘๐๗ - ๘

ห้างหุ้นส่วนจำกัด ธนาการช่าง

ธนา พิมพิโสภณ ผู้จัดการ

รับเหมาก่อสร้าง คำนวณ และออกแบบงานโยธาทุกชนิด

๔๖๘ ถนนจักรพรรดิพงษ์ ตรงข้ามโรงเรียนวัดสระเกศ กรุงเทพฯ

โทร. ๒๒๓๒๖๕๑

สำรวจเพชรดำ *(ต่อจากหน้า ๓๓)*

ที่หมู่บ้านหวายเล็กใกล้กับตำบลบางปูดำ ในจังหวัดกระบี่ ได้มีการเจาะสำรวจเพชรดำ พอเจาะไปพบชั้นหินปูนก็หยุดเจาะเสียแล้ว เพราะตามทฤษฎีถือว่าเมื่อเจาะถึงชั้นหินปูนแล้วหยุดเจาะได้ไม่มีเพชรดำอีกแล้ว เมื่อลูกสุริยะคนหนึ่งได้มาพิจารณาบริเวณนี้โดยละเอียดจึงเริ่มเจาะด้วยเครื่องมือกลใหม่ เมื่อถึงชั้นหินปูนก็ใช้เครื่องเจาะสกัดลงไป แท้จริงหินปูนคลุมอยู่บนเพชรดำหนาเพียงฟุตเศษเท่านั้น เมื่อเจาะทะลุชั้นหินปูนก็พบเพชรดำพอใช้ไปได้ในระยะสั้น แต่บริเวณที่จะสำรวจต่อไปนั้นยังมีอยู่อีกมากเพราะใช้เวลานาน ในมุมกลับเมื่อได้พิจารณาถึงไซสมิกเป็นเครื่องมือสำรวจทางธรณีฟิสิกส์จะต้องนำมาใช้ในการหาเพชรดำได้ เพชรดำเรียงตัวเป็นชั้นอยู่ใต้ดินมีความยืดหยุ่น มีแรงเค้นต่อหน่วยพื้นที่ เมื่อมีการกระเทือนก็จะมีคลื่นของการสั่นสะเทือนไซสมิกก็สามารถรับคลื่นและบันทึกเส้นภาพให้ปรากฏบนฟิล์ม ถ้าทำการสำรวจโดยใช้ไซสมิกก็จะสำรวจบริเวณอันกว้างใหญ่ได้อย่างรวดเร็วและทำการเจาะเช็คด้วยเครื่องเจาะเพียงไม่กี่หลุม ลูกสุริยะคนนั้นจึงส่งหนังสือถึงอธิบดีกรมทรัพยากรธรณี (คุณสมาน บุราวาส) พร้อมทั้งเหตุผล ท่านอธิบดีกรมทรัพยากรธรณีได้ส่งนายช่างเอกพร้อมด้วยเครื่องไซสมิกมาทำการสำรวจแหล่งเพชรดำที่จังหวัดกระบี่ แต่ผลที่ได้มีเพียงพอใช้เท่านั้น ถ้าหากมีการปรับปรุงการใช้เครื่องไซสมิกแล้วจะใช้ทำการสำรวจได้ผลดีแน่

ถึงแม้ว่าวิศวกรที่เป็นลูกสุริยะผู้นั้นจะเกษียณอายุไปแล้ว วิศวกรรุ่นน้องและนักธรณียังคงทำการศึกษาปรับปรุงวิธีการสำรวจเพชรดำโดยวิธีไซสมิก ด้วยการสนับสนุนของรองผู้ว่าการฝ่ายความร้อนของการไฟฟ้าฝ่ายผลิต ในปี ๒๕๒๓ ได้เกิดการวิกฤตการของน้ำมัน ราคาน้ำมันสูงขึ้นๆ ทำให้ราคาค่ากระแสไฟฟ้าต่อยูนิตเพิ่มขึ้น ในปีนี้เองการปรับปรุงการใช้ไซสมิกทำการสำรวจเพชรดำได้ผลดีถึง ๙๐% ที่แม่เมาะในจังหวัดลำปาง ได้นำเครื่องไซสมิกที่ปรับปรุงขึ้นใหม่ไปสำรวจหาปริมาณเพชรดำเพิ่มเติมจำนวน ๕๐๐ – ๖๐๐ ล้านตัน เมื่อใช้เครื่องเจาะทำการเจาะสอบ ก็พบเพชรดำ จำนวนเพชรดำเจาะพบใหม่ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตสามารถสร้างโรงไฟฟ้าขนาด ๗๕ เมกกะวัตต์ได้อีก ๗ โรง การพบเพชรดำด้วยการใช้เครื่องไซสมิกเป็นสิ่งที่ไม่มีใครคิดได้จนเวลาได้ผ่านไป

ในปี ๒๕๒๕ ได้นำเครื่องไซสมิกไปทำการสำรวจเพชรดำที่ทุ่งสาคร ซึ่งอยู่ระหว่างตำบลบางปูดำ และหมู่บ้านหวายเล็กในจังหวัดกระบี่ ก็พบเพชรดำในส่วนตื้นจำนวน ๓๐ ล้านตัน ซึ่งทำให้เครื่องไฟฟ้า ๗๕ เมกกะวัตต์ที่จังหวัดกระบี่สามารถมีเชื้อเพลิงใช้ไปอีก ๓๐ ปีเศษ และพบเพชรดำในส่วนที่ลึกอยู่อีก ๕๐๐ – ๖๐๐ ล้านตัน เครื่องไซสมิกยังใช้ค้นหาเพิ่มเติมต่อไปอีก

ปัจจุบันโรงไฟฟ้า ๗๕ เมกกะวัตต์ที่แม่เมาะในจังหวัดลำปาง ๓ โรง และโรงไฟฟ้าที่กระบี่ ๑ โรง ใช้เพชรดำเป็นเชื้อเพลิงปีละ ๑,๙๕๐,๐๐๐ ตัน เพชรดำให้ความร้อน ๒,๖๐๐ Kcal/Kg ใช้เพชรดำ ๓ ตัน เท่ากับใช้น้ำมันเตาให้ความร้อนเป็นเชื้อเพลิง ๑ ตัน เราจะประหยัดเงินตราต่างประเทศที่จะไปซื้อน้ำมันเตาได้ปีละ๒๙๓,๐๔๐,๐๐๐

บาท ในอนาคตอันใกล้นี้โรงไฟฟ้าที่แม่เมาะจะใช้เพชรดำเป็นเชื้อเพลิงเพิ่มขึ้นในปี ๒๕๒๗–๒๕๓๐ จะได้มีการสร้างโรงไฟฟ้าเพิ่มขึ้นปีละหนึ่งโรง รวมทั้งสิ้นเป็นโรงไฟฟ้า ๗๕ เม็กกะวัตต์ จำนวนสี่โรงหรือสี่ยูนิต ซึ่งจะประหยัดเงินตราต่างประเทศได้เป็นจำนวนปีละ ๕๘๖,๐๘๐,๐๐๐ บาท

เมื่อได้กล่าวถึงเพชรดำที่แม่เมาะในจังหวัดลำปาง ก็ทำให้นึกถึงเมื่อ ๑๘๐ ล้านปีที่แล้วมาในยุคไตรแอซิก ขณะเมืองลำปางยังเป็นท้องทะเล มีซากชีวินที่พอพิสูจน์ได้โดยไดอะตอม ไม้เกิดทับถมตัวอยู่ มีภูเขาไฟอยู่ที่แม่ทา และที่หลังเทินในอำเภอสบปราบ ภูเขาไฟได้ระเบิดขึ้น นักธรณีได้พบปล่องภูเขาไฟ พบวอลเคนิกบอมและหินลาวาที่พ่นออกมากลายเป็นหินบะซอลท์ พบหินภูเขาไฟแอนดีไซด์และโรโยไรท์ และขี้เถ้าของภูเขาไฟที่เรียกว่าเบ็นโตไนท์ชั้น ๒ ที่ตำบลแม่ทา อำเภอสบปราบ แอ่งท้องกะทะของลำปางยังเป็นทะเลเพลิง เมื่อภูเขาไฟเกิดระเบิด น้ำทะเลได้เหือดแห้งหายไป เกิดมีท้องกะทะใหญ่ๆ ที่เรียกว่าเบซินเกิดขึ้นหลายแห่ง คือแอ่งท้องกะทะลำปาง แม่เมาะ และแจ้คอนในอำเภอแจ้ห่ม ฝนได้ตกลงมาอีกครั้งแล้วและครั้งเล่า ทำให้เกิดน้ำกร่อย และในที่สุดเป็นน้ำจืด น้ำได้เหือดแห้งหายไป มีพืชพันธุ์ไม้เกิดขึ้น ด้วยการถล่มตัวของพื้นดินมาทับถมพันธุ์ไม้ ความร้อน ความกด และระยะเวลา ๔๕ ล้านปี จึงทำให้กลายเป็นเพชรดำไป

ส่วนเพชรดำทางกระบี่เล่า เพชรดำเกิดขึ้นเป็นแอ่งๆ แอ่งละ ๕ – ๓๐ ล้านตัน แม่น้ำปะกาสัยได้มีสันดรและคุ้งน้ำเปลี่ยนไปตามยุคสมัย เกิดเป็นทะเลสาบน้ำตื้นขึ้น พืชพันธุ์ไม้ได้ก่นโค่นลงในทะเลสาบเล็กๆ เหล่านี้ ด้วยเหตุผลดังกล่าวตลอดระยะเวลา ๔๕ ล้านปีจึงเกิดเป็นเพชรดำขึ้น เป็นที่รู้กันอยู่แล้วว่าทางภาคใต้ของประเทศไทยมีการไหวตัวของพิภพอย่างรุนแรงมาหลายครั้งหลายหน ซึ่งจะเห็นได้จากเขาพิงกันที่อยู่ใกล้เกาะปันหยีในจังหวัดพังงา การไหวตัวของพิภพทำชั้นหินปูน (เบ็ดดิ้งเพลน) ซึ่งเดิมอยู่ในแนวนอนราบกับพื้นน้ำด้วยการดันตัวของพิภพอย่างรุนแรง ทำให้ชั้นหินเกิดเป็นรอยเลื่อนเป็นแนวตั้งตรง ชั้นหินได้ขยับขึ้นลงเสียดสีเป็นรอยครูดยาวตลอดแผ่นหินให้เห็นเด่นชัด แหล่งเพชรดำที่กระบี่ก็เหมือนกัน มีการเลื่อนขึ้นและยุบตัวลง ส่วนเพชรดำค้นพบในส่วนตื้นด้วยเครื่องไซสมิก มี ๓๐ ล้านตัน ส่วนที่ถูกยุบตัวลงอยู่ในส่วนลึก มีจำนวนเพชรดำ ๕๐๐ –๖๐๐ ตัน

เรื่องการสำรวจเพชรดำโดยเครื่องไซสมิกของธรณีฟิสิกส์ ลูกสุริยะได้เป็นผู้ริเริ่ม และต่อมาได้มีการประยุกต์จนใช้การสำเร็จถึง ๙๐% และลูกสุริยะเป็นวิศวกรคนแรกที่ได้ริเริ่มการเปิดทำเหมืองเพชรดำที่แม่เมาะ ลำปางในปี พ.ศ. ๒๔๙๗ ลูกสุริยะได้ทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติ อันนำมาซึ่งความภาคภูมิและนำชื่อเสียงมาสู่ตักกสิลาสถาบันบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ย่อมจะสร้างความปีติให้เกิดแก่ดวงวิญญาณของเจ้าพ่อสมเด็จเจ้าพระยาบรมมหาศรีสุริยวงศ์

(ลูกสุริยะผู้บุกเบิกการเจาะหาเพชรดำด้วยเครื่องไซสมิกที่ผู้เขียนกล่าวถึงนี้คือ บุศย์ บัทมทัต์ ซึ่งมีกายาดำพอๆ กับสีของเพชรดำนั่นเชียว – ผู้จัดพิมพ์)

อภินันทนาการจาก

ชาญชัย ปทุมารักษ์

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครปฐม

โทร. ๒๔๑๕๐๓, ๒๔๓๖๗๒, ๒๔๓๕๑๑

อภินันทนาการจาก

ห้างหุ้นส่วนจำกัด สง่า ฤาชา

เลขที่ ๒๐/๖๖ ถนนลาดพร้าว เขตบางกะปิ กทม.

โทร. ๕๑๔๑๐๐๒, ๕๑๔๐๐๕๑

 (ต่อจากหน้า ๒๗)

ส่วนการข่มขวัญกันด้วยกำลังพลนั้นเล่า กรมพระราชวังบวรฯ ก็ทรงทำกลศึกลวงข้าศึกให้หวาดหวั่นขวัญผื่อ ในเวลากลางคืนให้ทหารช้างม้าลอบเดินทัพเข้าเมืองกาญจนบุรีโดยเงียบเชียบครั้นรุ่งสว่างก็ให้กองทัพม้าไพร่พลเดินทัพกลับเข้ามาสมทบกับทัพหลวงดังเดิมอย่างเอิกเกริก การเดินทัพกลับไปกลับมาเนืองๆ นี้ กองทัพพม่าอยู่ในที่สูงกว่าแลเห็นเป็นว่าทัพไทยได้มีการเสริมกำลังพลเพิ่มมากขึ้นทุกวันก็เกิดการครั่นคร้าม

การรบระหว่างกองทัพที่ ๒ ของไทยกับพม่าครั้งนี้กินเวลาเนิ่นนานถึง ๒ เดือน พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกทรงพระปริวิตกเกรงกำลังจะไม่พอตีทัพพม่าให้แตกพ่ายกลับไปได้ จึงเสด็จทัพหลวงหนุนไปจากกรุงเทพฯ เสด็จไปจนถึงค่ายกรมพระราชวังบวรฯ สมเด็จพระอนุชาธิราชได้ถวายบังคมรับเสด็จและกราบทูลว่า

"ทัพพม่าข้าศึกจวนจะแตกอยู่แล้วอย่าทรงวิตกเลย แม้ทัพไทยจะมีพลน้อยก็เสมือนมีพลมาก เนื่องจากสร้างกลศึกขึ้น ทั้งยังทำสงครามประสาทและตัดเสบียงข้าศึกจวนเจียนจะอดตายทั้งกองทัพอยู่แล้ว ข้าพระพุทธเจ้าจะขอรับพระราชธุระอาสาในราชการสงครามเอาชัยชนะพม่าบัดจามิตรสนองพระเดชพระคุณให้จงได้ ขออัญเชิญเสด็จพระราชดำเนินกลับยังพระนครเถิด เผื่อข้าศึกจะหนักแน่นมาทางอื่นจะได้ยกทัพไปหนุนกันทันท่วงที"

สมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก จึงทรงพระราชดำริเห็นชอบด้วย ก็เสด็จทัพหลวงกลับคืนยังพระนคร

เมื่อเวลาผ่านไปได้อีก ๒ เดือน กองทัพพม่าเริ่มอดอยากขาดเสบียงอาหารมากขึ้นทุกที สมเด็จพระอนุชาธิราชทรงสังเกตว่า ข้าศึกอ่อนกำลังลงมากแล้ว ขวัญทหารพม่าก็เลวลงย่อท้อต่อกำลังรบของไทยที่ทำทีเพิ่มขึ้นเนืองๆ พระองค์จึงดำรัสให้นายทัพนายกองทั้งปวงยกกองทัพเข้าตีพม่าทุกด้าน ทหารไทยลากปืนใหญ่ออกระดมยิงพม่าทุกค่ายพร้อมกัน ต่างวิ่งเข้าประชิดปืนค่ายตีรันฟันแทงอย่างห้าวหาญหวังเผด็จศึก พม่าก็ตอบโต้รักษาค่ายเป็นสามารถ ยิงทั้งปืนใหญ่ปืนเล็กออกมาจากค่ายและออกมาประจัญบานด้วยหอกดาบแหลนหลาวศัตราวุธประดามี รบกันแต่รุ่งเช้ายันพลบค่ำทหารไทยก็เข้าค่ายพม่าได้ทุกค่าย จับได้ผู้คนศัตราวุธช้างศึกเป็นจำนวนมากมาย ที่แตกพ่ายหนีไปได้ก็ถูกพระองค์เจ้าขุนเณรตามตีสกัดฆ่าฟันพม่าล้มตายไปตลอดทาง กองทัพที่ ๒ ของไทยได้ชัยชนะต่อกองทัพพม่าที่ ๔-๕-๖-๗-๘ ในการรบครั้งนี้โดยสิ้นเชิง ทัพหลวงของพระเจ้าปดุงต้องถอยกลับเข้าเมาะตะมะเมื่อรู้ว่ากองทัพหน้าแตกพ่ายยับเยิน พม่าต้องเสียชีวิตในการศึกครั้งนี้ไม่น้อยกว่าหกพันคน ถูกทหารไทยจับได้บ้างฆ่าตายบ้างทั้งนายไพร่ประมาณ ๒,๐๐๐ คน

การรบที่หัวเมืองปักษ์ใต้

กองทัพที่ ๔-๕-๖-๗-๘ ของพม่าถูกกองทัพที่ ๒ ของไทยภายใต้การบัญชาการรบของสมเด็จพระอนุชาธิราชกรมพระราชวังบวรมหาสุรสิงหนาทตีแตกพ่ายยับเยินกลับเข้าพม่าไปแล้ว สมเด็จพระอนุชาธิราชก็ทรงกรีฑาทัพลงสู่ภาคใต้เพื่อปราบปรามเสี้ยนหนามแผ่นดินต่อไป ส่วนสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกทรงเสด็จยกทัพหลวงมีจำนวนพล ๓๐,๐๐๐ ขึ้นไปทางเหนือเพื่อช่วยกองทัพที่ ๑ ของเจ้าฟ้ากรมหลวงอนุรักษ์เทเวศน์ ซึ่งไปขัดตาทัพพม่าอยู่ที่เมืองนครสวรรค์

กองทัพของสมเด็จพระอนุชาธิราชเมื่อเดินทัพมาถึงเมืองราชบุรีเพื่อสมทบกับกองทัพที่ ๓ ที่เจ้าพระยาธรรมาธิกร (บุญรอด) และเจ้าพระยายมราช (สน) ยกมารักษาทางลำเลียงของกองทัพที่ ๒ และคอยต่อสู้พม่าที่จะยกเข้ามาทางใต้หรือทางเมืองทวาย แต่กองทัพที่ ๒ ของพม่าซึ่งอนอกแฝกคิดหวุ่นเป็นแม่ทัพเดินทางจากเมืองทวายเข้ามาทางด่านบ้องตี้ เดินทัพมาได้ช้ามากเนื่องจากทางเดินทัพต้องข้ามภูเขาเข้ามาเป็นทางกันดารกว่าทางด่านพระเจดีย์สามองค์ ขบวนทัพม้าทัพช้างเดินทางมาด้วยความยากลำบาก ต้องรั้งรอการเดินทางกันมาทุกระยะจึงเข้ามาถึงราชบุรีได้ช้าที่สุด พระยาทวายกองหน้าถือพล ๓,๐๐๐ มาตั้งค่ายที่ราวหนองบัวนอกเขางู อนอกแฝกคิดหวุ่นแม่ทัพคุมพล ๔,๐๐๐ ตั้งค่ายอยู่ที่ท้องชาคลี จิกสิบโม่กองหลังถือพล ๓,๐๐๐ ตั้งค่ายที่ด่านเจ้าขว้าวริมลำน้ำภาชี พม่าทั้ง ๓ ค่ายไม่รู้ว่ากองทัพหลวงและทัพหน้าทั้ง ๕ ทัพที่เข้ามาทางด่านพระเจดีย์สามองค์แตกพ่ายไปแล้ว ฝ่ายเจ้าพระยาธรรมาธิกร (บุญรอด) และเจ้าพระยายมราช (สน) ก็รักษาเมืองราชบุรีด้วยความประมาทไม่ได้ส่งกองลาดตระเวนออกสืบเสาะลาดเลาความเคลื่อนไหวของพม่าข้าศึกเลย จึงไม่ทราบว่าได้มีกองทัพพม่ายกเข้ามาตั้งค่ายอยู่นอกเขางูถึง ๓ ค่าย เผอิญพระยากลาโหมราชเสนาและพระยาจ่าแสนยากรซึ่งเป็นแม่ทัพของสมเด็จพระอนุชาธิราชยกพลอ้อมป่ามาทางบกพบค่ายพม่าตั้งอยู่นอกเขางูก็ส่งพลรบเข้าตีค่ายพม่าทันทีได้รบพุ่งกันถึงขั้นตะลุมบอน พม่าต้านทานฝีมือรบและกำลังรบของไทยไม่ได้ก็แตกหนีทั้งกองหน้ากองหลวง ไทยได้ติดตามฆ่าฟันไปจนปะทะทัพหลัง ทัพหลังก็พลอยแตกพ่ายไปด้วย กองทัพไทยจับพม่าและเครื่องศัตราวุธช้างม้าได้อีกจำนวนมาก ที่เหลือก็พากันรีบหนีกลับไปเมืองทวาย เมื่อพระยากลาโหมราชเสนาและพระยาจ่าแสนยากรนำความเรื่องนี้ขึ้นกราบบังคมทูลต่อสมเด็จพระอนุชาธิราช สมเด็จพระอนุชาธิราชทรงพระพิโรธเป็นอย่างมาก จึงส่งนายทหารชั้นผู้ใหญ่ขึ้นไปเฝ้าสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกขอพระราชทานอนุญาตประหารชีวิตเจ้าพระยาธรรมาธิกร (บุญรอด) และเจ้าพระยายมราช (สน) เสีย แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวโปรดให้มีตราตอบออกไปขอชีวิตแม่ทัพทั้ง ๒ ไว้เพราะเคยทำความดีความชอบมาแต่ก่อน เพียงแต่ให้ทำโทษตามพระอัยการศึก สมเด็จพระอนุชาธิราชจึงให้ลงพระราชอาญาโกนศีรษะแม่ทัพทั้ง ๒ เสียเป็นสามแฉก แล้วให้ตระเวนรอบค่ายเพื่อมิให้ใครถือเป็นเยี่ยงอย่าง แล้วถอดเสียจากฐานันดรศักดิ์ ส่วนนายทัพนายกองอื่นๆ ก็ให้ลงพระราชอาญาเฆี่ยนกันหมดทุกคน

กองทัพที่ ๒ ของพม่าแตกพ่ายไปอีกเป็นทัพที่ ๖ สมเด็จพระอนุชาธิราชก็เคลื่อนทัพลงใต้เพื่อกอบกู้แผ่นดินและปราบปรามกองทัพที่ ๑ ของพม่า อันมีเกงหวุ่นแมงยีมหาสีหะสุระเป็นแม่ทัพเป็นอันดับต่อไป

กองทัพที่ ๑ ของเกงหวุ่นแมงยีมหาสีหะสุระ เมื่อตั้งประชุมทัพที่เมืองมะริดพร้อมแล้วได้แบ่งออกเป็น ๒ ทัพ ทัพหนึ่งยีหวุ่นคุมกองทัพเรือมีเรือกำปั่นรบ ๑๕ ลำ พลรบ ๓,๐๐๐ ยกไปตีเมืองถลาง (เกาะภูเก็ต) อีกทัพหนึ่งให้เนมคงโยนะวัดเป็นกองหน้าคุมพลรบ ๒,๕๐๐ คน ตัวเกงหวุ่นแมงยีมหาสีหะสุระคุมพล ๔,๕๐๐ คน ยกไป

ตีเมืองกระบุรี เมืองระนองได้โดยง่าย จากนั้นข้ามแหลมมลายูทางปากจั่นเข้าตีเมืองชุมพร กรมการเมืองชุมพรขาดทั้งกำลังพลรบและอาวุธยุทโธปกรณ์ที่จะต่อสู้ต้านทานทัพพม่าได้ก็อพยพผู้คนหลบหนีเข้าป่า ทิ้งเมืองชุมพรให้เกงหวุ่นแมงยีเข้าเก็บทรัพย์สมบัติแล้วเผาเมืองชุมพรเสียตามสันดานถนัดของพม่า แล้วยกต่อไปตีเมืองไชยา ก็ได้เมืองไชยาโดยง่ายเช่นเดียวกันกับเมืองชุมพร แต่เมื่อยกไปถึงเมืองนครศรีธรรมราช เจ้าพระยานครศรีธรรมราชพยายามรวบรวมทหารได้ ๑,๐๐๐ คนเศษยกออกมาตั้งค่ายขัดตาทัพพม่าที่ท่าข้ามริมแม่น้ำหลวง เกงหวุ่นแมงยีก็ใช้เล่ห์กลเอาคนไทยที่จับได้จากเมืองไชยามาบังคับให้ตะโกนร้องบอกแก่ไพร่พลของเจ้าพระยานครศรีธรรมราชว่า บางกอกเสียเมืองแล้ว จะมาตั้งทัพอยู่เช่นนี้จะสู้ได้หรือให้ไปบอกเจ้านายให้มาอ่อนน้อมเสียโดยดีแล้วทุกคนจะรอดชีวิต ถ้าต่อสู้จะฆ่าเสียให้สิ้นทั้งเมือง แม้แต่ทารกก็จะมิให้มีเหลือไว้

ไพร่พลกองทัพเจ้าพระยานครฯ ได้เอาข้อความนี้ไปแจ้งแก่เจ้าพระยานครฯ พระยานครฯ พิเคราะห์ดูเห็นสมคำบอกกล่าวของชาวไชยาที่ตกเป็นเชลยของพม่า เนื่องจากเจ้าพระยานครฯ ได้มีใบบอกเข้าไปยังกรุงเทพฯ ตั้งแต่ได้ข่าวพม่ายกมาตีหัวเมืองปักษ์ใต้แล้ว รออยู่ก็ไม่เห็นทางกรุงเทพฯ ยกกองทัพไปช่วย ข่าวทางกรุงเทพฯ ก็ได้ แต่ข่าวว่าพม่ายกทัพเข้าไปตีเหมือนกัน จะแพ้หรือชนะหลายเดือนแล้วไม่ได้ข่าว จึงสำคัญว่ากรุงเทพฯ คงเสียแก่พม่าสมจริงแล้ว จึงอพยพราษฎรและพาครอบครัวหลบหนีเข้าป่าไปซุ่มซ่อนตัวอยู่ในเขตอำเภอฉวาง เกงหวุ่นแมงยีเข้าเมืองได้ก็ให้พม่าออกกวาดจับพลเมืองที่ยังหลงเหลืออยู่ไว้แล้วบังคับให้คนเหล่านั้นไปเกลี้ยกล่อมพวกที่หลบหนีเข้าป่าให้กลับเข้าเมือง สัญญาว่าจะไม่ทำอันตราย และจะคืนทรัพย์สินทั้งหมดที่พม่าเก็บกวาดไว้เพราะผู้อพยพหลบหนีขนเอาไปไม่ทันให้แก่ผู้กลับคืนสู่เมืองให้ด้วย มีผู้หลงเชื่อเล่ห์ลิ้นของพม่าเป็นจำนวนมากออกจากป่ากลับเข้าเมือง พม่าก็จับผู้ชายฆ่าเสีย เก็บผู้หญิงและเด็กกวาดต้อนไปเป็นเชลย พงศาวดารพม่ากล่าวว่า ทรัพย์สมบัติที่พม่าได้ไปจากเมืองชุมพร ไชยา และนครศรีธรรมราชคราวนั้น เรือที่บรรทุกไปอับปางลงกลางทะเล ทรัพย์สมบัติจมไปกับเรือมิได้ไปถึงพม่าเลยแม้แต่เพียงชิ้นเดียว

กองทัพพม่าส่วนหนึ่ง เดินทางไปตีเมืองพัทลุง ชาวเมืองพัทลุงได้รับทราบข่าวมาแล้วว่าเมืองชุมพร เมืองไชยา และเมืองนครศรีธรรมราชพ่ายแพ้แก่พม่า เมืองชุมพร เมืองไชยาถูกเผาผู้คนถูกฆ่าตายมากมาย เจ้าเมืองพัทลุงก็คิดจะอพยพผู้คนพลเมืองหลบหนีเข้าป่าเช่นเดียวกัน แต่เผอิญเป็นคราวเคราะห์ดีของชาวเมืองพัทลุงที่จะไม่ต้องเสียเมือง ได้มีพระภิกษุรูปหนึ่งเป็นพระอธิการอยู่ในวัดเมืองพัทลุง ชื่อมหาช่วย มหาช่วยเป็นพระที่ชาวเมืองพัทลุงนิยมเลื่อมใสมาก เพราะมหาช่วยเป็นผู้ทรงวิทยาอาคมขลัง ได้ชักชวนชาวเมืองต่อสู้พม่าทำการรักษาป้องกันเมืองพัทลุง ได้ทำตะกรุด ผ้าประเจียด เครื่องรางของขลังออกแจกจ่ายเป็นอันมาก รวบรวมได้มากกว่า ๑,๐๐๐ คน จัดหาเครื่องศัตราวุธได้ครบมือทั่วกันแล้วนิมนต์มหาช่วยขึ้นคานหามยกเป็นกระบวนทัพจากเมืองพัทลุงไปหาชัยภูมิตั้งค่ายสกัดทัพพม่าไว้

ขณะเดียวกัน กองทัพของกรมพระราชวังบวรมหาสุรสิงหนาทที่ยกลงมาทั้งทัพบกและทัพเรือแม้ไม่ทันกู้สถานการณ์ให้แก่เมืองชุมพร เมืองไชยา และเมืองนครศรีธรรมราชก็ตาม แต่ก็ไม่ช้าเกินไปจนถึงกับจะต้องเสียเมืองพัทลุงและสงขลาให้แก่พม่า และนับว่าเป็นโชคดีของกองทัพน้อยๆ จำนวนนับพันเศษของชาวเมืองพัทลุง ภายใต้การนำทัพของพระมหาช่วยที่ไม่ต้องเผชิญศึกกับกองทัพใหญ่ของพม่าที่มีพลรบมากกว่าครึ่งหมื่น เมื่อกองทัพของสมเด็จพระอนุชาธิราชยกมาถึงก็เข้าโจมตีกองทัพพม่าทันที ก่อนที่กองทัพพม่าจะตั้งค่ายเสร็จเรียบร้อย กองทัพไทยรบรุมล้อมทัพพม่าเข้าไปทุกด้าน ตั้งกองรบกันกลางแปลงตั้งแต่เช้ายันค่ำ ตอนค่ำมีฝนตกลงมาห่าใหญ่ ทำการสับประยุทธกันด้วยปืนไม่ได้ด้วยยิงไม่ออกด้วยกันทั้งสองฝ่าย จึงต้องใช้หอกดาบมีดสู้รบตะลุมบอนกัน ฝ่ายไทยฆ่าฟันพม่าแตกพ่ายยับเยินไปอีก และกองทัพไทยได้ชัยชนะเด็ดขาดแก่กองทัพที่ ๑ ของพม่าด้านทัพบก

ส่วนด้านทัพเรือที่ยีหวุ่นยกไปตีหัวเมืองชายทะเลด้านตะวันตกนั้น ไปตีเมืองตะกั่วป่า ตะกั่วทุ่งแตกแล้วยกไปถึงเกาะถลางตั้งค่ายล้อมเมืองถลางไว้ ขณะนั้นพระยาถลางป่วยหนักและถึงแก่กรรมลงยังไม่มีเจ้าเมืองใหม่ ภรรยาของพระยาถลางชื่อจันทน์ และน้องสาวอีกคนหนึ่งชื่อมุกได้เรียกกรมการเมืองและข้าราชการเมืองถลางทุกฝ่ายประชุมหารือกันป้องกันเมืองถลาง เกณฑ์ไพร่พลตั้งค่ายขึ้นเพื่อต่อสู้สองค่ายและทำการป้องกันเมืองเป็นสามารถ ไพร่พลที่เกณฑ์มารบกับพม่านั้นมีทั้งชายและหญิง นับได้น้อยครั้งมากในประวัติศาสตร์ที่หญิงไทยจะต้องออกรบทัพจับ (ข้า) ศึก คุณจันทน์ภรรยาพระยาถลางและคุณมุกน้องสาวนั้นองอาจกล้าหาญทำการรบมิได้ย่อท้อเกรงกลัวต่อข้าศึกแม้แต่น้อย ฝ่ายไทยทั้งชายและหญิงยิงปืนจากค่ายต่อสู้กับพม่าเมื่อพม่ายกเข้ามาทำการปล้นค่าย นอกจากใช้ปืน ชาวถลางทั้งชายหญิงใช้ทั้งหอกและดาบเข้าประชิดพม่าที่เข้าตีค่ายเข่นฆ่าจนพม่าต้องล่าถอยทุกครั้ง สู้รบกันอยู่ทุกวันเป็นเวลาเดือนเศษพม่ายังไม่สามารถตีค่ายหักด่านเข้าเมืองถลางได้ จนในที่สุดพม่าเองเป็นฝ่ายขาดเสบียงอาหาร ต้องเลิกทัพถอยเรือกลับเมืองมะริดไป กองทัพที่ ๑ ของพม่าฝ่ายทัพเรือก็พ่ายไปอีกในที่สุด

ความเก่งกล้าสามารถของพระมหาช่วยที่ช่วยกันป้องกันเมืองพัทลุง สมเด็จพระอนุชาธิราชได้ดำรัสยกย่องความดีความชอบและให้สึกจากพระออกมารับตำแหน่งเจ้าเมืองพัทลุงเป็นพระยาทุกขราษฎร์ ส่วนความเก่งกาจสามารถของคุณจันทน์กับคุณมุกสองศรีพี่น้อง สมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกทรงโปรดตั้งให้คุณจันทน์เป็นท้าวเทพกษัตรีย์ และทรงตั้งให้คุณมุกเป็นท้าวศรีสุนทร ในการสงคราม "ศึกเก้าทัพ" ครั้งนี้ ไทยได้วีรสตรีเพิ่มขึ้นมาอีก ๒ ท่าน หลังจากที่เคยมีมาแล้วหนึ่งคือยอดวีรกษัตรีย์ศรีสุริโยทัยในสมเด็จพระเจ้าจักรพรรดิ์แห่งกรุงศรีอยุธยา

เพื่อสรุปบทบาทของกองทัพที่ ๒ ของไทยให้สั้นเข้าเพื่อที่จะได้บรรยายถึงการรบของกองทัพที่ ๑ ซึ่งมีพระยาอุไทยธรรม (บุนนาค) เป็นนายทัพอยู่ในกองทัพที่ ๑ ของกรมพระราชวังหลังอยู่ด้วย อันเป็นจุดสำคัญของชื่อเรื่อง จึงขอรวบรัดเหตุการณ์แต่เพียงย่นย่อว่า เมื่อรบชนะพม่าที่เมืองพัทลุงแล้ว สมเด็จพระอนุชาธิราชจึงทรงรวมทัพ-

สวัสดีปีใหม่ ๒๕๒๗

จาก

โรงแรมกรุงเกษมศรีกรุง

๑๘๖๐ ถนนกรุงเกษม ใกล้สถานีรถไฟหัวลำโพง

มาตรฐานชั้นหนึ่ง ราคาชั้นสอง

เชิญทดลองสุกี้ยากี้รสเยี่ยม ในห้องอาหารวาเลนไทม์

บริการเป็นกันเอง โทร. ๒๒๓๑๙๑๐-๘

ไทยที่สงขลายกไปตีเมืองปัตตานีเพื่อประกาศศักดา บุญญาธิการให้แก่สมเด็จพระเชษฐาธิราชพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ทัพไทยตีเมืองปัตตานีแตกโดยง่ายเพียงชั่วพริบตา ยึดได้เครื่องศัตราวุธ ทรัพย์สินเงินทองเป็นอันมาก ทั้งยังได้ปืนใหญ่มาจากเมืองปัตตานีถึง ๒ กระบอก แยกส่งมากรุงเทพฯ ทางเรือสำเภากระบอกละลำ สำเภาหนึ่งมาอับปางเสียระหว่างทาง จึงเหลือปืนใหญ่มาเพียงกระบอกเดียว คือปืนนางพญาภานีที่ตั้งไว้ให้ชมที่หน้ากระทรวงกลาโหมขณะนี้ และหลังจากที่ไทยตีเมืองปัตตานีได้แล้ว พระยาไทรบุรีเจ้าเมืองไทรบุรี และพระยากลันตันเจ้าเมืองตรังกานูก็พากันอ่อนน้อมสวามิภักดิ์ขอเป็นข้าประเทศราชด้วยอีก ๒ เมืองในคราวเดียวกันนั้นด้วย

การรบที่ปากน้ำพิง

กองทัพที่ ๑-๒-๔-๕-๖-๗-๘ ของพม่าแตกพ่ายหนีเข้าเมาะตะมะบ้าง หนีกลับเข้าเมืองทวายบ้าง เมืองมะริดบ้างตามตำแหน่งที่ชุมนุมทัพยกกันเข้ามา บัดนี้จะกล่าวถึงกองทัพที่ ๓ และกองทัพที่ ๙ ของพม่าที่หลงเหลืออยู่แถบภาคเหนือซึ่งกองทัพที่ ๑ ของไทยขึ้นไปขัดตาทัพไว้ตั้งแต่เริ่มแรกที่นครสวรรค์

กรมหลวงอนุรักษ์เทเวศน์ แม่ทัพที่ ๑ ของไทยนั้นเป็นพระราชนัดดาโดยตรงของสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ขณะเมื่อยกกองทัพขึ้นมาจากกรุงเทพฯ นั้น พม่าทั้ง ๒ ทัพยกล่วงล้ำแดนไทยเข้ามาแล้ว กองทัพที่ ๓ ของพม่าซึ่งพระเจ้าตองอูเป็นแม่ทัพนั้นได้เข้ามาประชุมพลกันที่เมืองเชียงแสน มีไพร่พลถึง ๓๐,๐๐๐ จึงแยกทัพกันทำการรบ ให้เมนะโยสีหปติยกมาทางแจ้ห่มทัพหนึ่ง ทำการตีเมืองสวรรคโลก เมืองสุโขทัย เมืองพิชัย และเมืองพิษณุโลก ให้โปมะยุหว่วนถือพล ๓,๐๐๐ เป็นกองหน้า พระเจ้าตองอูเป็นทัพหลวงถือพล ๑๕,๐๐๐ ยกมาทางเชียงใหม่ แต่ขณะนั้นเชียงใหม่เป็นเมืองร้างมาแต่สมัยกรุงธนบุรี พระเจ้าตองอูจึงยกเลยลงมาตีเมืองลำปาง พระยากาวิละเจ้าเมืองลำปางเป็นผู้มีฝีมือเข้มแข็งในการรบต่อสู้ป้องกันเมืองไว้เป็นสามารถ พม่าจะหักเอาเมืองมิได้ ก็ตั้งทัพล้อมเมืองลำปางไว้ แต่ทางด้านเมืองสวรรคโลกและหัวเมืองฝ่ายเหนือนั้นบ้านเมืองยับเยินมาแต่เมื่อครั้งกรำศึกกับอะแซหวุ่นกี้ ไม่มีไพร่พลพอที่จะต่อสู้กับพม่าได้ เมนะโยสีหะปติก็ตีหัวเมืองฝ่ายเหนือรายทางลงมาจนถึงเมืองพิษณุโลก

ฝ่ายกองทัพที่ ๙ ซึ่งจอข่องนรทาถือพล ๕,๐๐๐ ยกมาทางด่านแม่ละเมานั้น ได้เดินทัพเข้ามาโดยสะดวกปราศจากการต่อสู้ขัดขวางเนื่องจากเมืองตากยอมอ่อนน้อมเพื่อรักษาชีวิตพลเมือง พม่าส่งครอบครัวเจ้าเมืองตากและพลเมืองที่มีอยู่ ๕๐๐ คน ไปยังเมืองพม่า ส่วนจอข่องนรทาคุมทัพมารอทัพพระเจ้าตองออยู่ที่เมืองระแหง

ส่วนกองทัพของไทยนั้น กรมพระราชวังหลังได้จัดทัพแบ่งเป็น ๓ กอง ให้เจ้าพระยามหาเสนาเป็นกองหน้ายกไปรักษาเมืองพิจิตร ให้พระยาอุไทยธรรม (บุนนาค) กับพระยาพระคลังไปรักษาเมืองชัยนาทเพื่อคอยต่อสู้ป้องกันหากพม่าจะยกจากเมืองตากผ่านเมืองอุทัยธานีเข้ามา กองหลวงกรมพระราชวังหลังตั้งรักษาเมืองนครสวรรค์ เมื่อเมนะโยสีหะตีหัวเมืองรายทางภาคเหนือมาถึงเมืองพิษณุโลก ครั้นพบทัพไทยของเจ้าพระยามหาเสนา

ตั้งสกัดอยู่ที่พิจิตรก็ยั้งทัพตั้งค่ายอยู่ที่ปากน้ำพิงใต้เมืองพิษณุโลก ปากน้ำพิงเป็นทางร่วมไปมาถึงกันระหว่างลำน้ำยมกับแควใหญ่นับว่าเป็นสมรภูมิสำคัญแห่งหนึ่ง (ปากน้ำพิงเป็นแหล่งบรรจบกันของแม่น้ำยมกับแม่น้ำน่าน รวมเรียกกันว่าแควใหญ่ แล้วไหลมารวมกับแควกำแพงซึ่งเป็นแควที่รวมของลำน้ำปิงกับลำน้ำวังที่ปากน้ำโพเป็นแม่น้ำเจ้าพระยา)

สองทัพของกองทัพที่ ๓ และกองทัพที่ ๙ ของพม่ามาตั้งค่ายรอทัพหลวงของพระเจ้าตองอูอยู่ ณ สถานชุมนุมทัพดังกล่าวโดยไม่คาดว่าทัพพระเจ้าตองอูนั้นจะตีเมืองลำปางไม่แตกและต้องล้อมเมืองลำปางอยู่ช้านาน อีกทั้งทัพทั้งสองก็มิได้รับข่าวการรบของกองทัพที่ ๑-๒ และ ๔-๘ ของตนด้วย

การสงครามครั้งนี้มีเรื่อง "แปลกแต่จริง" เชิงนิยายปรัมปราขำขันเล่าติดปากชาวบ้านอำเภอสรรค์บุรี จังหวัดชัยนาท และชาวบ้านปากน้ำพิง จังหวัดพิจิตรมาตราบเท่าทุกวันนี้ เล่ากันว่ากองทัพของจอข่องนรทาที่ตั้งค่ายอยู่ที่เมืองระแหงนั้น เมื่อตั้งอยู่นานเข้าก็แต่งทัพหน้าออกลาดตระเวนเลาะลัดผ่านเมืออุทัยเข้าชัยนาทมาถึงบ้านตำบลห้วยกรด อำเภอสรรค์ เมืองชัยนาท อันบ้านตำบลห้วยกรด อำเภอสรรค์นั้นมีดงตาลขึ้นขวางอยู่กลางทุ่งยาวเหยียดสุดลูกหูลูกตา เมื่อกองลาดตระเวนของจอข่องนรทายกมาถึงบ้านตำบลห้วยกรด พระยาอุไทยธรรม (บุนนาค) ก็คุมพลเข้าจะล้อมจับ พม่าพอรู้ว่าเป็นพระยาอุไทยธรรม (บุนนาค) คุมพลดาหน้าเข้าหาก็หันหลังกลับหนีสุดชีวิต แล้วเข้ารายงานต่อจอข่องนรทาว่าทางลงไปเมืองชัยนาทนั้นไปไม่ได้ เนื่องจากมีดงตาลขึ้นขวางทางเดินทัพยาวเหยียดสุดลูกตา อย่าว่าแต่กองม้ากองช้างจะผ่าดงตาลออกไปเลย แม้ไพร่พลจะยกทัพผ่านไปได้ก็ทั้งยาก จอข่องนรทาได้รับรายงานจากกองลาดตระเวนของตนแล้วจึงไม่ยกกองทัพผ่านลงมา คงยั้งทัพตั้งค่ายรอทัพหลวงอยู่ที่เมืองระแหงนั่นเอง (ดงตาลที่กล่าวขานถึงนี้ทุกวันยังมีปรากฏอยู่ แต่ความจริงแล้วช้างทั้งโขลงวิ่งผ่านได้สบายมาก)

ส่วนทัพของกรมพระราชวังหลังที่ตั้งขัดตาทัพอยู่ที่นครสวรรค์ เมื่อกรมพระราชวังบวรฯ มีชัยแก่กองทัพพม่าทั้งห้าทัพในการศึกที่ทุ่งลาดหญ้าเมืองกาญจนบุรีแล้ว สมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกทรงสั่งพระยาเทพสุดาวดีขึ้นไปบอกแก่กรมหลวงอนุรักษ์เทเวศน์ว่า บัดนี้กรมพระราชวังบวรฯ ได้รับชัยชนะแก่พม่าที่เมืองกาญจนบุรีเบ็ดเสร็จแล้ว ให้กรมหลวงอนุรักษ์เทเวศน์ทำสงครามด้านเมืองเหนือให้สำเร็จ มิฉะนั้นเศียรจะไม่ตั้งอยู่กับกายาเป็นแท้ และทัพหลวงของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็กำลังจะยกขึ้นมาตรวจราชการทัพอยู่แล้ว ดังนั้นกรมหลวงอนุรักษ์ฯ จึงสั่งให้กองทัพเจ้าพระยามหาเสนา (ปลี) ยกขึ้นไปตีค่ายพม่าที่ปากน้ำพิง และให้พระยาพระคลังกับพระยาอุไทยธรรมยกทัพจากชัยนาทขึ้นไปตีค่ายพม่าที่เมืองระแหง

เจ้าพระยามหาเสนาให้พระยาสระบุรีเป็นทัพหน้ายกล่วงหน้าขึ้นไปก่อน พระยาสระบุรีเดินทัพไปถึงริมน้ำพิงในเวลาเช้าตรู่แสงอาทิตย์ยังไม่ทันจับขอบฟ้า ครึ่งมืดครึ่งสว่าง แลเห็นฝูงนกกระทุงข้ามแม่น้ำมา เห็นตะคุ่มๆ ไม่ชัดถนัดตา ก็นึกว่าเป็นทหารพม่า ด้วยความขลาดกลัวของพระยาสระบุรีก็สั่งให้ถอยทัพ ลิพลสกลไกรต่างๆ ถอยหนีตามคำสั่งพระยาสระบุรีอลหม่าน ต่อเมื่อฟ้าสางสว่างขึ้น จึงเห็นว่ากองทัพไทยหนีฝูงนก

ตั้งสกัดอยู่ที่พิจิตรก็ยั้งทัพตั้งค่ายอยู่ที่ปากน้ำพิงใต้เมืองพิษณุโลก ปากน้ำพิงเป็นทางร่วมไปมาถึงกันระหว่างลำน้ำยมกับแควใหญ่นับว่าเป็นสมรภูมิสำคัญแห่งหนึ่ง (ปากน้ำพิงเป็นแหล่งบรรจบกันของแม่น้ำยมกับแม่น้ำน่าน รวมเรียกกันว่าแควใหญ่ แล้วไหลมารวมกับแควกำแพงซึ่งเป็นแควที่รวมของลำน้ำปิงกับลำน้ำวังที่ปากน้ำโพเป็นแม่น้ำเจ้าพระยา)

สองทัพของกองทัพที่ ๓ และกองทัพที่ ๙ ของพม่ามาตั้งค่ายรอทัพหลวงของพระเจ้าตองอูอยู่ ณ สถานชุมนุมทัพดังกล่าวโดยไม่คาดว่าทัพพระเจ้าตองอูนั้นจะตีเมืองลำปางไม่แตกและต้องล้อมเมืองลำปางอยู่ช้านาน อีกทั้งทัพทั้งสองก็มิได้รับข่าวการรบของกองทัพที่ ๑-๒ และ ๔-๘ ของตนด้วย

การสงครามครั้งนี้มีเรื่อง "แปลกแต่จริง" เชิงนิยายปรัมปราขำขันเล่าติดปากชาวบ้านอำเภอสรรค์บุรี จังหวัดชัยนาท และชาวบ้านปากน้ำพิง จังหวัดพิจิตรมาตราบเท่าทุกวันนี้ เล่ากันว่ากองทัพของจอข่องนรทาที่ตั้งค่ายอยู่ที่เมืองระแหงนั้น เมื่อตั้งอยู่นานเข้าก็แต่งทัพหน้าออกลาดตระเวนเลาะลัดผ่านเมืออุทัยเข้าชัยนาทมาถึงบ้านตำบลห้วยกรด อำเภอสรรค์ เมืองชัยนาท อันบ้านตำบลห้วยกรด อำเภอสรรค์นั้นมีดงตาลขึ้นขวางอยู่กลางทุ่งยาวเหยียดสุดลูกหูลูกตา เมื่อกองลาดตระเวนของจอข่องนรทายกมาถึงบ้านตำบลห้วยกรด พระยาอุไทยธรรม (บุนนาค) ก็คุมพลเข้าจะล้อมจับ พม่าพอรู้ว่าเป็นพระยาอุไทยธรรม (บุนนาค) คุมพลดาหน้าเข้าหาก็หันหลังกลับหนีสุดชีวิต แล้วเข้ารายงานต่อจอข่องนรทาว่าทางลงไปเมืองชัยนาทนั้นไปไม่ได้ เนื่องจากมีดงตาลขึ้นขวางทางเดินทัพยาวเหยียดสุดลูกตา อย่าว่าแต่กองม้ากองช้างจะผ่าดงตาลออกไปเลย แม้ไพร่พลจะยกทัพผ่านไปได้ก็ทั้งยาก จอข่องนรทาได้รับรายงานจากกองลาดตระเวนของตนแล้วจึงไม่ยกกองทัพผ่านลงมา คงยั้งทัพตั้งค่ายรอทัพหลวงอยู่ที่เมืองระแหงนั่นเอง (ดงตาลที่กล่าวขานถึงนี้ทุกวันยังมีปรากฏอยู่ แต่ความจริงแล้วช้างทั้งโขลงวิ่งผ่านได้สบายมาก)

ส่วนทัพของกรมพระราชวังหลังที่ตั้งขัดตาทัพอยู่ที่นครสวรรค์ เมื่อกรมพระราชวังบวรฯ มีชัยแก่กองทัพพม่าทั้งห้าทัพในการศึกที่ทุ่งลาดหญ้าเมืองกาญจนบุรีแล้ว สมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกทรงสั่งพระยาเทพสุดาวดีขึ้นไปบอกแก่กรมหลวงอนุรักษ์เทเวศน์ว่า บัดนี้กรมพระราชวังบวรฯ ได้รับชัยชนะแก่พม่าที่เมืองกาญจนบุรีเบ็ดเสร็จแล้ว ให้กรมหลวงอนุรักษ์เทเวศน์ทำสงครามด้านเมืองเหนือให้สำเร็จ มิฉะนั้นเศียรจะไม่ตั้งอยู่กับกายาเป็นแท้ และทัพหลวงของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็กำลังจะยกขึ้นมาตรวจราชการทัพอยู่แล้ว ดังนั้นกรมหลวงอนุรักษ์ฯ จึงสั่งให้กองทัพเจ้าพระยามหาเสนา (ปลี) ยกขึ้นไปตีค่ายพม่าที่ปากน้ำพิง และให้พระยาพระคลังกับพระยาอุไทยธรรมยกทัพจากชัยนาทขึ้นไปตีค่ายพม่าที่เมืองระแหง

เจ้าพระยามหาเสนาให้พระยาสระบุรีเป็นทัพหน้ายกล่วงหน้าขึ้นไปก่อน พระยาสระบุรีเดินทัพไปถึงริมน้ำพิงในเวลาเช้าตรู่แสงอาทิตย์ยังไม่ทันจับขอบฟ้า ครึ่งมืดครึ่งสว่าง แลเห็นฝูงนกกระทุงข้ามแม่น้ำมา เห็นตะคุ่มๆ ไม่ชัดถนัดตาก็นึกว่าเป็นทหารพม่า ด้วยความขลาดกลัวของพระยาสระบุรีก็สั่งให้ถอยทัพ ลิ้พลสกลไกรต่างๆ ถอยหนีตามคำสั่งพระยาสระบุรีอลหม่าน ต่อเมื่อฟ้าสางสว่างขึ้น จึงเห็นว่ากองทัพไทยหนีฝูงนก

มหาเสนาที่สมุหพระกลาโหมแทนเจ้าพระยามหาเสนา (ปลี) ซึ่งหายสาบสูญไปในสงครามครั้งนั้น ในปี พ.ศ. ๒๓๓๖ เจ้าพระยามหาเสนาที่สมุหพระกลาโหม (บุนนาค) เป็นแม่ทัพหน้ายกไปตีเมืองพม่าทางบก กรมพระราชวังบวรฯ เป็นแม่ทัพเรือยกไปสมทบกับทัพเจ้าพระยามหาเสนาที่สมุหพระกลาโหม (บุนนาค) ที่เมืองทวายก่อนบุกพม่า สงครามใหญ่ทั้ง ๓ ครั้งนี้ถ้าจะเขียนให้จบใน "ศรีสมเด็จ" เล่มนี้เห็นทีจะต้องเหมาเล่มเขียนเสียคนเดียว จึงขอยกไว้ไปเขียนลงในฉบับหน้า (ถ้าโชคดียังมีชีวิตอยู่พอที่จะเขียนได้) ฉบับนี้ผมขอจบไว้เพียงนี้ก่อน.

ศึกษาจาก สงครามในประวัติศาสตร์ไทย โดย พิมาน แจ่มจรัส
ชีวิตในอดีต ,, น.พ. วิบูล วิจิตรวาทการ
ค่ายประวัติศาสตร์ ,, อรรถ พันธ์ขจร
เจ้าพระยามหาเสนา (บุนนาค) ,, ปฐวุฒิ สุทธิสงคราม

อานุภาพแห่งพระสีวลี *(ต่อจากหน้า ๓๙)*

ตามีอำนาจอย่างประหลาด ทำให้พ่อเลี้ยงวงรู้สึกตัวเองเล็กลงไปเยอะ จิตใจดูอ่อนเปียกไม่ฮึกเหิมอย่างเวลาอยู่ต่อหน้าคนอื่น ๆ

ขณะนั้นมีมอเตอร์ไซค์วิ่งเข้ามาสองคัน คันละสองคนพ่อเลี้ยงชะเง้อมองพร้อมกับพูดว่า

"เด็กคงมาตาม"

เมื่อจอดมอเตอร์ไซค์เรียบร้อยแล้ว คนทั้งสี่ก็เดินมาพูดซุบซิบกับลูกน้องสองคนที่มากับพ่อเลี้ยงและพ่อเลี้ยงขอตัวลงไปหา ทั้งเจ็ดคนยืนปรึกษาหารือกันพร้อมกับทำมือทำไม้ ซึ่งหลวงพ่อปัญญาพอเข้าใจว่ากำลังปรึกษาหารือเรื่องการเดินทางกลับอำเภออย่างปลอดภัยที่สุด

เมื่อปรึกษากันพักใหญ่ พ่อเลี้ยงวงก็ขึ้นมาหาหลวงพ่อ พร้อมกับนมัสการลา และก่อนที่พ่อเลี้ยงจะลุกลงไป หลวงพ่อพูดขึ้นว่า

"เราอยากขอร้องพ่อเลี้ยงสักอย่าง" ท่านหยุดนิดแล้วพูดต่อ

"เราขอร้องพ่อเลี้ยงอย่าเพิ่งคิดทำอะไรลงไปในขณะนี้ ขอโอกาสเราไปคุยกับพ่อเลี้ยงทำนุก่อน เรามีธุระจะไปอำเภอวันมะรืนนี้ และจะถือโอกาสไปคุยกับเขาด้วย พ่อเลี้ยงจะรับปากได้ไหม"

"ได้ครับ ผมจะส่งรถมารับหลวงพ่อเอง" พ่อเลี้ยงพนมมือพูด

"ไม่ต้อง เราจะไปเอง" หลวงพ่อพูด

"ครับ" พ่อเลี้ยงพูดแล้วกราบลา

เมื่อพ่อเลี้ยงลงไปข้างล่างแล้ว ทั้งเจ็ดคนยังคงยืนปรึกษากันอยู่ หลวงพ่อเห็นพ่อเลี้ยงถอดเสื้อของตัวออกแล้วแลกกันใส่กับคนที่เกาะมอเตอร์ไซค์คนหนึ่ง แล้วคนนั้นก็ขึ้นรถจี๊ปแทนพ่อเลี้ยงโดยนั่งไปข้างหลัง ส่วนด้านหน้ามีคนขับกับอีกคนหนึ่งนั่งคู่กันไป รถจี๊ปวิ่งออกไปก่อนสักพัก มอเตอร์ไซค์คันหนึ่งจึงวิ่งตามไปซึ่งมีคน ๆ หนึ่งเกาะหลัง และอีกสักพักต่อมาพ่อเลี้ยงวงซึ่งขึ้นเกาะหลังมอเตอร์ไซค์คันที่สองก็วิ่งตามลับหายไปจากบริเวณวัด

"เออ จะมีความสุขได้อย่างไรกัน" หลวงพ่อนึกปลงในใจ

"กมฺมุนา วัตฺตตี โลโก สตฺว์โลก ย่อมเป็นไปตามกรรม"

อานุภาพแห่งพระสีวลี

ตอนที่ ๑๒

พอใกล้เพล ชาวบ้านก็นำอาหารมาถวาย ผู้ใหญ่บ้านก็มาด้วย และระหว่างที่หลวงพ่อกำลังฉันอาหาร ผู้ใหญ่ก็เอ่ยขึ้นว่า

"เห็นว่าพ่อเลี้ยงมาเมื่อคืน คุยกับหลวงพ่อจนสว่าง"

หลวงพ่อพยักหน้า แต่ไม่พูดอะไรต่อ ผิดความคาดหมายของผู้ใหญ่บ้าน แต่ผู้ใหญ่บ้านซึ่งอดไม่ได้ก็ยังคงถามต่อไปอีก

"มีเรื่องอะไรหรือครับ"

"ก็คุยกัน" หลวงพ่อพูดเรียบๆ และเพื่อเบนความสนใจของผู้ใหญ่บ้านและคนอื่นๆ ไปจากเรื่องพ่อเลี้ยงวง หลวงพ่อก็พูดต่อ

"เห็นลุงแสงบอกว่า หลวงตาที่อำเภออ่านภาษาเมืองได้ เราอยากจะเอาแผ่นเงินให้ลองอ่านดู ผู้ใหญ่บ้านไปหยิบแผ่นเงินที่เราทับด้วยกระดาษมาที่นี่ซิ ระวังหน่อยนะมันกรอบมาก"

"ครับ" ผู้ใหญ่บ้านรับคำและค่อยๆ หยิบมาจากห้องพระชั่วคราวที่มุมศาลา ถือออกมาอย่างระมัดระวังแล้ววางลงบนสาดใกล้ๆ กับหลวงพ่อสวน หลวงพ่อยังคงฉันอาหารต่อไป พร้อมกับบอกผู้ใหญ่บ้านให้ค่อยๆ เอากระดาษที่ทับแผ่นเงินทั้งสองแผ่นออก

"อักษรที่จารึกไว้ก็ชัดดี แต่แผ่นเล็กผุหายไปหลายแห่ง" ผู้ใหญ่บ้านพูดกับหลวงพ่อ

"เขาจะเขียนว่าอะไรน้า" ลุงแก่ๆ อีกคนหนึ่งพูดคล้ายรำพึง

"นั่นซี" หลวงพ่อพูด

"เราถึงอยากจะให้ผู้รู้อ่านดู"

"หลวงพ่อจะให้ไปอ่านเมื่อไร" ผู้ใหญ่บ้านถาม

"เราอยากจะไปมะรืนนี้ ฉันเช้าแล้วก็ไป" หลวงพ่อตอบ

"ผมไปกับหลวงพ่อก็ได้ ไปรถเครื่องผม หลวงพ่อเกาะท้ายไป"

ผู้ใหญ่บ้านพูดอย่างกระตือลือล้นแล้วพูดต่อ "ลำบากหน่อย ทางไม่ค่อยดี"

"ไม่เป็นไร เราไปด้วยกัน ถ้าผู้ใหญ่ไม่มีธุระ" หลวงพ่อพูด

หลวงพ่อบัญญาพยักหน้าแล้วพูด "ผู้ใหญ่หากล่องกระดาษแข็งๆ มาสักลูก เราจะได้ใส่แผ่นเงินไปจะได้ไม่ชำรุด"

ผู้ใหญ่บ้านรับคำ แล้วก็นำแผ่นเงินกลับเอาไปไว้ที่เดิม

เมื่อถึงวันนัดหมาย ผู้ใหญ่บ้านก็นำรถเครื่องมารับหลวงพ่อบัญญา เมื่อท่านฉันแล้ว ท่านก็เข้าไปกราบพระธาตุ โดยตั้งจิตอธิษฐานโดยยึดพุทธคุณเป็นที่ตั้ง โดยบอกกล่าวว่าการไปครั้งนี้จะนำแผ่นเงินทั้งสองแผ่นไปให้หลวงตาที่อำเภออ่าน เพื่อที่จะทราบความเป็นมาของพระธาตุที่วัดคำเมืองแก้วนี้ และในการไปครั้งนี้ก็จะถือโอกาสไปหาพ่อเลี้ยงทำนุ ซึ่งหลวงพ่อเองก็ไม่รู้จัก แต่จะเจรจาให้เกิดความเข้าใจระหว่างพ่อเลี้ยงทั้งสองคน เพื่อที่จะให้หยุดสร้างเวรสร้างกรรมกันเสีย เป็นการช่วยให้คนทั้งสองฝ่ายรอดจากความตาย

อภินันทนาการ

จาก

ห้างหุ้นส่วนจำกัด ชนาโลหะกิจ

๘๔ ถนนสี่พระยา แขวงมหาพฤฒาราม เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร

จำหน่าย

อะไหล่รถยนต์ทุกชนิด และอุปกรณ์การก่อสร้าง

โทร. ๒๓๕๕๖๑๐

อภินันทนาการ

จาก

อู่ราชปรารภ เซอร์วิส

๑๗/๑๖ บ้างเซ็นจูรี่โฮเต็ล ถนนราชปรารภ เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร

โทร. ๒๔๕๐๓๖๖

รับบริการซ่อมรถยนต์ เครื่องยนต์ทุกชนิด เคาะพ่นสี และมีห้องอบสี ตั้งศูนย์ล้อ

เพราะความไม่เข้าใจกัน เสร็จแล้วหลวงพ่อก็อัญเชิญพระธาตุสีวลีองค์ใหญ่ห่อผ้าเช็ดหน้ากลัดไว้ในกระเป๋าเล็กๆ ของอังสะ ขณะนั้นจิตใจของหลวงพ่อบัญญาก็เกิดความปีติ มีความเชื่อมั่นว่าคงสำเร็จตามความมุ่งหมายทั้งสองประการ ซึ่งจะนำมาซึ่งกุศลอันยิ่งใหญ่ หลวงพ่อบัญญากราบพระธาตุด้วยความเคารพ และมาตรวจดูกล่องกระดาษที่ใส่แผ่นเงิน เมื่อเห็นว่าเรียบร้อยดีแล้ว ท่านก็เอาสบงและจีวรที่ชาวบ้านมาถวายห่อกระดาษโดยจะนำไปถวายหลวงตาที่อำเภอ หลังจากสั่งเสียให้พระลูกวัดดูแลวัดให้เรียบร้อย โดยท่านจะกลับมาตอนเย็น หลวงพ่อบัญญาก็ขึ้นนั่งซ้อนท้ายรถเครื่อง ซึ่งผู้ใหญ่บ้านได้ติดเครื่องรอไว้แล้ว ทั้งสองก็ออกจากวัดคำเมืองแก้วไปตามทางเกวียนที่มีแต่ฝุ่นสีแดง

ประมาณสิบนาฬิกา จากถนนทัพกุมารซึ่งเป็นลูกรัง รถเครื่องก็วิ่งขึ้นถนนลาดยาง ซึ่งถึงแม้จะลาดไว้เพียงผิวๆ แต่ก็ทำให้รถวิ่งเรียบขึ้น ไม่ต้องคอยหลบหลุมหลบบ่อเหมือนที่ผ่านมา

"พระธาตุจอมกิตติ" ผู้ใหญ่หันมาบอกหลวงพ่อ ซึ่งหลวงพ่อก็กำลังมองอยู่พอดี ถึงแม้จะหอบข้าวของทั้งกล่องใส่แผ่นเงินและห่อสบงจีวร หลวงพ่อก็เอามาประจบกันก้มศีรษะเข้าไปใกล้มือทั้งสอง พร้อมกับพึมพำว่า "อะหังวันทามิ ธาตุโย"

เมื่อผ่านพระธาตุจอมกิตติ ทางซ้ายมือซึ่งอยู่ไม่ห่างจากเจดีย์หลวง หลวงพ่อก็เห็นกำแพงเมืองเก่าทั้งซ้ายและขวาของถนน ทางซ้ายเป็นสถานที่ตั้งของราชการ เมื่อรถวิ่งตรงมาสิ้นสุดที่ฝั่งแม่น้ำโขง ก็มีถนนแยกไปทั้งทางขวาและทางซ้าย ผู้ใหญ่ก็เลี้ยวรถเครื่องไปจอดที่หน้าร้านขายอาหารริมถนน

"ผมว่าเรากินน้ำกินท่า พักรถสักครู่เถอะหลวงพ่อ" ผู้ใหญ่บ้านพูด

"ก็ดีเหมือนกัน" หลวงพ่อตอบและลงจากรถพร้อมกับหีบห่อ ผู้ใหญ่บ้านรีบมารับของแล้วนิมนต์หลวงพ่อนั่งบนม้าไม้สี่เหลี่ยม ซึ่งมีโต๊ะไม้กลมๆ วางอยู่ข้างหน้า

"หลวงพ่อจะฉัน น้ำชา กาแฟ หรือน้ำแข็ง" ผู้ใหญ่บ้านถาม

"ขอน้ำเย็นพอแล้วไม่ต้องใส่น้ำแข็ง" หลวงพ่อตอบ ซึ่งผู้ใหญ่ก็สั่งมาถวาย ส่วนผู้ใหญ่บ้านนั้นกินน้ำแข็งใส่น้ำชาและข้าวราดแกงไก่สองจาน

"วัดที่จะไปหาหลวงตาอยู่ไกลไหม" หลวงพ่อถามผู้ใหญ่บ้าน

"ไม่ไกลหรอกครับ เราไปตามถนนแยกซ้ายสักสองกิโล วัดก็อยู่ติดกับถนน" ผู้ใหญ่บ้านตอบ

เมื่อกินข้าวกินน้ำและพักเรียบร้อยแล้ว หลวงพ่อบัญญาก็ขึ้นเกาะท้ายรถเครื่อง ผู้ใหญ่บ้านก็ขับตรงไปสู่ริมฝั่งโขง ซึ่งหลวงพ่อเห็นฝั่งลาวอยู่ตรงข้าม ผู้ใหญ่บ้านขับรถเลี้ยวซ้ายตรงสถานีตำรวจไปทางสามเหลี่ยมทองคำ ที่ๆ ลำน้ำแม่สายกั้นเขตแดนพม่ากับไทยมาประจบกับลำน้ำโขง ซึ่งกั้นเขตแดนไทยและลาว ส่วนถนนทางขวามือนั้นไปพระธาตุผาเงา รถวิ่งมาตามถนนซึ่งเลียบลำน้ำโขง แล้วก็มาถึงวัดเก่าๆ ไม่ใหญ่นัก ผู้ใหญ่บ้านชลอรถแล้วเลี้ยวเข้าไปถามเณรซึ่งกำลังตักน้ำอยู่ที่บ่อทางซ้ายมือ

"เณร หลวงพ่อฉายอยู่ไหม"

"อยู่" เณรตอบพร้อมกับชี้มือไปทางหลังโบสถ์ ซึ่งผู้ใหญ่บ้านก็ขับรถตรงไปยังกุฏิไม้ยกสูง มีบันไดอ่อนแอ่นทางซ้ายมือ หลวงพ่อบัญญาลง

จากรถและครองจีวรให้เรียบร้อยแล้วเดินตามผู้ใหญ่ ซึ่งถือของขึ้นไปบนกุฏิ บนกุฏิเก่าๆ หลวงพ่อบัญญาเห็นภิกษุชราอายุคงประมาณเจ็ดสิบกว่านั่งอยู่บนพรึง มีข้าวของเครื่องใช้วางกองๆ ไว้อย่างไม่มีระเบียบ หลวงพ่อตรงเข้าไปนมัสการ ส่วนผู้ใหญ่บ้านก็กราบพร้อมกัน หลวงตาฉายพนมมือรับนมัสการหลวงพ่อบัญญา พร้อมกับถามว่า

"มีธุระอะไร"

ก่อนที่หลวงพ่อจะตอบ ผู้ใหญ่บ้านรีบอธิบายว่าเป็นเพื่อนกับลุงแสง ซึ่งเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อที่มาด้วยกัน ลุงแสงแนะนำให้มาหาหลวงตา หลวงตาฉายนั่งคิดสักครู่แล้วตอบว่า

"จำไม่ได้ว่ะ"

หลวงพ่อบัญญาก็เลยอธิบายถึงความประสงค์ที่มาหาหลวงตา พร้อมกันนั้นเอาสบงจีวรออกมาถวาย หลวงตารับประเคนไว้พร้อมกับพูดว่า "อ่านได้หรือไม่ได้ไม่รู้ ไม่ได้อ่านตั้งนานแล้ว"

หลวงตาหยุดสักครู่ แล้วมองดูผู้ใหญ่แก้กล่องที่ใส่แผ่นเงิน แล้วค่อยๆ ยกห่อออกมาวางเอากระดาษที่ทับไว้ออกพร้อมกับเลื่อนไปข้างหน้าหลวงตา

"เฮ้ย ยังไม่อ่านตอนนี้ กินข้าวก่อนแล้วจะอ่าน" หลวงตาหน้าตายพูดเสียงดุๆ

ทำเอาผู้ใหญ่หน้าเสีย หลวงพ่อบัญญาเลยเสหาเรื่องคุยกับหลวงตา ซักถามกันไปมาเป็นที่สบอารมณ์ของหลวงตาฉาย คือมีการยิ้มแย้ม และก็เลยชวนหลวงพ่อฉันเพลด้วยกัน แต่หลวงพ่อปฏิเสธเพราะฉันมื้อเดียว ขณะนั้นลูกศิษย์หลวงตาก็ยกข้าวของมาจัดเตรียมถวายเพล

หลวงพ่อบัญญาพนมมือพร้อมกับพูดว่า "ผมมีธุระนิดหน่อย เสร็จแล้วจะกลับมาหาหลวงพ่อ"

"ได้" หลวงตาฉายพูดสั้นๆ

หลวงพ่อกราบลาแล้วเดินนำหน้าลงจากกุฏิ ผู้ใหญ่บ้านเดินตามลงมาอย่างงงๆ พร้อมกับถามว่า

"หลวงพ่อมีธุระอะไร จะไปไหน"

หลวงพ่อบัญญาเหลือบตามองผู้ใหญ่บ้านพร้อมกับพูดเรียบๆ ว่า

"ไปบ้านพ่อเลี้ยงทำนุ"

"บ้านพ่อเลี้ยงทำนุ" ผู้ใหญ่บ้านทวนคำอย่างงงๆ ซึ่งหลวงพ่อก็พยักหน้ารับ

"พ่อเลี้ยงทำนุนี่ใหญ่มาก ผมเคยได้ยินชื่อ หลวงพ่อมีธุระอะไรครับ" ผู้ใหญ่บ้านถามต่อ

"มี" หลวงพ่อบัญญาตอบสั้นๆ พร้อมกับขึ้นนั่งท้ายรถเครื่อง

"ผมไม่รู้จักบ้าน" ผู้ใหญ่บ้านหันมาพูด

"ถามเขาไปเรื่อยๆ เดี๋ยวก็เจอเอง" หลวงพ่อบัญญาตัดบท

เมื่อทั้งสองออกมาจากวัด ผู้ใหญ่บ้านก็ถามทางเรื่อยมาจนกระทั่งถึงบ้านพ่อเลี้ยงทำนุ ซึ่งห่างจากวัดประมาณสามกิโลไปทางสามเหลี่ยมทองคำ รั้วสังกะสีค่อนข้างสูง แต่ยังคงเห็นหลังคาบ้านซึ่งห่างเข้าไปภายในเกือบยี่สิบเมตร เมื่อรถจอดหน้าประตูบ้านซึ่งแง้มอยู่เล็กน้อย หลวงพ่อบัญญาก็เดินเข้าไป ทันใดนั้นก็มีคนสองคนใส่เสื้อคนเมืองโผล่ออกมายกมือไหว้แล้วถามว่า

"หลวงพ่อมีธุระอะไร"

"พ่อเลี้ยงทำนุอยู่ไหม" หลวงพ่อถาม

จากน้ำเสียงและท่าทางของหลวงพ่อบัญญาลูกน้องพ่อเลี้ยงจึงรับคำว่าอยู่ แต่จะให้บอกว่าใครมาหา เมื่อหลวงพ่อบัญญาบอกชื่อแล้ว ลูกน้อง

คนหนึ่งก็รีบเดินไปสู่เรือนใหญ่ ส่วนอีกคนหนึ่งยังคงยืนอยู่กับหลวงพ่อและผู้ใหญ่บ้าน สักพักหนึ่งคนที่ไปบอกพ่อเลี้ยงทำนุก็เดินกลับมาพร้อมกับนิมนต์หลวงพ่อไปที่บ้าน หลวงพ่อและผู้ใหญ่บ้านจึงเดินตามเข้าไปพร้อมด้วยลูกน้องอีกคนหนึ่งของพ่อเลี้ยงเดินตามหลังห่างพอสมควร

"เราคนแปลกหน้า เขาต้องระวังเป็นธรรมดา" หลวงพ่อบัญญาคิดในใจ

ตัวเรือนของพ่อเลี้ยงทำนุ ใหญ่โตกว้างขวางเป็นเรือนไม้สักเสาไม้สัก มีบันไดขึ้นไปเฉลียง ด้านหน้ากว้างพอดู ด้านขวามีรถจี๊ป รถกะบะเล็ก และรถเก๋งจอดอยู่ในโรงรถหลังคาสังกะสี ใต้ถุนซึ่งราดปูน มีแคร่นั่งสองสามตัว หลวงพ่อเห็นคนนั่งคุยกันอยู่สองสามคน ใส่เสื้อม่อฮ่อมท่าทางเอาเรื่อง คนที่เดินนำหน้านิมนต์หลวงพ่อขึ้นบรรไดไปบนบ้านแต่หันมาบอกผู้ใหญ่บ้านว่า

"ลุงคอยข้างล่าง" ผู้ใหญ่บ้านซึ่งกำลังเดินตามหลวงพ่อชงักและมองหน้าหลวงพ่อเลิกลั่ก

หลวงพ่อบัญญาจึงพูดว่า "ผู้ใหญ่คอยเราอยู่ข้างล่าง" แล้วก็เดินตามคนนำขึ้นบรรไดไปข้างบน เมื่อคนนำนิมนต์ให้นั่งบนเก้าอี้หวายมีเบาะรอง มีโต๊ะตรงกลางพร้อมเก้าอี้อีก ๓ ตัวคนที่นำขึ้นมาก็นั่งลงกับพื้น ไม่ห่างนักพร้อมกับพยักหน้าบอกเด็กชายวัยรุ่น

"ไปบอกพ่อเลี้ยง"

เด็กนั้นเดินหายไปสักพัก ก็มีชายวัยกลางคนค่อนข้างผอมกระดูกแก้มสูง ตาชั้นเดียว วัยประมาณห้าสิบกว่ามีหนวดค่อนข้างหนา ใส่เสื้อกุยเฮงสีขาวนุ่งกางเกงสีกรมท่าแบบลำลองมีผ้าขาวม้าเคียนพุง เมื่อเดินออกมาในระยะไม่ใกล้ไม่ไกลนักชายคนนั้นก็นั่งลงกราบ แล้วลุกเดินมานั่งเก้าอี้ตรงข้ามหลวงพ่อ เด็กวัยรุ่นคนที่ไปบอกพ่อเลี้ยงเดินเข้ามาพร้อมกับถ้วยน้ำแล้วถวาย ซึ่งหลวงพ่อบัญญาก็รับและวางบนโต๊ะ เด็กคนนั้นถอยออกไปนั่งทางด้านริมฝา จากใบหน้าและผิวพรรณที่ตัดกับจีวรสีกลักทำให้ราศีของหลวงพ่อบัญญาดูเปล่งปลั่งคล้ายสีนาก นัยตาที่คมแก่เต็มเปี่ยมไปด้วยเมตตาธรรมทำให้จิตใจพ่อเลี้ยงทำนุตก เกิดความเลื่อมใสทันที

"เห็นเด็กบอกว่าหลวงพ่อมาจากวัดคำเมืองแก้ว" พ่อเลี้ยงถามด้วยความเคารพ

"ใช่" หลวงพ่อตอบยิ้มๆ

"หลวงพ่อมีธุระอะไรหรือครับ" พ่อเลี้ยงถามโดยคิดว่าคงจะมาขอให้ทำบุญ

"ก็ไม่มีอะไร" หลวงพ่อตอบแล้วพูดต่อ

"เรามีธุระที่อำเภอ เคยได้ยินชื่อพ่อเลี้ยงก็เลยอยากรู้จัก จึงมาเยี่ยม" หลวงพ่อตอบเรียบๆ

พ่อเลี้ยงทำนุก็ถามถึงความเป็นมาของหลวงพ่อและถึงวัดที่ท่านกำลังบูรณะอยู่ ซึ่งหลวงพ่อบัญญาก็อธิบายให้ฟังถึงเหตุการณ์ต่างๆ พร้อมกับสอดแทรกธรรมะโดยใช้เมตตาธรรมทำให้หลุดพ้นภยันตรายต่างๆ ในป่าดงดิบได้มาตลอด ยิ่งพูดยิ่งคุยความเลื่อมใสก็บังเกิดขึ้นในใจของพ่อเลี้ยงทำนุอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ความยิ่งใหญ่ความแข็งกระด้างค่อยๆ ละลายไปคล้ายน้ำแข็งเมื่อยามถูกแสงอาทิตย์ พ่อเลี้ยงทำนุรู้สึกตัวเล็กลงเมื่อเผชิญหน้ากับภิกษุประหลาดรูปนี้ ทั้งๆ ที่ไม่เคยพบมาแต่ก่อนเลย

"การมีเมตตาธรรมเป็นเครื่องค้ำจุนโลก การแผ่เมตตาต่อมนุษย์และสัตว์จะทำให้เกิดพลังในตัวเอง เมื่อมีความกลัวก็แสดงว่าอันตรายมีอยู่

แต่เมื่อความกลัวไม่มี อันตรายก็หายไป" หลวงพ่อพูดช้าๆ แล้วพูดต่อ

"เช่นระหว่างธุดงค์ เราเผชิญกับเสือ ระหว่างเสือกับเราก็แยกเป็นสอง เราอาจจะตาย เพราะเสือเข้ามาขบ แต่เมื่อเราแผ่เมตตาจิต เพราะเสือก็เช่นเดียวกับเราคือเป็นเพื่อน เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ฉะนั้นเสือกับเราก็เสมือนเป็นสิ่งเดียวกัน ความกลัวก็ไม่มี อันตรายก็ไม่ปรากฏ เพราะสัตว์ใดเล่า ซึ่งล้วนเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติจะทำร้ายตัวมันเอง"

พ่อเลี้ยงทำนุนั่งฟังด้วยความสงบ จิตใจเกิดความสว่างไสว และเมื่อคุยกันมาพักใหญ่ หลวงพ่อบัญญาก็บอกลา พ่อเลี้ยงทำนุก็เอ่ยขึ้นว่า

"หลวงพ่อต้องรีบกลับ อยากคุยกับหลวงพ่อต่อ"

"เรายังมีธุระ" หลวงพ่อบัญญาพูดเรียบๆ

"เดี๋ยว ผมให้รถไปส่งก็ได้" พ่อเลี้ยงทำนุรีบพูด

"เรามีรถเครื่องแล้ว เรามาพร้อมกับผู้ใหญ่บ้าน" หลวงพ่อพูด

"อ้าวแล้วผู้ใหญ่อยู่ไหนละครับ" พ่อเลี้ยงถาม

"อยู่ข้างล่าง" หลวงพ่อพูด

"ไม่เรียกแกขึ้นมาด้วย" พ่อเลี้ยงทำนุพูดพร้อมกับหันไปมองลูกน้องอย่างไม่พอใจ

"ไม่เป็นไร" หลวงพ่อพูด พร้อมกับลุกขึ้นยืน

"เดี๋ยวครับ เดี๋ยวครับหลวงพ่อ ผมขอถวายปัจจัย" พ่อเลี้ยงทำนุพูดพร้อมกับควักธนบัตรใบละร้อยปึกเล็กๆ มาจากกระเป๋า

"ขอบใจพ่อเลี้ยง เรารับปัจจัยไม่ได้ ถ้าจะทำบุญเพื่อบำรุงวัด ต้องให้คณะกรรมการเขา เขาเป็นผู้เก็บรักษา" ท่านพูดเรียบๆ

"แล้วผมจะพบหลวงพ่ออีกเมื่อไร ผมไปที่วัดได้ไหม" พ่อเลี้ยงถามอย่างกระตือรือร้น

"ได้ ไม่มีใครห้าม" หลวงพ่อพูดยิ้มๆ

"งั้นวันพระหน้า ผมจะไปทำบุญที่วัด" พ่อเลี้ยงท่านพูด

"ก็ดี" ท่านพูด "วันพระมีชาวบ้านไปทำบุญกัน ขากลับนี่ก็จะแวะบอกพ่อเลี้ยงวงให้เขาไปด้วย" ท่านพูดอย่างปกติและจากการสังเกตของหลวงพ่อบัญญา พ่อเลี้ยงทำนุเบิกตากว้างพร้อมกับอุทานว่า

"อ้ายวง"

หลวงพ่อบัญญาพยักหน้าพร้อมกับพูดว่า "พ่อเลี้ยงวง"

"หลวงพ่อรู้จักเขาหรือครับ" พ่อเลี้ยงทำนุถามอย่างสงสัย

"รู้จัก เขาเคยไปทำบุญสองสามหน" "เราเป็นเพื่อนกันรึ"

พ่อเลี้ยงทำนุอึกอักพร้อมกับพูดเบาๆ ว่า "ครับ"

"ดี" หลวงพ่อพูด พ่อเลี้ยงทำนุก้มลงกราบแล้วเดินตามลงมาข้างล่าง ซึ่งเมื่อพบผู้ใหญ่บ้าน หลวงพ่อก็แนะนำให้รู้จัก และเมื่อรถเครื่องของหลวงพ่อวิ่งออกจากบ้านไปแล้ว พ่อเลี้ยงทำนุก็ยังยืนงงๆ อยู่ คิดไม่ตกว่าจะไปที่วัดดีหรือไม่ดี วันพระหน้านี้ ใจหนึ่งก็อยากจะไปพบหลวงพ่อบัญญา แต่ถ้าไปก็คงพบพ่อเลี้ยงวง ศัตรูคู่อาฆาตแน่ๆ

"แล้วอะไรจะเกิดขึ้น" พ่อเลี้ยงทำนุถามตัวเองในใจ

อานุภาพแห่งพระสีวลี

(ตอน ๑๓)

หลวงพ่อบัญญาเชื่อโดยปราศจากความสงสัยว่าพ่อเลี้ยงทำนุและพ่อเลี้ยงวงคงไปพบกันที่วัดในวันพระหน้าแน่ๆ และเมื่อนั้นแหละท่านจะทำให้ทั้งสองผู้ยิ่งใหญ่เข้าใจกันให้ได้ ระหว่างที่ย้อนกลับมาหาหลวงตาฉาย ผู้ใหญ่บ้านก็คุยให้หลวงพ่อบัญญาฟังว่าพ่อเลี้ยงทำนุนี้ร้ายกาจยิ่งกว่าพ่อเลี้ยงวง ทั้งสองฝ่ายฆ่ากันไปมาไม่รู้ว่าเท่าไรแล้ว บางทีตามไปยิงกันถึงลำปาง หลวงพ่อก็พยักหน้ารับฟัง และเมื่อรถเครื่องมาถึงกุฏิหลวงตาฉายแล้ว ผู้ใหญ่ก็ถามขึ้นว่า

"หลวงพ่อไปขอบัจจัยเขามาสร้างวัดรึ"

"หลวงพ่อบัญญาหันมามองหน้าพร้อมกับพูดดุๆ ว่า

"เราเคยขอใครบ้าง ใครอยากทำบุญก็ทำตามศรัทธาของเขา"

คำตอบของหลวงพ่อทำให้ผู้ใหญ่เงียบทันที

เมื่อขึ้นมาบนกุฏิ หลวงพ่อเห็นหลวงตาฉายนั่งเอกเขนกพิงเสาพ่นบุหรี่ใบจากควันปุ๋ยๆ แว่นตาราคาถูกๆ วางอยู่บนดั้งจมูก พร้อมกับมองลอดแว่นมายังคนทั้งสอง แผ่นเงินวางอยู่ตรงหน้ามีกระดาษที่ฉีกออกจากสมุดวางอยู่ใกล้ๆ พร้อมด้วยดินสอ หลวงพ่อบัญญากราบหลวงตาแล้วลงนั่งตรงหน้า ส่วนผู้ใหญ่นั้นเมื่อกราบแล้วก็ถามหลวงตาฉายว่า

"หลวงพ่ออ่านแล้วว่าไง" หลวงตาฉายไม่พูดว่ากระไร แต่ชี้มือไปที่กระดาษซึ่งมีลายมือขยุกขยิกเขียนอยู่ ผู้ใหญ่บ้านเอื้อมไปหยิบมาดูแล้วพูดว่า

"อ่านไม่ออก"

"อ่านไม่ออก ก็อย่าอ่าน" หลวงตาฉายเริ่มเกิดโทษะ แต่หลวงพ่อบัญญารีบตัดบทคุยโน่นคุยนี่เกี่ยวกับอักษรเมืองจนอารมณ์หลวงตาดีขึ้น หลวงตาจึงพูดว่า

"มันอ่านยากว่ะ มันก็อักษรเมืองนี่แหละ แต่เขียนชอบกล"

หลวงพ่อบัญญาจึงเสนอว่าหลวงตาลองอ่านที่แปลไว้และลองตีความหมายกันดู เพราะไม่มีใครที่จะรู้ได้ดีไปกว่าหลวงตา หลวงตาฉายชักสบอารมณ์ขึ้น พร้อมกับแนะให้หลวงพ่อบัญญาคัดลอกใหม่ โดยเริ่มจากแผ่นเงินอันเล็กก่อน หลังจากนั่งพิจารณาคำแปลของหลวงตาฉายและหลวงพ่อบัญญาค่อยๆ จดคำต่อคำและผสมให้เป็นประโยคซึ่งทำให้หลวงพ่อบัญญาขนลุกหวลคิดไปถึงคนโบราณที่เขียนเรื่องราวไว้ ถึงแม้จะไม่สมบูรณ์แต่ก็พอรู้ความเป็นมา ในมโนภาพเห็นแสงสีนวลของพระธาตุเหนือแผ่นดินที่แสดงปาฏิหาริย์ให้เห็น เห็นการขุดของชาวบ้าน จนกระทั่งอัญเชิญพระธาตุขึ้นมาได้ พร้อมกับแผ่นเงินทั้งสองแผ่น ข้อความที่หลวงพ่อบัญญาจดจากแผ่นเงินอันเล็กที่ชำรุดเสียหายพอได้ความว่า

"วัดนี้ศรัทธา เจ้าฟ้าเมืองแก้ว สร้างเรียบร้อย บีสง้านาดี_____ข้าวปลาอาหารทำทานมากหลาย ศรัทธาหญิงชายมากมายกอบเกิน_____สืบศาสนา_____พ่อหลวงคำหล้า_____นำ_____พระเจ้า_____มาแต่เมืองใต้_____พระเจ้า_____

อภินันทนาการจาก

บริษัท แสงทิพย์ จำกัด

ผู้ผลิตและจำหน่าย

เสาเข็มคอนกรีตอัดแรง พื้นสำเร็จรูป และเข็มเจาะ

เลขที่ ๑๐๑๑/๗ – ๘ ถนนพระโขนง – คลองตัน

โทร. ๓๙๒๘๑๓๑, ๓๙๒๓๒๖๙, ๓๙๒๗๙๘๘, ๓๙๒๑๒๘๓

อภินันทนาการจาก

ห้าง ฯ คลองหลอดวิศวกรรม

เลขที่ ๙๙ ถนนเพชรเกษม ซอย ๒๘ เขตภาษีเจริญ กทม.

โทร. ๔๖๗๒๘๒๕

มากหลาย ไว้ให้บูชา.....บรรจุธาตุ .....เชิญ ตลอดไป"

แผ่นเงินที่ผุกล่อนหายไปตามศตวรรษแห่งกาลเวลาทำให้ไม่สามารถจะได้ข้อความที่สมบูรณ์ แต่ก็พอมีเค้าว่าวัดคำเมืองแก้วนี้สร้างโดย เจ้าฟ้าเมืองแก้วในบีสง้า (บีมะเมีย) ข้าวปลาอาหารสมบูรณ์พร้อมกับศรัทธาของหญิงชาย มาช่วยกันสร้างเพื่อศาสนา ส่วนพ่อหลวงคำหล้าได้นำพระธาตุมาจากเมืองใต้และได้บรรจุไว้เพื่อสืบศาสนาต่อไป ส่วนแผ่นเงินแผ่นที่สองซึ่งใหญ่กว่านั้นตอนต้นๆ ได้ผุกล่อนหายไปบ้าง แต่ตอนกลางและตอนท้ายสมบูรณ์ดี ซึ่งง่ายต่อการอ่านของหลวงตาฉาย และการตีความหมายของหลวงพ่อบัญญา แผ่นเงินแผ่นนี้ เมื่อดูข้อความแล้ว จะเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ นอกจากลายแทงของพ่อหลวงคำหล้าเกี่ยวกับพระธาตุนั่นเอง หลังจากใช้เวลาพักใหญ่ในการอ่านทบทวน ตีความหมายและจดเป็นภาษาไทยของหลวงพ่อบัญญา ลายแทงอันนี้คงอ่านได้ความว่า

"พ่อหลวงคำหล้า วาจาอู้ไว้ หนทางจะไป แสนยากแสนเข็ญ.....ใครพบเห็นเข้าอย่าได้หลีกเว้น.....ศาสนา.....จงลงไปใต้ เจอสาครใหญ่ มองไกลสุดตา อาทิตย์อัสดง มุ่งตรงไปหา เห็นเขามหึมา เป็นแนวตลอดไป ขนานกับริมฝั่ง พึ่งให้ดีหนา สายน้ำผ่านมา นั้นเค็มเหลือใจ คดๆ เคี้ยวๆ เลี้ยวระหว่างยอด นับไม่ตลอด หลายยอดมากมาย แต่มีที่หมาย หินใหญ่สามยอด คล้ายคนนั่งกอดสองหัวเข่าไว้ ยอดกลางคือหน้า หินผาแห่งไป คล้ายกับไข่ไก่ ครึ่งซีกปานกัน สีหินแดงจ้า เวลาย่ำรุ่ง คือที่หมายมุ่ง เร่งรีบไปหา มีต้นไทรใหญ่นับได้สี่วา อยู่บนภูผา เหนือหน้าขึ้นไป ใต้ไทรมีทาง ลงล่างค้นหา สาวกศาสดา สีวลีนามเต ถ้ำนั้นเป็นผลึก ลึกลับหลายแยก มีสิ่งแปลกๆ เหลือจะพรรณนา ท่านอยู่ตามแท่น ตามแผ่นตามหลืบ องค์ใหญ่ครึ่งคืบ องค์เล็กถัดไป อีกทั้งมีผง สีรงพระเจ้า ใครพบเห็นเข้า ถือว่าบุญตา ทำพิธีอัญเชิญ เจริญศรัทธา นำท่านขึ้นมา สืบศาสนาต่อไป ใครได้พระสีวลี จะมีความสุข ห่างไข้ไกลทุกข์ อุบาทว์ลี้หนีหาย เงินทองจะไหลมามากมาย ขอให้สุจริตใจ จะสมมาตรปรารถนา"

หลวงพ่อบัญญาอ่านทวนแล้วทวนอีก ในใจนึกแผ่ส่วนกุศลให้เจ้าฟ้าเมืองแก้ว ซึ่งจะเป็นใครก็ไม่ทราบแต่เป็นผู้สร้างวัดคำเมืองแก้วแน่นอน เพราะชื่อวัดก็คงเอาชื่อเจ้าฟ้ามาตั้ง แล้วก็แผ่ส่วนกุศลให้ศรัทธาทั้งหลายที่ได้ช่วยกันสร้างและทำนุบำรุงวัดมาในอดีต หลวงพ่อบัญญายังแผ่ส่วนกุศลให้พ่อหลวงคำหล้า ซึ่งเป็นผู้ที่อัญเชิญพระธาตุมาบรรจุไว้

"คิดอะไรล่ะ" หลวงตาฉายเอ่ยทำลายความเงียบขึ้นมา

หลวงพ่อบัญญายิ้มพร้อมกับตอบว่า"แปลกมาก"

"เฮ้ย ไม่แปลกอะไรหรอกท่าน คนโบราณเขาเขียนบอกไว้ทั้งนั้น แล้วได้มาจากไหนล่ะ" หลวงตาถามพร้อมกับชี้มือไปที่แผ่นเงิน

หลวงพ่อบัญญาก็บอกว่าขุดได้ที่เป็นเจดีย์ร้าง แต่ไม่ได้อธิบายถึงปาฏิหาริย์ของพระธาตุและรายละเอียดอื่นๆ เมื่อคุยกันอีกสักพัก หลวงพ่อบัญญาก็กราบลาหลวงตา ขึ้นเกาะรถเครื่องออกจากวัดมาแวะตลาดเพราะผู้ใหญ่บ้านยังไม่ได้กินข้าวกลางวัน และนี่ก็บ่ายคล้อยแล้ว เมื่อผู้ใหญ่

จัดการเรื่องอาหารเป็นที่เรียบร้อย หลวงพ่อก็เอ่ยขึ้นว่า

"แวะบ้านพ่อเลี้ยงวงหน่อย ทางผ่านไม่ใช่รึ"

"ไม่ผ่านหรอกครับ เราต้องไปทางพระธาตุผาเงาสักกิโลได้" ผู้ใหญ่ตอบแล้วพูดต่อ

"กลับถึงวัดคงเย็น"

หลวงพ่อบัญญาก็ไม่ได้ว่ากระไร เกาะท้ายรถเครื่องผู้ใหญ่มุ่งไปสู่บ้านพ่อเลี้ยงวง

บ้านพ่อเลี้ยงวงใหญ่โตไม่แพ้บ้านพ่อเลี้ยงทำนุ แต่ดูร่มรื่นกว่า มีแปลงดอกไม้หน้าบ้านอยู่หลายแปลง เมื่อลูกน้องเชิญหลวงพ่อบัญญาและผู้ใหญ่ไปนั่งยังห้องรับแขกใต้ถุนบ้านแล้ว ไม่นานนักพ่อเลี้ยงวงก็เดินออกมา–อย่างดีอกดีใจพร้อมกับไปเรียกภรรยาและลูกสาวชายหญิงอีกสามคนมากราบหลวงพ่อ พ่อเลี้ยงวงพนมมือพร้อมกับถามว่า

"หลวงพ่อไปไหนมาครับนี่"

"เรามีธุระกับหลวงตาฉายหน่อย นี่ก็จะกลับวัดเลยแวะมาเยี่ยม พ่อเลี้ยงสบายดีหรือ" หลวงพ่อถามด้วยความเมตตา

"ครับ" พ่อเลี้ยงวงตอบแล้วพูดต่อ

"ตั้งแต่ไปหาหลวงพ่อแล้วจิตใจสบายขึ้นมาก พระที่หลวงพ่อให้ เราห้อยคอกันทุกคนแหละครับ" พ่อเลี้ยงพูดพร้อมกับเอามือคลำที่หน้าอก

"ดีแล้ว พลังของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นพลังเย็น ไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใคร พระจะคุ้มครองผู้ประพฤติธรรมเท่านั้น" ท่านพูดช้าๆ

ขณะนั้นเด็กก็นำน้ำชามาถวายซึ่งท่านก็รับประเคนแต่ไม่ฉัน ซึ่งพ่อเลี้ยงวงก็สังเกตเห็นจึงเอ่ยขึ้นว่า

"อากาศร้อน หลวงพ่อไม่ฉันน้ำชาใส่น้ำแข็งสักหน่อยรึครับ"

"ไม่ล่ะพ่อเลี้ยง เราฉันน้ำเปล่าเท่านั้น" หลวงพ่อตอบซึ่งทำให้พ่อเลี้ยงนึกขึ้นได้ จึงรีบให้เด็กไปเอาน้ำฝนมาถวาย หลังจากคุยกันพักใหญ่ หลวงพ่อก็เอ่ยปากลา พ่อเลี้ยงก็เดินออกมาส่งและก่อนที่หลวงพ่อจะขึ้นนั่งซ้อนท้าย พ่อเลี้ยงวงก็พูดขึ้นว่า

"วันพระหน้านี้ ผมจะเอาของไปถวายหลวงพ่อที่วัด"

"ขอบใจ" หลวงพ่อพูดพร้อมกับขนลุกทั้งตัว เพราะหลวงพ่อบัญญาตั้งใจจะชวนพ่อเลี้ยงวงให้ไปที่วัดในวันพระเพื่อพบกับพ่อเลี้ยงทำนุ แต่ยังหาโอกาสไม่ได้ แต่ก็พอดีพ่อเลี้ยงวงเกิดศรัทธาจะไปเอง

"อภินิหารพระธาตุบันดาลให้เป็นไป" ท่านนึกในใจ ท่านมองหน้าพ่อเลี้ยงวงพร้อมกับพูดเบาๆ ว่า

"ไปวันพระก็ดี จะได้พบเพื่อนเก่า"

"ใครครับเพื่อนเก่า" พ่อเลี้ยงวงถามอย่างสงสัย

"พ่อเลี้ยงทำนุ" น้ำเสียงที่ตอบของหลวงพ่อบัญญาเป็นน้ำเสียงธรรมดาไม่ตื่นเต้นอะไร

"ทำนุ" พ่อเลี้ยงวงทวนคำอย่างตกใจ

"อ้ายนุที่นี่นะหรือหลวงพ่อ" พ่อเลี้ยงวงถามอย่างไม่แน่ใจ

"ก็ใช่" ท่านตอบ

"เขาว่าจะไปทำบุญเหมือนกัน" ท่านพูดต่อ

"แต่ หลวงพ่อ ....." พ่อเลี้ยงวงมอง

อย่างสงสัย หลวงพ่อบัญญายกมือขวาขึ้นห้ามพร้อมกับพูดช้าๆ

"อย่าตกใจอะไรเลย เราบอกพ่อเลี้ยงทำนุเหมือนกันว่าจะมาชวนพ่อเลี้ยงไปวันพระด้วย"

"แล้วมันว่าไงครับ" พ่อเลี้ยงวงรีบถาม

"ก็ไม่เห็นว่ากระไรนี่ เราอยากขอร้องพ่อเลี้ยงอย่าได้คิดกลัวเกรงอะไรเลย เขาก็ไป เราก็ไป ต่างคนต่างไปทำบุญไม่ใช่ไปทำบาป แล้วจะกลัวอะไร" ท่านหยุดนิดแล้วพูดต่อ

เรารับรองไม่มีเรื่องมีราวอะไรแน่นอน แต่อยากจะขอร้องพ่อเลี้ยงอะไรสักอย่าง" ท่านหยุดพูดแล้วมองหน้าด้วยสายตาที่แวววาวทำให้พ่อเลี้ยงวงหลบมองพื้นแล้วถามเบาๆ ว่า

"หลวงพ่อจะขออะไรครับ"

"ขอร้องให้ไปอย่างปกติ คือไปกันสองคนสามคน ไม่ต้องเอามือบืนมือมีดอะไรไปคุ้มกันหรอก" ท่านพูดช้าๆ

"มือบืนน่ะ มันคุ้มกันไม่ได้หรอก ธรรมะซิคุ้มกันได้" ท่านหยุดนิดแล้วพูดต่อ

"แล้วอีกอย่างหนึ่ง อย่าเอาอาวุธอะไรๆ เข้าไปในวัดได้ไหม?"

"แต่ หลวงพ่อ....." พ่อเลี้ยงวงแย้ง หลวงพ่อบัญญาพูดเสียงหนักๆ

"ถ้าเชื่อเราก็จงทำตาม เราขอรับรองความปลอดภัยทุกประการ และถ้าจะไป ไปเช้าหน่อยก็ดีจะได้คุยกัน"

"ครับ หลวงพ่อ" พ่อเลี้ยงวงรับคำแทบไม่ได้ยินเสียง

หลวงพ่อบัญญามาถึงวัดเย็นมากแล้ว ส่วนผู้ใหญ่นั้นเมื่อเอาหีบใส่แผ่นเงินไปไว้ในห้องพระก็ขอตัวกลับบ้าน หลวงพ่อบัญญาอันเชิญพระสีวลีที่นำติดตัวไปด้วยเข้าไว้ในตลับตามเดิมแล้วก้มลงกราบเสร็จแล้วก็ไปสรงน้ำ และเมื่อเรียบร้อยแล้วได้หวลกลับมาที่ห้องพระ จุดธูปจุดเทียนบูชาพระรัตนตรัยบูชาพระธาตุ อุทิศส่วนกุศลให้เจ้าฟ้าเมืองแก้วผู้สร้างวัด พ่อหลวงคำหล้าผู้นำพระธาตุมาจากเมืองใต้และบรรดาผู้ที่ได้เกี่ยวข้องกับวัดคำเมืองแก้ว ที่ได้ล่วงลับไปแล้ว ขอให้ดลบันดาลให้การที่คิดทำนุบำรุงวัดให้กลับสู่สภาพเดิมจงสำเร็จทุกประการ

คืนนั้นหลวงพ่อบัญญานั่งสมาธิและเดินจงกลมเกือบตลอดคืน อารมณ์แจ่มใส เกิดความสว่างและรู้ถึงวิธีที่จะดำเนินไปสู่เป้าหมายเป็นขั้นตอน การสร้างเจดีย์ โบสถ์ และอื่นๆ ของวัดคำเมืองแก้วนั้นจะต้องสำเร็จแน่ๆ ภายในไม่เกินสองพรรษา แต่จะต้องดำเนินไปตามขั้นตอนที่จิตเห็น และเมื่อการสร้างวัดได้บรรลุเป็นผลสำเร็จแล้ว เมื่อนั้นก็เป็นเวลาที่หลวงพ่อจะต้องจากไปตามที่ได้ตั้งปณิธานไว้แต่แรกเริ่ม

"สบายที่ไหน ไม่อยู่ที่นั่น"

อานุภาพแห่งพระสีวลี

(ตอนที่ ๑๔)

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า หลวงพ่อบัญญาได้เอาคำแปลลายแทงมาดูหนหนึ่ง แล้วก็เก็บไว้ในกล่องที่ใส่แผ่นเงินตามเดิม ท่านคิดว่าเมื่อมีเวลาก็จะลองศึกษาดูและจะตีความหมายให้ออก แต่ระหว่างนี้ภารกิจยังมีอีกมาก โดยเฉพาะการอบรมชาวบ้าน และการฝึกสอนการนั่งสมาธิ ซึ่งชาวบ้านต่างก็สนใจมาฝึกกันทั้งผู้เฒ่าผู้แก่ ชายหญิงหรือแม้กระทั่งเด็กอายุเจ็ดขวบก็มี การสอนเด็กอายุขนาดนี้ หลวงพ่อบัญญามีวิธีการสอนที่แปลกออก

ไปซึ่งท่านมาพิจารณาดูว่า เด็กอายุเจ็ดขวบนี้ได้ติดตามยายมาเวลาปฏิบัติและเล่นกับเด็กคนอื่นๆ ในลานวัด แต่เมื่อเวลาเบื่อจากการเล่นก็ขึ้นมาบนศาลา นอนหลับไปบ้าง ลองนั่งขัดสมาธิหลับตาเอาอย่างผู้ใหญ่เขาบ้าง นั่งประเดี๋ยวประด๋าวก็เบื่อแล้วก็ลงไปเล่นต่อ ท่านรู้สึกว่าเด็กคนนี้น่าจะมีนิสัยอยู่บ้าง แต่จะมีหรือไม่มีการฝึกจิตย่อมทำได้โดยไม่จำกัดอายุ ไม่ว่าจะเจ็ดขวบ แปดขวบ หรือแปดสิบก็ทำได้ เมื่อเริ่มทำสมาธิก็เสมือนเอาเงินเข้าฝากไว้ในธนาคาร เมื่อหยุดทำเงินที่ฝากไว้ก็แค่นั้น แต่เมื่อเริ่มทำอีกก็เท่ากับนำเงินเข้าไปฝากไว้อีก และจะสะสมมากขึ้นเป็นลำดับ การฝึกสอนนั้นหลวงพ่อปัญญาสั่งห้ามเด็ดขาดในระยะแรกเริ่มคือไม่ให้ทำเกินยี่สิบนาที การนั่งก็ให้นั่งสบายๆ นั่งห้อยขาก็ได้เพราะคนเฒ่าคนแก่นั้นถ้าจับมานั่งขัดสมาธิย่อมปวดเมื่อย เมื่อปวดเมื่อยแล้วจิตก็จะไปจดจ่อที่ร่างกายจิตหาความสงบไม่ได้ ทำไปทำไปทนไม่ไหวก็เลิกไม่ทำต่อ การนั่งนั้นจะนั่งอย่างไรก็ได้ จะพิงฝาก็ได้ห้อยเท้าก็ได้ เหยียดเท้าก็ได้ แต่ห้ามอย่างเดียวคือเอาศีรษะพิงฝา เพราะถ้าขืนเอาศีรษะพิงฝา ไม่ช้าก็หลับไปเลย อีกอย่างหนึ่งที่หลวงพ่อสอนผู้ฝึกคือ ระหว่างฝึกห้ามสกัดกั้นความคิดอื่นๆ ที่ผ่านเข้ามาอันเป็นเรื่องธรรมดาที่เกิดขึ้นกับทุกคน แต่ให้นึกถึงคำว่า "พุทโธ พุทโธ" ซึ่งถ้ายิ่งทำไปๆ ความคิดอื่นก็จะค่อยๆ น้อยลงตามลำดับ และเมื่อจิตเข้าสู่ความดื่มด่ำคำนึกว่า "พุทโธ พุทโธ" ก็หายไปเช่นกัน เมื่อครบยี่สิบนาที ท่านสอนเน้นหนักในเรื่องการถอนจิตออกจากการทำสมาธิด้วยการให้คิดเรื่องอื่นๆ ได้ตามความต้องการสามนาที แล้วจึงค่อยๆ ลืมตาขึ้นช้าๆ เพราะถ้าถอนจิตเร็วทันทีทันใดออกจากการทำสมาธิแล้ว ผู้ฝึกจะปวดหัวตลอดวัน เมื่อถอนจิตออกตามที่กล่าวแล้ว ท่านให้ผู้ฝึกนอนราบ (อสุภอาสนะ) ผ่อนคลายกล้ามเนื้อทุกส่วนอีกสามนาที เป็นการสิ้นการฝึก ท่านให้ผู้ฝึกทำเองเช้าหนเย็นหน เวลาใดก็ได้ตามสะดวก ปรากฏว่าการฝึกแบบหลวงพ่อปัญญาได้ผลอย่างยิ่ง เพราะหลังจากการปฏิบัติแล้วแทบทุกคนบอกเป็นเสียงเดียวกันว่า จิตใจสงบ สดชื่นคล้ายนอนหลับเป็นชั่วโมงๆ ยิ่งไปกว่านั้นยังรู้สึกกระปรี้กระเปร่าตลอดวัน มีหลายคนบ่นว่าทำแล้วรู้สึกปวดหัว หลวงพ่อปัญญาก็อธิบายว่าสาเหตุที่ทำให้ปวดหัวมึนหัว เพราะผู้ฝึกขณะทำการฝึกเพ่งมากเกินไป แต่ถ้าปล่อยไปตามธรรมดาเรื่อยๆ ไม่คิดที่จะพุ่งจิตให้รู้แจ้งเห็นจริงทันทีทันใดแล้ว ก็จะไม่ปวดหัวมึนหัว อีกอย่างหนึ่งที่หลวงพ่อสอนแล้วสอนอีกคือการที่มานั่งทำวิปัสสนานั้น ไม่ใช่จะให้มีฤทธิ์มีเดช บุกสวรรค์ดันนรก แต่จะทำให้มีสติ และมนุษย์เราถ้ามีสติแล้วปัญญาก็ย่อมเกิด การสอนของหลวงพ่อปัญญาได้ทำเป็นขั้นเป็นตอน ท่านจะตรวจสอบเสมอว่าแต่ละคนขณะทำการฝึกมีความรู้สึกอย่างไร ผลที่ได้เป็นอย่างไร พยายามติดตามจิตของผู้ฝึกและแก้ไขสิ่งที่บกพร่องตลอดเวลา การสอนของท่านเป็นไปตามธรรมชาติทุกอย่าง คือถ้าระหว่างทำการฝึก ผู้ฝึกรู้สึกคันก็เกาได้ ถ้าเกิดง่วงนอนขึ้นมาก็ให้นอนหลับได้เลย ห้ามฝืนความรู้สึกทุกอย่าง แต่ให้นึก "พุทโธ" "พุทโธ" ตลอดเวลา การฝึกนั้นห้ามมิให้ทำทันทีหลังกินข้าวแต่จะทำได้หลังจากกินข้าวแล้วสองชั่วโมง

บ่ายวันหนึ่ง มีญาติโยม ๕ - ๖ คนมานั่งวิปัสสนาที่ศาลาตามปกติ เมื่อท่านเห็นทุกคนนั่งเข้า

ที่เรียบร้อยแล้ว ท่านก็ลงมาจากศาลาและเห็นเด็กไว้ผมแกละอายุเจ็ดขวบที่มากับยายยืนเอาก้อนกรวดขว้างขอนไม้เล่นที่ลานวัดอยู่คนเดียว

"เราจะลองดู" ท่านนึกในใจ

"ดูซิว่าจะฝึกเด็กอายุขนาดนี้ได้ไหม แต่การฝึกเด็กเล็กๆ โดยจับให้มานั่งอย่างผู้ใหญ่ ย่อมเป็นการยากเพราะเด็กซนก็อยากเล่นเป็นธรรมดา ถ้าจะบังคับให้นั่งย่อมไร้ผล" ท่านคิดและแล้วก็ยิ้มออกมา พลางเดินเข้าไปหา

"ว่าไง เจ้าแกละ เล่นคนเดียวรึ" ท่านถามอย่างเอ็นดูพร้อมกับเอามือจับหัวเด็ก

เจ้าแกละพนมมือพร้อมกับพูดว่า "เพื่อนไม่มาก็เล่นคนเดียว หลวงปู่"

"มันแก่นพอใช้เจ้านี่" ท่านนึกในใจพลางพิจารณาดูรูปร่างใบหน้าของเจ้าแกละอย่างใกล้ชิด เจ้าแกละมีตาวาวดำ ผิวคล้ำเกลี้ยงแบบเด็กบ้านนอก นุ่งกางเกงขาสั้นเก่าๆ ก้นปะใส่เสื้อยืดขาวค่อนข้างดำ ไม่มีรองเท้า ทำให้เจ้าแกละเข้ากับบรรยากาศที่ห่างไกลจากความเจริญเป็นอย่างยิ่ง ท่านเอามือที่จับหัวเจ้าแกละดันให้เดินไปกับท่านพร้อมกับพูดว่า

"มาคุยกันหน่อยซิ"

"คุยเรื่องอะไรล่ะ" เจ้าแกละเงยหน้าขึ้นถามอย่างสงสัยแต่ก็เดินตามหลวงพ่อบัญญาไปที่ขอนไม้ใหญ่ห่างจากศาลาเล็กน้อย ท่านนั่งลงบนขอนไม้ ส่วนเจ้าแกละกระโดดขึ้นไปยืน แล้วก็กระโดดลงอย่างสนุก แล้วก็ลงนั่งยองๆ ใกล้ๆ กับหลวงพ่อบัญญา

"อยู่บ้านตกปลาหรือเปล่า" ท่านถาม

"ตก" เจ้าแกละตอบ

"แล้วยิงนกล่ะ" ท่านถามต่อ

"ยิง" เจ้าแกละตอบพร้อมกับพูดต่อ

"ยิงแม่นนะหลวงปู่" เจ้าแกละโม้พร้อมยกมือซ้ายอ้ากว้างและมือกลางทำเป็นง่ามหนังสติ๊กส่วนมือขวาทำท่าดึง เล็งไปข้างหน้าแล้วก็ทำท่าปล่อย

"เพี๊ยว ล่วงเลย" มันหัวเราะเอิ๊กอ๊ากอย่างสนุก

"แล้วหนังสติ๊กไปไหนล่ะ" หลวงพ่อถามพร้อมกับเอี้ยวตัวไปมองข้างหลังเจ้าแกละโดยนึกว่าจะเหน็บหนังสติ๊กไว้กับขอบกางเกงด้านหลัง

"ไม่มี" เจ้าแกละตอบพร้อมกับแบมือทั้งสองข้างแล้วพูดต่อ

"อยู่บ้าน"

"ทำไมไม่เอามาด้วยล่ะ" ท่านถาม

"ยายห้าม ไม่ให้เอามายิงนกที่วัด บาป" เจ้าแกละพูด พร้อมกับมองหน้าหลวงพ่อบัญญา

"อ้าวแล้วยิงนกตกปลาที่บ้านไม่บาปเรอะ" ท่านเลิกคิ้วถาม

"บาป ทำไมจะไม่บาป" เจ้าแกละตอบ

"บาปแล้วทำทำไม" ท่านถามตอบ

"ไม่ทำ แล้วเอาอะไรกินล่ะ หลวงปู่" เจ้าแกละหัวเราะ

"อ้ายเจ้านี่เลี่ยงแล้ว" ท่านหัวเราะ แล้วพูดต่อ

"ไม่ทำบาปได้ไหม"

"คิดดูก่อน" เจ้าแกละยิ้มเห็นฟันขาว

หลวงพ่อบัญญามองหน้าเจ้าแกละ ยิ้มแล้วพูดว่า

"เห็นขึ้นไปบนศาลา ไปนั่งหลับตาทำไมเมื่อวันก่อนโน้นนะ"

อภินันทนาการ

จาก

ห้างหุ้นส่วนจำกัด ที ซี ที อินจิเนียริ่ง

๑๗/๔๑ ซอยอาเซียน ถนนประดิพัทธ์ เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร

โทร. ๒๗๙๓๗๙๙

จำหน่าย อุปกรณ์การเจาะน้ำบาดาล และอะไหล่เครื่องยนต์ทุกชนิด

อภินันทนาการ

จาก

ห้างหุ้นส่วนจำกัด สิทธิยนต์

๕๗๑ ถนนมหาไชย สำราญราษฎร์ กรุงเทพมหานคร

โทร. ๒๒๒๗๔๖๔, ๒๒๓๖๕๓๖

จำหน่าย

อุปกรณ์การเจาะน้ำบาดาล และอะไหล่เครื่องยนต์ทุกชนิด

"อยากเห็นเทวดา นางฟ้า ยายว่าหลับตานานๆ แล้วเห็น" เจ้าแกละตอบ

"แล้วเห็นไหมล่ะ" หลวงพ่อถาม

"ไม่เห็น" เจ้าแกละหัวเราะ แล้วกระโดดลงจากขอนไม้แล้วมายืนข้างหลวงพ่อ

"นี่เจ้าแกละ อยากได้คาถาไหมล่ะ" หลวงพ่อบัญญาเริ่มเข้าจุด

"อยากได้ซี หลวงปู่" เจ้าแกละตอบ

"จำให้ดีนะ พุทโธ พุทโธ" หลวงพ่อตอบ

"พุทโธ พุทโธ" เจ้าแกละทวนคำแล้วถามต่อ

"ท่องคาถาแล้วกันผีได้ไหม หลวงปู่" เจ้าแกละถามด้วยความสงสัย

"เออน่ะ ท่องดังๆก็ได้ ท่องในใจก็ได้ แต่ต้องท่องไว้นะ ตลอดเวลาเลย" ท่านพูด

"พุทโธ พุทโธ เอ เวลากินข้าวท่องไหม หลวงปู่" เจ้าแกละถามด้วยความสงสัย

"ท่องซี ท่องในใจ ไม่ต้องท่องดังๆก็ได้ จำได้ไหมละ" ท่านถาม

"จำได้ซี พุทโธ พุทโธ" เจ้าแกละตอบแล้วหัวเราะเห็นฟันขาว

ขณะนั้นมีเด็กเพื่อนเจ้าแกละสองสามคนวิ่งเข้ามาในวัด เจ้าแกละขยับจะวิ่งไปหา พร้อมกับพูดว่า

"ไปละนะ"

หลวงพ่อบัญญาคว้าหัวไหล่ไว้ พร้อมกับถามว่า

"ให้ท่องว่าไง"

"พุทโธ พุทโธ" เจ้าแกละหัวเราะแล้ววิ่งไปหาเพื่อนพร้อมกับท่อง พุทโธ พุทโธ จนกระทั่งหลวงพ่อไม่ได้ยิน เมื่อมันวิ่งลับเสาศาลาไป

"ได้การ" หลวงพ่อบัญญานึกในใจพร้อมกับลุกขึ้นยืน

"ดูซิว่าการที่เด็กเจ็ดขวบท่อง พุทโธ พุทโธ จะทำให้จิตรวมกันไปสู่ความดื่มด่ำได้หรือไม่" ท่านคิด

"มันน่าจะได้ผล เพราะจิตของเด็กยังบริสุทธิ์อยู่ไม่เหมือนผู้ใหญ่ที่หนาแน่นไปด้วยกิเลส เราจะเฝ้าดูการกระทำของมัน และจะต้องเตือนให้นึกถึง พุทโธ พุทโธ ทุกครั้งที่เจอกัน"

วันเวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า วันพระซึ่งจะเป็นวันสำคัญที่เสือสองตัวจะมาพบกันก็ใกล้เข้ามา หลวงพ่อบัญญาเจอเจ้าแกละสองสามครั้ง และเมื่อถามว่า

"คาถาว่าไง" เจ้าแกละจะตอบ

"พุทโธ" ทุกครั้งไป ต่อมาตอนหลังๆ เวลาพบหน้าหลวงพ่อเจ้าแกละจะรีบท่องดังๆเสียก่อนที่จะถูกถาม ซึ่งแสดงว่าในใจของเจ้าแกละได้มีคำว่า "พุทโธ" ฝังลึกลงไปในจิตไร้สำนึกแล้ว และถึงแม้จะวิ่งจะซนอย่างไรอันเป็นเรื่องของเด็กอายุเจ็ดแปดขวบ จิตก็รวมเข้าจุดเดียวเพราะความเคยชินที่คิดถึงคำว่า "พุทโธ" เป็นที่ตั้ง หลวงพ่อบัญญาตั้งใจที่จะดูว่าจากการสอนเจ้าแกละนี้ จะทำให้เจ้าแกละมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้างในด้านการกระทำและจิตใจ การสอนจะต้องค่อยๆเป็นค่อยๆไป ไม่มีการให้ผืน ไม่มีการสกัดกั้น ซึ่งถ้าพูดกันตามจริงแล้ว หลวงพ่อบัญญาคิดว่า การสอนเด็กนั้นง่ายกว่าสอนผู้ใหญ่ เพราะผู้ใหญ่มีเรื่องกังวลมาก และถ้าสลัดความกังวลออกจากใจไม่ได้ ใจก็สงบไม่ได้ แต่เด็กนั้นความกังวลมีน้อยกว่ามาก ถ้าสอนโดยรู้ธรรมชาติของเด็กว่าซุกซน

นิ่งไม่ได้ โดยวิธีอ้อมดังที่หลวงพ่อสอนเจ้าแกละแล้ว ใจของเด็กจะสงบได้เร็วกว่า

ในที่สุดวันพระก็มาถึง หลวงพ่อบัญญาไม่ได้กระวนกระวายหมกมุ่นเรื่องการจะมาของพ่อเลี้ยงวงและพ่อเลี้ยงทำนุแม้แต่น้อย ด้วยอำนาจจิตที่ได้ฝึกฝนมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน ทำให้หลวงพ่อปราศจากซึ่ง "ความต้องการ" และ "ความกลัว" ยังผลให้เกิดพลังจิตอันแข็งกล้าเปรียบประดุจเหล็กเพชรแผ่รังษีความเย็นแห่งเมตตาธรรมไปยังสรรพสัตว์และมนุษย์ที่เข้ามาพานพบหลวงพ่อบัญญาโดยทั่ว เป็นที่เลื่องลือกันว่าถ้าใครได้สนทนาวิสาสะกับหลวงพ่อแล้ว คนนั้นไม่อยากลุกไปไหน จิตใจเกิดความสงบสุขอย่างประหลาด ยิ่งไปกว่านั้นยังมีชาวบ้านบางคนเห็นนกบ่าบินลงมากินข้าวจากผ่ามือของท่านเวลาท่านเดินไปชายบ่าตามลำพัง และเมื่อมีใครถามถึงเรื่องนี้ท่านได้เพียงแต่ยิ้มแต่ไม่ยอมตอบคำถามสักครั้งเดียว

ประมาณเกือบแปดโมงเช้า รถจี๊ปคันหนึ่งก็วิ่งเข้ามาในลานวัด หลวงพ่อบัญญามองจากศาลาก็เห็นพ่อเลี้ยงวงลงมาพร้อมกับคนรถซึ่งถือปิ่นโตเถาใหญ่ ส่วนพ่อเลี้ยงซึ่งใส่เสื้อม่อฮ่อมนั้นถือขันเงินใบใหญ่มีดอกไม้ธูปเทียนเดินนำหน้าตรงมาที่ศาลา ซึ่งมีชาวบ้านทั้งผู้หญิงผู้ชายนั่งอยู่ประมาณสิบกว่าคนระหว่างที่เดินตรงมาที่ศาลาสายตาพ่อเลี้ยงวงมองกราดไปทั้งซ้ายและขวาอย่างระวังภัย จากการสังเกตของหลวงพ่อบัญญาท่านพอมองรู้ว่าทั้งสองไม่ได้พาอาวุธมาด้วยอย่างทุกคราว เมื่อมาถึงตรงหน้าหลวงพ่อบัญญา พ่อเลี้ยงวงและลูกน้องก็ก้มลงกราบพร้อมกับถวายดอกไม้ และภัตตาหารแล้วก็นั่งลงใกล้ๆ หลวงพ่อพลางกราดสายตาไปทั่วศาลา หน้าตาไม่ค่อยสบายทั้งคู่

"หลวงพ่อเป็นไงบ้างครับ" พ่อเลี้ยงวงถาม

"เรื่อยๆ" ท่านยิ้มแล้วพูดต่อ

"พ่อเลี้ยงเป็นไงบ้างล่ะ ครอบครัวสบายดีหรือ"

"ครับ งั้นๆ แหละ" พ่อเลี้ยงวงหยุดไปนิดแล้วพูดต่อ

"มันยังไม่มา"

"ใครยังไม่มา" หลวงพ่อถามอย่างงงๆ

"เอ่อ อ้ายนุ เอ้อ ทำนุ" พ่อเลี้ยงวงพูดตะกุกตะกักเบาๆ

"อ๋อ ยังไม่เห็นมา" หลวงพ่อพูดเรื่อยๆ

"มันคงไม่มากระมั้ง หลวงพ่อ" พ่อเลี้ยงวงพูดพร้อมหยิบบุหรี่ออกมาสูบ

"มา มาแน่" หลวงพ่อพูดอย่างมั่นใจไม่แสดงอาการตื่นเต้นอย่างไร

ไม่นานนักทุกคนก็เห็นรถจี๊ปอีกคันหนึ่งวิ่งมาจอดใกล้กับทางจะเข้าวัด พอจอดเรียบร้อยคนที่นั่งมาในรถสี่ห้าคนก็ลงและเดินกระจายอย่างปกติเพื่อไม่ให้เป็นที่สงสัย "พวกแมวมอง" พ่อเลี้ยงวงและหลวงพ่อบัญญาคิดคล้ายๆ กัน พ่อเลี้ยงวงหันมามองหน้าหลวงพ่ออย่างขอความเห็นหน้าจ๋อยเพราะไม่รู้ว่าพ่อเลี้ยงทำนุจะมาไม้ไหน หลวงพ่อบัญญายิ้มแล้วพูดว่า

"เป็นธรรมดา คนเราอยู่ในความกลัวก็ย่อมต้องระแวงภัย"

ท่านพูดจบก็คุยกับคนนั้นคนนี้ พ่อเลี้ยงวงนั้นนั่งมาทางขวาหลวงพ่อ ส่วนลูกน้องนั้นนั่ง

อยู่ข้างหลังพ่อเลี้ยง ทั้งสองไม่ค่อยพูดจาแต่พึงหลวงพ่อคุยกับชาวบ้าน

เมื่อแน่ใจว่าภายในบริเวณวัดเรียบร้อยไม่มีพวกของพ่อเลี้ยงซุ่มซ่อนอยู่ที่ไหน รถจี๊ปก็ค่อยๆ ถอยกลับออกไปทางเดิม แต่มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่นั่งคู่ไปกับคนขับ ส่วนอีกสามคนไม่กลับไปด้วยและคงซุ่มอยู่ในบริเวณวัด

"พ่อเลี้ยงทำนุกำลังจะมา" หลวงพ่อหันไปเอ่ยกับพ่อเลี้ยงวงเบาๆ ซึ่งพ่อเลี้ยงวงรับคำเบาๆ

ไม่นานนักรถจี๊ปสีเขียวอีกคันหนึ่งก็วิ่งเข้ามาในลานวัดช้าๆ มีคนนั่งมาสี่คนรวมทั้งคนขับด้วย เมื่อจอดเรียบร้อยแล้ว คนขับและคนที่นั่งคู่ก็โดดลงมายืนใกล้รถ อีกสองคนซึ่งนั่งด้านหลังก็ค่อยๆ ลงมาจากรถ

"อ้ายนุ" พ่อเลี้ยงวงพึมพำ

อานุภาพแห่งพระสีวลี
(ตอนที่ ๑๕)

เมื่อลงจากรถเรียบร้อยแล้ว ลูกน้องสองคนก็เดินขนาบข้างถือถาดของถวายพระ ส่วนคนขับนั้นยังคงยืนอยู่ติดกับรถซึ่งเป็นของแน่เหลือเกินว่าจะต้องมีอาวุธร้ายซ่อนอยู่ และพร้อมที่จะถูกหยิบขึ้นมาใช้งานได้ทันที

"เขาคุ้มกันเต็มอัตราศึก มือปืนตั้งเจ็ดคน" หลวงพ่อนึกในใจแต่ไม่พูดอะไรออกมา

เมื่อพ่อเลี้ยงทำนุขึ้นมาบนศาลาสายตาก็มองไปพบพ่อเลี้ยงวงคู่อาฆาต ทำให้ชะงักนิดหนึ่ง ใบหน้าร้อนผ่าวด้วยโทสะที่เกิดขึ้นทันทีทันใด แต่เมื่อเคลื่อนสายตาไปทางขวาก็ปะทะเข้ากับสายตาที่ทรงอำนาจของผู้ทรงศีลนั่งตัวตรงเป็นสง่าน่าเกรงขามยิ่งนัก ทำให้หัวเข่าพ่อเลี้ยงทำนุอ่อน ทรุดตัวลงพร้อมกับกราบและเอ่ยว่า

"หลวงพ่อสบายดีหรือครับ"

"สบายดี ขอบใจพ่อเลี้ยงมาเยี่ยมถึงวัด" หลวงพ่อเอ่ยเรียบๆ ไม่มีอาการตื่นเต้นทั้งน้ำเสียงและสายตา

"วันนี้ผมว่างก็เลยเอาของมาถวาย" พ่อเลี้ยงทำนุพูดเสร็จก็รับของจากลูกน้องมาถวาย ซึ่งหลวงพ่อก็รับประเคนและให้พระกับเณรยกออกไปพร้อมกับสั่งให้ผู้ใหญ่เลื่อนกาน้ำชาและถ้วยมาให้พ่อเลี้ยง

"เห็นมากันหลายคน เรียกขึ้นมาบนศาลาดีกว่าไม่ร้อน" หลวงพ่อพูด

"ไม่เป็นไรครับ อยู่ข้างล่างไม่เป็นไร" พ่อเลี้ยงทำนุตอบ

"อ้าวลืมไป รู้จักกันแล้วใช่ไหม" หลวงพ่อบัญญาพูดพร้อมกับผายมือไปทางพ่อเลี้ยงวง พ่อเลี้ยงทำนุอึ้ง แต่พ่อเลี้ยงวงพนมมือพร้อมกับตอบว่า

"รู้จักกันแล้วครับ เป็นเพื่อนกัน" เมื่อพูดจบก็ถามพ่อเลี้ยงทำนุ

"สบายดีหรือ นุ"

"เออ แล้วลื้อล่ะ" พ่อเลี้ยงทำนุพูดเร็วเพราะไม่คาดคิดว่าพ่อเลี้ยงวงจะทักทายก่อน

"สบายดี" พ่อเลี้ยงวงตอบเสียงกังวานเบาๆ

"นั่นซี ลืมนึกไปว่าอยู่ที่อำเภอทั้งคู่" หลวงพ่อพูดเรียบๆ

"ได้ข่าวว่าหลวงพ่อขุดพระธาตุได้" พ่อเลี้ยงทำนุพนมมือถาม

"ใช่ อยากชมไหมล่ะ พ่อเลี้ยง" หลวงพ่อถาม

"อยากชมครับ" พ่อเลี้ยงทำนุตอบ ส่วนพ่อเลี้ยงวงไม่พูดอะไรนอกจากสูบบุหรี่อยู่เงียบๆ หลวงพ่อบัญญาเดินเข้าไปในห้องที่ไว้พระและอัญเชิญผะอบพระธาตุออกมา พร้อมกับสั่งให้ผู้ใหญ่บ้านไปเอาผ้าขาวมาปู และเมื่อปูเรียบร้อยแล้ว ท่านจึงวางผะอบบนผ้าและเปิดฝาออก

ทุกคนบนศาลาต่างก้มลงกราบด้วยความเคารพอย่างยิ่ง พ่อเลี้ยงทำนุขยับเข้าไปใกล้ๆ พร้อมกับก้มลงดู

"งามมาก งามมากทีเดียว" พ่อเลี้ยงทำนุพึมพำ

หลวงพ่อบัญญาให้พระไปยกถาดพระเครื่องที่ขุดได้ออกมาวางบนผ้าใกล้กับพระธาตุ

"หลวงพ่อได้พระมาด้วย" พ่อเลี้ยงทำนุเงยหน้าขึ้นถาม

"ใช่" หลวงพ่อตอบแล้วก็เล่าถึงความเป็นมาอย่างละเอียดให้พ่อเลี้ยงทำนุฟัง ซึ่งพ่อเลี้ยงทำนุก็นั่งฟังด้วยความสนใจอย่างยิ่ง และเมื่อหลวงพ่อบัญญาเล่าจบแล้ว พ่อเลี้ยงทำนุก็เอ่ยขึ้นว่า

"อยากได้ไปบูชาบ้างครับ หลวงพ่อ"

"ได้ แล้วเอาไปฝากภรรยาลูกเต้าด้วย" หลวงพ่อพูด

พ่อเลี้ยงทำนุพนมมือพร้อมกับพูดว่า

"ผมขอหลวงพ่อสักห้าองค์ ของผม ของภรรยาและลูกอีกสามคน"

"เอาซีเลือกเอา" หลวงพ่อพูด พ่อเลี้ยงทำนุก็เลือกได้ห้าองค์ตามขอ แล้วส่งให้หลวงพ่อเพื่อประสิทธิประสาทให้ หลวงพ่อรับพระมาใส่มือพร้อมกับตั้งจิตเป็นสมาธิขอความคุ้มครองให้บังเกิดแก่ผู้ใช้และขอบารมีให้ผู้ที่ได้รับพระไปจงบังเกิดจิตเป็นกุศลด้วยอานุภาพของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อเสร็จแล้วก็ยื่นให้พ่อเลี้ยงทำนุ ซึ่งพ่อเลี้ยงก็ก้มลงกราบรับพระไปค่อยๆ ห่อผ้าเช็ดหน้าแล้วใส่ในกระเป๋าเสื้อด้วยความเคารพ

"อยากได้มั่งไหมล่ะ" หลวงพ่อถามลูกน้องพ่อเลี้ยงทำนุสองคนที่นั่งอยู่ข้างหลังพ่อเลี้ยง ทั้งสองรีบพนมมือพร้อมกับพูดว่า

"อยากได้ครับ หลวงพ่อ"

"ได้" หลวงพ่อพูดแล้วหันไปพูดกับพ่อเลี้ยงทำนุเป็นการสั่งกรายๆ

"เราจะแจกให้เด็กๆ ที่มากับพ่อเลี้ยงด้วย"

พ่อเลี้ยงทำนุหันไปสั่งลูกน้องให้ไปตามคนอื่นๆ มารับพระ ซึ่งลูกน้องคนหนึ่งก็ลงไปเรียกอีกห้าคนขึ้นมา คนที่บนศาลาก็ขยับตัวเลื่อนที่ให้ห้าคนที่มาใหม่ใส่ชุดคนเมืองหน้าตาปราศจากรอยยิ้มดูเหี้ยมเกรียมหาราศีไม่ได้ เมื่อขึ้นมาแล้วทุกคนก็กราบหลวงพ่อและจากการคุกเข่ากราบทำให้เห็นเสื้อที่บั้นเอวตุงด้วยบืนสั้นทุกคน หลวงพ่อบัญญาเหลือบไปมองพ่อเลี้ยงวง เห็นสีหน้าปกติ ส่วนลูกน้องดูหน้าตาจ๋อยเห็นได้ถนัด หลวงพ่อเรียกลูกน้องพ่อเลี้ยงทำนุเข้าไปรับพระทีละคนและเมื่อรับเรียบร้อยแล้ว หลวงพ่อบัญญาก็ให้โอวาทำนองเตือนสติว่าพระจะคุ้มครองก็แต่คนที่ประพฤติดีเท่านั้น พระจะป้องกันให้แคล้วคลาดจากภยันตรายได้อย่างอัศจรรย์ คนโดยมากคิดแต่จะหาสิ่งที่ทำให้ตัว "เหนียว" ยิงไม่เข้า ฟันไม่เข้า แต่ถ้าจับกดน้ำจับเผาไฟเป็นตายทุกราย การห้อยพระเป็นเครื่องเตือนสติให้ประพฤติดีประพฤติชอบแล้วก็ไม่ต้องกลัวอะไรทั้งนั้น พระเครื่องที่ได้ไปนี้ได้ถูกสร้างขึ้นโดยคนโบราณที่ท่านได้ฌานสมาบัติมีจิตที่สูงส่ง ได้บรรจุพลังลงไว้ในองค์พระซึ่งประกอบด้วยธาตุสี่ คือดินน้ำลมและไฟ ซึ่งแต่

ละธาตุก็มีการถ่ายพลังงานของตัวเองตลอดเวลา และเมื่อมีพลังจิตเป็นตัวนำ พลังทั้งหลายก็จะรวมกันเป็นหนึ่งสามารถแสดงออกได้ตามจิตของผู้สร้างปรารถนา แต่ทั้งนี้ย่อมขึ้นแก่ผู้ที่ใช้ว่าจิตตัวเองนั้นตั้งมั่นอยู่ในศีลและในธรรมหรือไม่ ถ้าผู้ใช้มีจิตใจที่เต็มไปด้วยกิเลสตัณหาโลภโมโทสันพยาบาทมาดร้าย พลังจิตของผู้ใช้ย่อมขัดกับพลังจิตของผู้สร้าง ของสิ่งนั้นก็ไร้ประโยชน์ไม่สามารถให้ความคุ้มครองได้ ทุกคนฟังอย่างสงบ ความเหี้ยมเกรียมของใบหน้าและสายตาคลายความเครียดลงเห็นได้ถนัดทำให้บรรยากาศในศาลาดีขึ้นเกินคาด เมื่อหลวงพ่ออธิบายความเป็นมาของจิตและธาตุแล้ว ท่านก็พูดช้า ๆ เสียงต่ำกังวาลว่า

"เมื่อได้พระจากเราไปแล้ว จงตั้งมั่นอยู่ในความดี จงมีเมตตาต่อสัตว์และมนุษย์ทั้งหลาย จะทำอะไรลงไปให้คิดถึงอกเขาอกเราเสียก่อน จงหยุดสร้างเวรสร้างกรรมเสียแต่บัดนี้ เราเลือกที่เกิด เลือกเวลาเกิดและเลือกที่จะเป็นอะไร ๆ ไม่ได้ กรรมเก่าอันถูกก่อขึ้นจากเวรเท่านั้นที่จะดลบันดาลให้เราเกิดอย่างไรและเป็นอย่างไรตามวิถีทางของชีวิต" ท่านหยุดนิดหนึ่ง แล้วพูดต่อ

"ไม่ต้องให้สัจจะกับเรา"

คำพูดนี้ทำให้พ่อเลี้ยงวงและพ่อเลี้ยงทำนุสะดุ้งพร้อมกัน เพราะคนทั้งสองก็คิดเหมือนกันว่าจะให้สัจจะต่อหลวงพ่อบัญญาว่าจะหยุดสร้างเวรสร้างกรรมแต่วันนี้เป็นต้นไป แต่ "ท่านรู้ใจเราได้อย่างไร" ทั้งพ่อเลี้ยงทำนุและพ่อเลี้ยงวงหันมามองตากันอย่างไม่ตั้งใจเพราะต่างก็สงสัยเหมือน ๆ กัน

"จงให้สัจจะกับตัวเอง เพราะเป็นการทำด้วยความสมัครใจ สัจจะนั้นก็จะอยู่ในใจ ถ้าให้สัจจะกับคนอื่น เราอาจเผลอผิดสัจจะนั้นได้ แต่ถ้าให้สัจจะกับตัวเองแล้ว สัจจะนั้นจะเตือนสติเวลาที่ใจคิดจะทำสิ่งที่ผิดสัจจะ"

เมื่ออาหารถวายพระจัดเรียบร้อยแล้ว หลวงพ่อและพระลูกวัดก็ลงมือฉัน โดยทุกองค์ต่างฉันในบาตรอย่างสงบ พ่อเลี้ยงวง และพ่อเลี้ยงทำนุต่างก็หันไปคุยกับชาวบ้านที่นั่งคอยปรนนิบัติพระ เมื่อหลวงพ่อฉันเสร็จและให้พรเรียบร้อยแล้ว ท่านก็เอาบาตรของท่านไปล้างทำความสะอาด ซึ่งเป็นกิจวัตรที่ท่านทำเป็นประจำทุกวัน ใครจะทำให้ก็ไม่ยอม เมื่อล้างบาตรเรียบร้อยแล้วท่านก็กลับมานั่งที่อาสนะตามเดิม พ่อเลี้ยงทำนุได้ถามความเป็นมาของท่านก่อนที่จะมาที่นี่ ท่านก็เล่าความเป็นมาให้ฟังตั้งแต่เริ่มบวชที่เมืองชเวโบแขวงลุ่มแม่น้ำอิระวดีได้ออกธุดงค์ไปแถบทั่วประเทศพม่า และเมื่อบวชเป็นพระแล้วก็ธุดงค์ไปยูนานประเทศจีน ได้พักบีกกรดในป่าทึบบนยอดเขาริมธารน้ำไหล โดยถือสัจจะว่า "สบายที่ไหนไม่อยู่ที่นั่น" และจากประเทศจีนก็ตัดเข้าประเทศลาว ท่องเที่ยวไปทั่ว แล้วจึงเข้าอิสานซึ่งท่านก็ไปมาทั่วภาคโดยพยายามหลีกเลี่ยงหมู่บ้าน ในที่สุดท่านก็มาถึงที่หมู่บ้านนี้โดยไม่ได้ตั้งใจว่าจะอยู่นาน อย่างดีก็เพียงพรรษาเดียวแต่ความมหัศจรรย์ที่ได้พบเห็นทำให้รู้ว่ามีภาระที่นี่และจะต้องทำให้เสร็จก่อนและแล้วก็จึงจะไปต่อ หลายคนอยากขอให้ท่านเล่าการผจญภัยในป่าดงดิบ การพบภูตผีปีศาจการผจญสัตว์ร้ายและอื่น ๆ หลวงพ่อบัญญาย้ิม ไม่ปฏิเสธหรือรับแต่ไม่ยอมเล่าโดยให้เหตุผลว่า "ไม่มีประโยชน์ เพราะการเล่าของเราคนฟังอาจจะคิดว่าเกินความจริงไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่เมื่อไปประสพพบเห็นด้วยตนเองแล้วจึงจะรู้ว่าทุกอย่างเป็นไปได้

ด้วยอภินันทนาการจาก

บริษัท เอราวัณประกันภัย จำกัด

เลขที่ ๒๙๒ ชั้น ๓ ถนนเยาวราช สัมพันธวงศ์ กทม. ๑๐๑๐๐

โทรศัพท์ ๒๒๒๓๑๑๘-๒๐, ๒๒๒๓๑๒๓

รับประกัน

อัคคีภัย ภัยทางทะเล-ขนส่ง อุบัติเหตุรถยนต์

อุบัติเหตุส่วนบุคคล อุบัติเหตุเดินทาง

การเสี่ยงภัยทุกชนิด และเบ็ดเตล็ดต่างๆ

ประสบการณ์ต่างๆก็คือการถูกทดสอบจิตว่ามีความมั่นคงแค่ไหน กิเลสยังหลงเหลือหรือไม่ เราจะต้องพิจารณาตลอดเวลา ถ้าเราเห็นเพชรที่กระจายเกลื่อนอยู่ในถ้ำเสมือนหนึ่งก้อนกรวดไร้ค่าไร้ความหมาย เมื่อนั้นเราก็ผ่านด่านแห่งความโลภไปได้ มนุษย์เราถ้าไม่มีความต้องการและไม่มีความกลัว มมุษย์ผู้นั้นจะเป็นผู้ที่มีอำนาจมากที่สุดในโลก" ท่านหยุดแล้วพูดต่อ

"เราได้เจอพระปฏิบัติหลายรูปตามเขาลำเนาไพร บางองค์อยู่ในถ้ำบนยอดดอยที่สูงลิบ เมื่อพบกันก็ได้สนทนาธรรมกันชั่วครู่ชั่วยามแล้วก็จากกันไป เพราะต่างคนต่างก็มีภาระในการปฏิบัติฝึกฝนจิตในสถานอันวิเวก"

ทุกคนฟังอย่างสงบ เสียงนกส่งเสียงเจื้อยแจ้วจากต้นมะม่วงป่าทางตะวันออกของศาลาทำให้บรรยากาศเต็มไปด้วยความสงบ จิตใจของผู้ฟังบังเกิดความชื่นบานอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน โดยเฉพาะพ่อเลี้ยงทำนุ ใบหน้าอิ่มเอิบ สายตาที่ล่อกแล่กระแวงภัยแต่ก่อน บัดนี้ได้ฉายแสงแห่งความปีติ เยือกเย็นไร้ความร้อนแรงโดยสิ้นเชิง

"คนเรานั้นไม่นานนักก็จะต้องตายทุกคน" หลวงพ่อปัญญาทำลายความเงียบขึ้น

"แต่ก่อนจะตายนั้นเราได้ทำความดีอะไรบ้าง เราจะต้องสำรวจตัวเองตลอดเวลา" ท่านหยุดไปนิดหนึ่งแล้วพูดต่อ

"อาหาร การนอน ความกลัว และเมถุนเป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์และสัตว์ ธรรมะเท่านั้นที่ทำให้มนุษย์และสัตว์แตกต่างกัน มนุษย์ที่ปราศจากธรรมะก็เสมือนหนึ่งเดรัจฉาน" การพูดของหลวงพ่อไม่มีลักษณะการเทศน์แต่เป็นการพูดปกติสามัญ เข้าใจง่ายและถึงแก่น เหมาะสำหรับคนฟังไม่ว่าจะอยู่ในเมืองหรือในป่า เมื่อฟังแล้วเป็นเข้าใจทุกคน ท่านถือว่าธรรมะของพระพุทธเจ้าไม่ใช่มีไว้สำหรับสอนคนที่ยังไม่เกิดและคนที่ตายแล้ว แต่สอนคนที่มีชีวิตอยู่ ฉะนั้นการสอนจึงจะต้องใช้คำพูดง่ายๆ คนฟังแล้วรู้เรื่อง ไม่ใช่มานั่งฟังเทศน์ที่ไม่รู้เรื่อง หลับบ้างตื่นบ้างแล้วก็คิดว่าได้บุญ

"วันนี้เอาแค่นี้ก่อน" ท่านพูดแล้วยิ้ม ทุกคนตื่นจากภวังค์ ผู้ใหญ่บ้านขยับตัวลุกขึ้นพร้อมกับลูกบ้านและลูกน้อง พ่อเลี้ยงวงเอาอาหารที่เหลือจากถวายพระมาจัดเป็นสามวง พ่อเลี้ยงทำนุหันไปบอกลูกน้องให้ช่วยเขาจัดการแบ่งอาหาร ซึ่งทุกคนปฏิบัติตาม เมื่อจัดเรียบร้อย แล้วหลวงพ่อก็หันไปพูดกับพ่อเลี้ยงวง

"นั่งนี่แหละ" ท่านชี้มือไปที่วงที่ใกล้กับที่ท่านนั่งพร้อมกับหันไปพูดกับพ่อเลี้ยงทำนุ

"เข้ามานี่แหละพ่อเลี้ยง" แล้วท่านก็เรียกคนที่นั่งอยู่ใกล้ๆ ให้เข้ามาร่วมวงกับพ่อเลี้ยงอีก ซึ่งทุกคนก็ปฏิบัติตาม บัดนี้ศัตรูคู่อาฆาตก็นั่งใกล้กัน ร่วมกินข้าววงเดียวกัน ท่านกราดสายตาไปดูทางวงอื่นก็เห็นลูกน้องพ่อเลี้ยงทำนุและพ่อเลี้ยงวงนั่งอยู่วงเดียวกัน เพราะเมื่อทั้งสองฝ่ายเห็นเจ้านายกินร่วมกันแล้ว ตัวก็หมดความกลัว ก็เลยนั่งกินข้าวด้วยกัน ท่านเห็นพ่อเลี้ยงทำนุและพ่อเลี้ยงวงคุยกัน มีการเลื่อนอาหารมาให้กันและกัน และเมื่อกินกันอิ่มแล้ว พ่อเลี้ยงวงก็เอาบุหรี่ให้พ่อเลี้ยงทำนุซึ่งพ่อเลี้ยงทำนุก็รับเอาไปสูบ

"สงครามสงบแล้ว" หลวงพ่อนึกในใจ

"ด้วยอำนาจของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระธาตุสีวลีได้ดลบันดาลให้ความ

อาฆาตมาดร้ายของทั้งสองฝ่ายสิ้นสุดลง จะไม่มีการฆ่าฟันกันและกันอีกต่อไป"

เมื่อทุกคนกินข้าวเสร็จแล้ว พ่อเลี้ยงทำนุและพ่อเลี้ยงวง ซึ่งบัดนี้เข้ามานั่งใกล้กันได้ซักถามหลวงพ่อถึงความตั้งใจของหลวงพ่อในเรื่องวัดคำเมืองแก้ว ซึ่งท่านก็บอกความตั้งใจให้ฟังว่าจะสร้างเจดีย์ตรงที่เห็นธาตุเสด็จ จะสร้างศาลาถาวรกุฏิสงฆ์ และโรงเรียน เพราะหมู่บ้านก็จะขยายเพิ่มขึ้น คนก็จะมากขึ้น เด็กๆ จำเป็นจะต้องมีที่เล่าเรียนใกล้บ้าน ไม่ใช่เดินเป็นกิโลๆ กว่าจะถึงโรงเรียนอย่างปัจจุบัน ส่วนการสร้างโบสถ์นั้นเป็นเรื่องภายหน้า ค่อยทำค่อยไป ซึ่งเป็นภาระของคนอื่นๆ ที่จะรับช่วงสืบต่อกันไป

"และเมื่อเราได้วางรากฐานการทำนุบำรุงให้วัดคำเมืองแก้วกลับคืนมาดังเคยเป็นในกาลก่อนแล้วเมื่อนั้นเราก็จะจากที่นี่ไปตามที่เราได้เคยพูดไว้แล้ว" หลวงพ่อพูดช้าๆ เสียงลึกๆ

"หลวงพ่อจะไปไหน" พ่อเลี้ยงทำนุถามอย่างตกใจ

หลวงพ่อยิ้มแล้วพูดว่า "เราบอกไม่ได้ เพราะเราเองก็ไม่รู้ แต่นี่เป็นสัจจะที่เราตั้งไว้ เราเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้า เรามีหน้าที่ๆ จะประกาศธรรมะของพระพุทธเจ้า" ทุกคนนั่งเงียบ พ่อเลี้ยงทำนุคลานเข้าไปหาและก้มลงกราบสามครั้งพร้อมกับพูดว่า

"หลวงพ่อครับ ผมขอปวารณา สิ่งใดที่ผมทำได้ขอให้หลวงพ่อบอกมา"

"ผมก็เหมือนกันครับ" พ่อเลี้ยงวงพูดพร้อมกับพนมมือ

"ดี" หลวงพ่อพูด

"เราขออนุโมทนาด้วยที่พ่อเลี้ยงทั้งสองมีกุศลจิต เป็นบุญของชาวบ้านที่จะมีวัดได้ทำบุญทำทาน เป็นบุญของเด็กๆ ที่จะมีโรงเรียนใกล้บ้านเสียที"

"หนนี้เป็นหนที่สองที่ผมพบหลวงพ่อ" พ่อเลี้ยงทำนุพูดเสียงเครือ

"แต่หลวงพ่อได้ให้สติผม ทำให้ผมเกิดความสว่าง ผมสร้างเวรสร้างกรรมมามากมาย" เสียงพ่อเลี้ยงทำนุหายไปและเมื่อกล้ำกลืนความรู้สึกเสียใจด้วยความยากลำบากได้แล้ว พ่อเลี้ยงทำนุก็พูดต่อโดยไม่กล้ามองตาหลวงพ่อบัญญา

"ผมขอให้สัจจะกับตัวผมเองต่อหน้าหลวงพ่อว่านับแต่วันนี้เป็นต้นไป ผมจะหยุดทำเวรทั้งสิ้น จะทำความดีตลอดไป" และก่อนที่หลวงพ่อบัญญาจะพูด พ่อเลี้ยงวงก็คุกเข่าพนมมือพร้อมกับพูดว่า

"ผมก็เช่นเดียวกับทำนุ ผมขอให้สัจจะว่าจะไม่สร้างเวรใดๆ ทั้งสิ้น จะมุ่งหน้าทำบุญทำกุศลตลอดไป" พ่อเลี้ยงวงพูดจบแล้วหันมาทางพ่อเลี้ยงทำนุ มือยังคงพนมอยู่พร้อมกับพูดว่า

"นุ สิ่งใดที่อั๊วทำไม่ดี อั๊วขอให้ลื้ออโหสิด้วย"

"อโหสิ" พ่อเลี้ยงทำนุพูดชัดเจนแล้วพูดต่อ

"สำหรับอั๊ว ขอให้ลื้ออโหสิเช่นกัน"

"อโหสิ" พ่อเลี้ยงวงพูด ทั้งสองก้มลงกราบหลวงพ่อพร้อมกันแล้วนั่งก้มหน้า

"เราอนุโมทนาด้วย ขอให้พ่อเลี้ยงทั้งสองจงเริ่มต้นชีวิตใหม่ จงให้ความเมตตาปราณีต่อสัตว์และเพื่อนมนุษย์ซึ่งเป็นเพื่อนเกิดแก่เจ็บตายเช่นเดียวกันกับเรา ขอให้ถือศีลห้าอันควรปฏิบัติ ซึ่งจะยังความสุขความเจริญให้แก่ตัวเราและครอบ

ครัว จงประกอบแต่กิจการงานที่เป็นสัมมาอาชีวะ สิ่งใดที่เราทำผิดมาแล้วในอดีตแต่ได้คิดในปัจจุบันและแก้ไขให้ถูกต้อง เพื่อจะได้ไม่ทำผิดอีกในอนาคตควรแก่การสรรเสริญเป็นอย่างยิ่ง" หลวงพ่อบัญญาพูดช้า ๆ สายตาฉายแสงแห่งความเมตตาทุกคนบนศาลานิ่งงันคล้ายถูกสกดจิต ผู้ใหญ่บ้านและคนอื่น ๆ นั่งงง เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นดูรวดเร็วเกินกว่าจะรับทัน ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนว่าพ่อเลี้ยงวงและพ่อเลี้ยงทำนุจะกลับกลายมาเป็นมิตรกันได้

เมื่อได้เวลาอันสมควรทั้งพ่อเลี้ยงวงและพ่อเลี้ยงทำนุก็ลาหลวงพ่อบัญญากลับ ใบหน้าทั้งสองดูอิ่มเอิบสายตาพ่อเลี้ยงวงฉายแสงของความหมดกลัว ส่วนสายตาพ่อเลี้ยงทำนุนั้นปราศจากความพยาบาทมาดร้ายหลงเหลืออยู่แม้แต่น้อย เมื่อทั้งสองพร้อมลูกน้องลงมาจากศาลาแล้วได้มายืนคุยยิ้มแย้มต่อกันสักครู่หนึ่ง พ่อเลี้ยงวงก็ขึ้นนั่งคู่กับพ่อเลี้ยงทำนุด้านหลังรถพ่อเลี้ยงทำนุ ส่วนลูกน้องพ่อเลี้ยงทำนุสองคนก็เดินไปกับลูกน้องพ่อเลี้ยงวงเพื่อจะไปขึ้นรถอีกคันหนึ่ง

รถทั้งสองคันก็วิ่งตามกันออกไปจากลานวัดช้า ๆ เสียงเครื่องยนต์ก็ห่างไป และแล้วก็เงียบหายไปในที่สุด

"ไม่น่าเชื่อ" เสียงผู้ใหญ่บ้านพูดดังเก๊อบเป็นตะโกนทำลายความเงียบขึ้นมา ทำให้ทุกคนหันไปมอง

"แทบไม่น่าเชื่อ" ผู้ใหญ่บ้านพูดซ้ำ

"ไม่น่าเชื่ออะไร" หลวงพ่อบัญญาถาม

"หลวงพ่อทำได้ยังไง" ลุงแสงพูดเร็วสวนขึ้นมา พร้อมกันนั้นคนอื่น ๆ ก็พูดอย่างนั้นทีอย่างนี้ทีแซ่ไปหมด แต่สรุปความว่ามันไม่น่าเชื่อที่หลวงพ่อทำให้พ่อเลี้ยงวงและพ่อเลี้ยงทำนุดีกันได้ในระยะเวลาอันสั้น หลวงพ่อบัญญาพึงอย่างเฉยเมย คำสรรเสริญเยินยอมิได้ทำให้ท่านหวั่นไหวไปกับคำชมแม้แต่น้อย

"ผมเกือบวิ่งแล้ว" ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านพูดเสียงดัง ซึ่งหลวงพ่อบัญญาหันมามองอย่างสงสัยแต่มิได้เอ่ยปากถาม

"บีนเต็มไปหมด" ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านพูดอย่างตื่นเต้นแล้วหันไปพูดกับคนอื่น ๆ"

"กูนึกว่าวันนี้เลือดท่วมศาลาละวะ พ่อเลี้ยงวงตายแน่ ๆ" ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านหยุดนิดแล้วพูดต่อทำมือทำไม้ประกอบ

"พ่อเลี้ยงทำนุยอมใครง่าย ๆ เก็บมาเสียเยอะแล้ว" ซึ่งทุกคนก็พยักหน้าคล้อยตาม

"อ้าย พ่อเลี้ยงวงก็เสือเหมือนกันโว้ย" ลุงแสงสอดขึ้นมา

"สามต่อแปดเรอะลุง ตายลูกเดียว" เจ้าเด็กหนุ่มที่นั่งไปทางขวาพูดขึ้น

"ก็จริง" ผู้ใหญ่บ้านพูด

"แต่เอ" แกหยุดนิดหนึ่งแล้วพูดต่อ

"หลวงพ่อทำยังไง"

"ทำอะไร" หลวงพ่อบัญญาถามย้อน

"ก็ทำให้เขาดีกันได้ นั่งรถคันเดียวกลับบ้านด้วยกันเสียด้วย" ผู้ใหญ่หันไปพยักเพยิดกับคนอื่น ๆ ซึ่งทุกคนก็เห็นตาม

"เราก็ไม่ได้ทำอะไรก็พูดคุยกันทุกคนก็ได้ยิน" หลวงพ่อพูด

"หลวงพ่อ ใช้คาถากระมั้ง" บ๊าคนหนึ่งพูดขึ้นซึ่งทำให้หลวงพ่อยิ้ม

"เราไม่ได้ใช้คาถาอะไร ถ้าเขาจะดีเขาก็ดีกัน" หลวงพ่อพูดแล้วพูดต่อ

"เอาละ พอกันที มาช่วยกันเก็บของดีกว่า" เมื่อได้ยินทุกคนก็ช่วยกันเก็บถ้วยชามไปล้างระหว่างนั้นก็วิจารณ์กันไปต่างๆ นาๆ

"ผมว่าถ้าเราได้พ่อเลี้ยงสองคนมาเป็นหลักแล้ว งานสร้างวัดคำเมืองแก้วคงเสร็จไว" ผู้ใหญ่พูด

"เราก็ว่ายังงั้น" หลวงพ่อพูดเนิบๆ แล้วพูดต่อ

"เขาเกิดศรัทธาประสาทะ ก็แล้วแต่เขาไม่มีการเกณฑ์อะไร"

เมื่อทุกคนกลับไปแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็กลับเข้าสู่ความสงบและเมื่อสรงน้ำแล้วหลวงพ่อก็มาเดินดูในบริเวณวัด เรื่องพ่อเลี้ยงวงและพ่อเลี้ยงทำนุมิได้มีอยู่ในสมองอีกต่อไป

(ยังมีต่อ)

ยาเสพติดให้โทษ *(ต่อจากหน้า ๔๕)*

โรงเรียนสูบอีก เฮโรอีนเป็นยาเสพติดที่มีพิษรุนแรงกว่าฝิ่นมากมายหลายเท่า สูบเฮโรอีนสัก ๒-๓ มวน เท่านั้นก็ติดเฮโรอีนแล้ว การทำเฮโรอีนในระยะแรกๆ นั้น ทำกันในกรุงเทพฯ เมื่อถูกเจ้าหน้าที่จับได้บ่อยครั้งเข้า ก็ย้ายไปทำกันในไร่ฝิ่น เป็นอุตสาหกรรมในครัวเรือนตามภูเขาสูงทางภาคเหนือของประเทศไทย ที่สามเหลี่ยมทองคำใกล้กับจังหวัดเชียงรายมีโรงงานผลิตเฮโรอีนใหญ่ๆ หลายโรง เช่น โรงงานของขุนส่า ซึ่งรัฐบาลต้องใช้อาวุธเข้าปราบปรามกันเสียเลือดเนื้อของคนไทย และยังมีบ้านของท่านผู้ใหญ่ผู้มีชื่อคนหนึ่ง แขวนป้ายชื่อไว้หน้าบ้าน สื่อมวลชนได้ถ่ายรูปมาออกโทรทัศน์ให้ดู อยู่ใกล้บ้านขุนส่า ถ้าบรรยากาศแถบนั้นจะดีพอสมควรกระมังที่มีควันระเหยส่งกลิ่นหอมหวลทวนลมไปทั่วบริเวณ ท่านผู้ใหญ่ผู้นั้นจึงไปสร้างบ้านตากอากาศอยู่แถบนั้น

เจ้าหน้าที่ตำรวจไทยได้ใช้ความพยายามทุกวิถีทางอย่างดียิ่งที่จะปราบฝิ่น เฮโรอีนผงสีขาว จางซีฟู เล่าตือ เจ้าของโรงงานผลิตเฮโรอีน โคดีอีน ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจยิงตาย ขุนส่า ราชาผู้ยิ่งใหญ่แห่งแดนสามเหลี่ยมทองคำ ในอำเภอแม่สายและลูกน้องพร้อมด้วยอาวุธสงครามอันทันสมัย ถูกกองพลพลร่มเสือดำ และเจ้าหน้าที่ตำรวจตระเวนชายแดนกวาดล้าง ขุนส่าหนีไปตั้งโรงงานผลิตผงสีขาวเฮโรอีนที่สามเหลี่ยมทองคำที่อยู่ในเขตประเทศเพื่อนบ้าน พวกแม้วและพวกฮ่อตามสวนฝิ่นก็ตั้งเป็นโรงงานเล็กๆ เรียกว่า "โฮมแฟคตอรี่" ตามขุนเขาซึ่งอยู่ในที่กันดารยากต่อการปราบปรามยิ่ง จะทำการปราบปรามโดยการตัดฟันไร่ฝิ่น ก็จะทำให้พวกชาวเขาโกรธแค้น มือที่สามคือ คอมมิวนิสต์ เข้ามาปลุกระดมมวลชน อนึ่ง พวกแม้วและพวกฮ่อจะทำกับข้าว ขนม หุงข้าว ก็ใช้เมล็ดฝิ่นผสมซึ่งพวกเขาเป็นธรรมเนียมของชาวเขา ตกกลางคืนจะนอนบนแคร่สูบกันเป็นแถว เหมือนกับคนไทยชอบกินหมาก พวกเมืองเหนือชอบอมเมี่ยง การแนะนำที่นุ่มนวลดีมากให้พวกแม้วและพวกฮ่อละการทำสวนฝิ่นมาทำสวนผลไม้ เลี้ยงสัตว์ เช่น แกะ วัว ปลูกแอปเปิ้ล ลูกพีช ผลไม้เมืองหนาวและพืชเมืองหนาว ฯลฯ ละเว้นการทำสวนฝิ่นและสูบฝิ่น

การกำจัดผงสีขาวให้สิ้นซากตามแนวของผู้เขียนโดยมิต้องตัดฟันต้นฝิ่นของพวกแม้วและ

พวกฮ่อ สำนักงานค้นคว้าและวิจัยก็ต้องค้นหาวิธีการเพาะเลี้ยงตัวศัตรูพืชหรือพวกไวรัส เช่น การนำบุ้งงวงช้างจากอเมริกาใต้มากำจัดผักตบชวา มากำจัดกัดกินใบ ดอก ลูกฝิ่นและต้นฝิ่น คิดหาสารเคมีที่ทำลายพันธุ์ฝิ่นโดยเฉพาะ โดยใช้เครื่องโปรยลงมาอย่างปล่อยม่านควัน สารเคมีก็จะทำลายต้นฝิ่นลงอย่างสิ้นเชิง วิธีกำจัดผงสีขาวที่จะทำอีกวิธีหนึ่งคือ ใช้วิธีเกลือจิ้มเกลือ หรือวิธีเพชรตัดเพชร เมื่อจับเฮโรอีนมาได้ ให้ผสมวัตถุระเบิดหรือสารพิษเข้าไป แล้วให้นำไปขายกับเอเย่นต์ที่มารับซื้อ เมื่อสูบเฮโรอีนจะเกิดระเบิดหน้าตาแหกไป หรือสูบปุ๊กเดียวก็ดิ้นพลาดๆ ขาดใจตายไปเลย น้ำยาเคมีที่ใช้ละลายฝิ่นก็ให้มีการควบคุมอย่างรัดกุม ควรออกกฎหมายลงโทษสถานหนัก ถ้าจับได้จำนานมากตัดสินประหารชีวิตและริบทรัพย์ ส่วนผู้ที่สูบ จับได้ก็จับเข้าคุกตารางและมีการปรับไหมกันเสียให้เข็ดหลาบ

กัญชา กัญชาที่ภาษาฝรั่งเขาเรียกว่า "อินเดียน เฮม" เข้าติดอันดับเป็นยาเสพติดอันดับ ๒ ในสมัยโบราณพวกแขกอินเดียในชมพูทวีปชอบสูบ โดยทำภาชนะสำหรับเป็นอุปกรณ์ในการสูบเป็นเครื่องมือ[illegible]เป็นหลอดคอห่านสำหรับต่อสายยาง ที่ก้นทำเป็นกระปุกสำหรับใส่น้ำ ที่ปากทำปากบานเป็นพวยคล้ายกระโถนปากแตรในสมัยโบราณ ที่ปากพวยใส่ก้อนถ่านที่ติดไฟ เวลาจะสูบต้องเอาใบกัญชาและก้านก็หั่นแล้วโรยลงที่ปากพวย เวลาจะสูบต้องดูดด้วยสายยางหลอดคอห่าน ซึ่งมีสายยางต่ออยู่ ๔-๕ สาย จะนั่งล้อมวงไพบูลย์สูบหรือนอนสูบก็ได้ เวลาสูบมีเสียงดูดดังครอกๆ ควันระเหยจะผ่านน้ำในกระปุกข้างใต้เป็นการกรองนิโคตินด้วย มีกลิ่นหอมหวลทวนลม กลิ่นดีกว่ากลิ่นใบยาเวอร์จิเนียชั้นดี (นิโคตินาทาเบคัม) เมื่อสูบกัญชากันหลายๆ เบ้า จะทำให้เกิดสร้างวิมานในอากาศหรือฝันหวาน เห็นนางฟ้าจำแลงแปลงกายลงมา "โฉมเอย โฉมงาม อร่ามแท้แลตะลึงได้ยลครั้งหนึ่ง เสน่ห์ซึ้งตรึงใจ----------" ส่วนพี่ไทยที่เป็นนักสูบกัญชาเป็นพวกที่อยู่ตามศาลาวัดในสมัยก่อนมีนักสูบอยู่กันที่ศาลาท่าน้ำวัดโสมนัสวิหารมากมาย พวกที่อยู่ตามสลัมก็ชอบสูบกัญชากันมาก พวกผู้ดีมีสตางค์ไม่นิยมสูบ บ้องกัญชานั้นใช้ไม้ไผ่ขนาดโตเท่ากับลำแขน ใช้ไม้ไผ่ ๒ ปล้อง ทะลุก้นปล้อง ก้นตัน ใช้ไม้ไผ่ขนาดเล็กๆ โตเท่ากับยาบุหรี่ยาว ๓½ นิ้ว เสียบเข้ากลางบ้องไม้ไผ่ ใช้ชันยาให้แน่น เรียกพวยของบ้องกัญชา เอาน้ำใส่ลง ⅓ ของปล้อง ตัวบ้องกัญชานั้นประดับเหรียญตรา สตางค์แดง เหรียญอันละรสและอันละอัฐิ ใช้มีดคมๆ หั่นใบกัญชาบนเขียงกลมไม้มะขามเล็กๆ ให้ละเอียด เมื่อใบกัญชาละเอียดดีแล้วก็เอาใส่เข้าที่ "พวย" จุดกัญชาด้วยก้านธูปแล้วดูดกันเสียงดังครอกๆ ถ้าหากันบุหรี่ที่ทิ้งไว้ข้างถนนและฝิ่นขนาดโตเท่าเมล็ดถั่วดำหั่นปนกับใบกัญชาให้ละเอียด เมื่อสูบเข้าจะมีรสชาติดีมากพิเศษสุด ไม่มีอะไรเทียม ในสมัยปัจจุบันฝรั่งตะวันตกนิยมสูบกัญชากันมาก พ่อค้ากัญชาลักลอบปลูกกัญชาอัดเป็นแท่งสี่เหลี่ยมส่งไปขายต่างประเทศได้ราคาดี กัญชาในประเทศดึงดูดนักท่องเที่ยวเข้ามาในประเทศบ้างเหมือนกัน มีพาสปอร์ตเดินทางผ่านกองตรวจเข้ามาในฐานะทัวร์ริส แต่พวกฝรั่งพวกนี้มีเงินใช้อย่างฟุ่มเฟือย

พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินของเราได้รับการอบรมอย่างพิถีพิถันเกี่ยวกับศิลปของการให้บริการอาหารและเครื่องดื่ม เช่น วิธีการรินไวน์ และผสมเครื่องดื่มให้ได้รสที่ถูกต้อง แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดที่เราภูมิใจก็คือความเป็นไทย ซึ่งไม่สามารถจะเรียนรู้หรือลอกเลียนแบบได้ นอกจากจะแสดงออกอย่างน้ำใสใจจริง

การแสดงออกต่อผู้โดยสารอย่างเอาใจใส่ จะเห็นได้จากการบริการอันนุ่มนวล และรู้ใจ

บริการที่เปี่ยมด้วยน้ำใจนี้มาจากความเป็นไทยที่เราภูมิใจมาตลอด

ไทย
รักคุณเท่าฟ้า

เราภูมิใจในความเป็นไทย

มีบัตรอเมริกันเอ็กเปรสใช้ พวกนี้มาพักอยู่ในกรุงเทพฯ ไม่นานก็ออกไปเที่ยวต่างจังหวัด คราวนี้แต่งตัวนุ่งกางเกงขาสั้น ใส่เสื้อยืดหรือเสื้อกล้าม ไว้ผมรุงรัง ไว้หนวดเครารุงรัง ผู้หญิงแหม่มก็แต่งตัวปอนๆ ดูสกปรกน่าทุเรศ ทำตัวเป็นพวกฮิปปี้ เดินทางไปพักตามเกาะต่างๆ ของประเทศไทยตอนใต้ เช่น เกาะสมุย เกาะภูเก็ต อ่าวพระนางในจังหวัดกระบี่ เกาะพีพีดอนในจังหวัดกระบี่ซึ่งอยู่ตรงกับเกาะไวกิงส์ เกาะร้งนกอันสวยสดงดงาม ฯลฯ เกาะและสถานที่ดังกล่าวมีวิวและทัศนะงดงาม ที่เกาะพีพีดอนมีอ่าวเว้าเข้ามา ทางด้านหนึ่งเป็นหาดทรายต้นและสะอาดยื่นออกไปในทะเล อีกด้านหนึ่งเป็นเขาหินปูน ในอ่าวน้ำใส ไม่มีปลาฉลาม ถ้าดำลงไปจะเห็นปลานานาชนิดและเห็นปะการัง ฝรั่งบางพวกก็เอาเรือยอร์ชมาจอด พวกฮิปปี้ก็ไปเช่าบ้านชาวเกาะเจ้าของสวนมะพร้าว มุงหลังคาจาก ฝาไม้ไผ่ขัดแตะ พื้นไม้ไผ่ นับว่าเป็นบังกาโลชั้น ๔ มีแอร์คอนดิชั่นโดยเปิดหน้าต่างหมดรับลม ไม่มียุง มีบ่อน้ำจืดสนิทสำหรับอาบและรับประทาน มีพุ่มกัญชาเป็นพุ่มสูง ๑ เมตรเศษ ต้นกัญชาใบเหี่ยวๆ ขึ้นอยู่หัวบันไดบ้าน ค่าเช่าบังกาโลชั้น ๔ รวมทั้งต้นกัญชาใบเหี่ยวๆ เป็นต้นไม้ประดับวันละ ๓๐๐ บาท ไม่รวมค่าอาหารและค่าข้าว ฝรั่งมันบอกว่าบังกาโลชั้น ๔ ถูกมาก "แดมซีฟ" และสับปะรดกระป๋องเป็นที่โปรดปราน ปลาในอ่าวและพวกชาวเกาะไปหามาขาย ไก่และหมูพอจะหากินได้ พวกฮิปปี้ทั้งผู้ชายและผู้หญิงเก็บใบกัญชาหั่นด้วยมีดคมๆ สูบกันสนุกสนาน อาบแดดที่หาดทรายอันขาวสะอาด แล้วลงอาบน้ำในอ่างเย็นสบายดี กลับมาอาบน้ำจืดที่บ่อข้างบ้าน เมื่อต้นกัญชาใบโกร๋น เจ้าของบังกาโลชั้น ๔ ก็หาต้นใหม่ที่มีใบเหี่ยวๆ มาปลูกแทน แต่คิดราคาค่าต้นกัญชาและปลูกใหม่ต้นละ ๓๐๐ บาท พวกที่นำเรือยอร์ชมาเมื่อไปคุยด้วยบอกว่ามาศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ชื่อปลาและการประมง แล้วก็ดูดกัญชา ฝรั่งบอกว่ากัญชาของคนไทยนี้เป็นกัญชาชั้น ๑ สูบมีรสชาติดีมาก ตามเกาะต่างๆ และสถานที่บางแห่งทางใต้ของประเทศไทยคงจะเป็นแดนสูบกัญชาอย่างสบาย

กัญชาเป็นพันธุ์ไม้ที่ปลูกขึ้นง่ายที่สุด ถ้าถางที่ได้แล้วใช้เมล็ดกัญชาหว่าน เมื่อฝนโปรยลงมาก็ขึ้นงอกงามอย่างรวดเร็ว ยิ่งพื้นดินตามเกาะต้นกัญชาชอบขึ้น

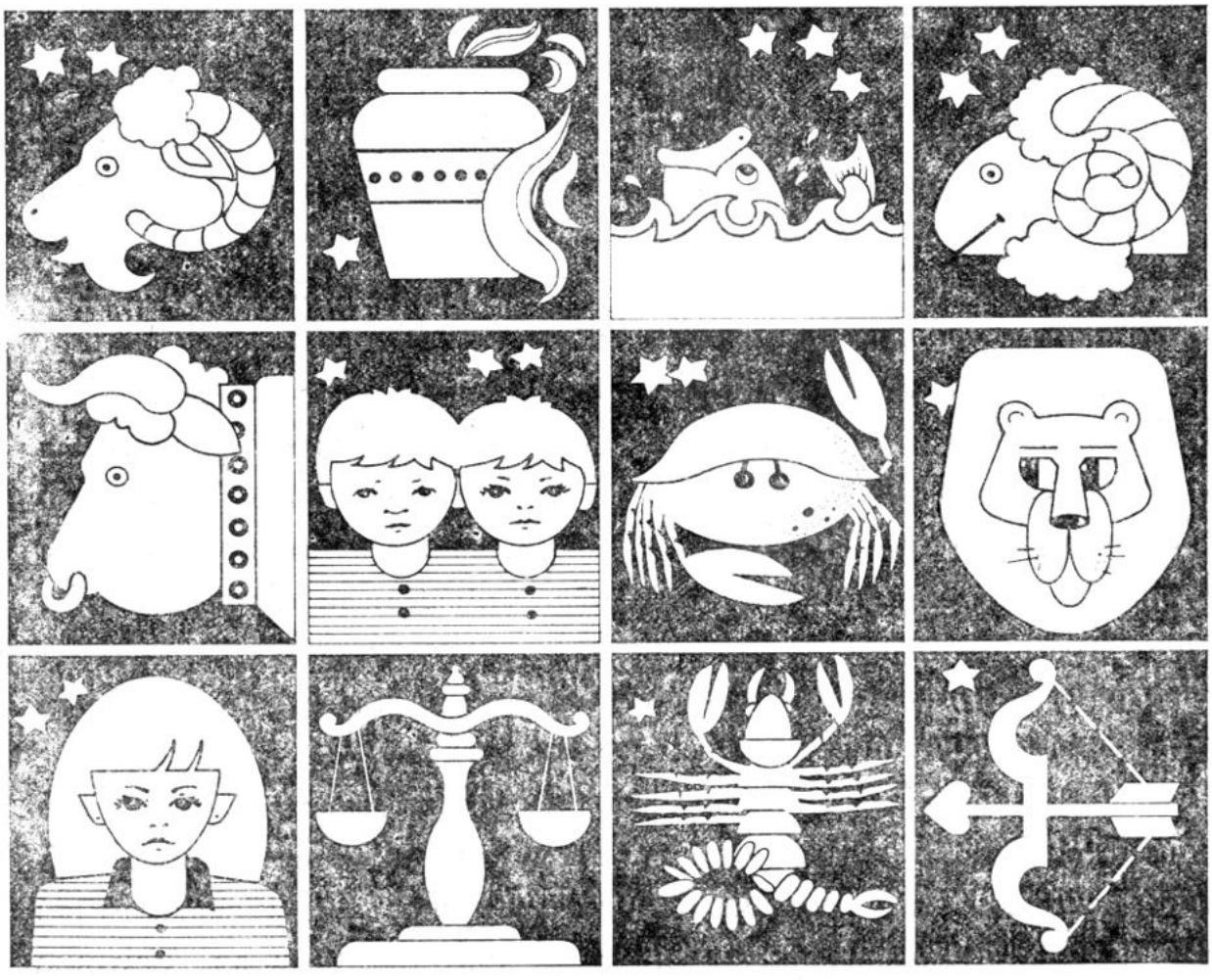
กัญชาเป็นพวกสมุนไพรชนิดหนึ่ง ผสมกับสมุนไพรอย่างอื่นแก้เมื่อยขบ กัญชาใส่กับแกงเผ็ดเนื้อจะทำให้เนื้อนุ่ม แกงมีรสโอชามากขึ้น ฝรั่งพวกเม็กซิกันชอบรับประทานแกงเผ็ดใส่กัญชาจะถามหาขอรับประทานซ้ำ

กัญชาถ้าสูบมากเกินไป จะทำให้เป็นโรคประสาท นิโคตินเกาะหลอดลมและปอด ซึ่งทำให้หลอดลมอักเสบและเยื่อหุ้มปอดอักเสบ ทำให้หายใจไม่ออกถึงแก่ความตายได้ ทำให้คนเกียจคร้าน สังคมรังเกียจ กัญชาเป็นยาเสพติดที่ให้โทษ ความร้ายแรงจัดเป็นยาเสพติดให้โทษอันดับที่ ๒ ใครมีไว้สูบหรือค้ามีโทษผิดตามกฎหมายแต่เสพกัญชาให้โทษน้อยกว่าการเสพเฮโรอีนและฝิ่น

ยาสูบและบุหรี่ บุหรี่เป็นยาเสพติดประเภท ๓ คนไทยรู้จักต้นยาสูบและใบยาสูบมานานแล้วตั้งแต่อยู่ตอนใต้ของมณฑลยูนานในประเทศจีน คนไทยเอาใบยาที่ผึ่งแดดไว้จนแห้งมาหั่นให้เป็นฝอย มวนสูบด้วยใบตองแห้งหรือกาบบัวแห้งพ่นไล่แมลงเวลาทำไร่ทำนา ส่วนจีนเอายาแห้งมาหั่นเป็นฝอยทำเป็นยาแดง สูบด้วยบ้องไม้ไผ่ มี

ผลตอบแทนที่คุ้มค่า ตามเวลาที่ผ่านไป

ฝากเงินไว้กับ ธนาคารกรุงไทย จำกัด

ธนาคารกรุงไทย จำกัด

ธนาคารพาณิชย์ของรัฐบาล
ร่วมมือสร้างสรรค์ความมั่นคง

บริษัทอาจจะมีสิ่งช่วยปรุงทำให้บุหรี่รสดีขึ้น ซึ่งเป็นความลับของบริษัทนั้น ๆ ถ้าจะให้หอมมากก็ใส่ฝิ่นมาก

บุหรี่ซิกกาแร็ตได้จำหน่ายแพร่หลายไปทั่วทุกประเทศในยุโรป ครั้นแล้วบริษัททำบุหรี่ก็ทำบุหรี่เป็นสินค้ามาขายทางตะวันออก ประเทศจีนอีกนั่นแหละเป็นประเทศตะวันออกประเทศแรกที่ได้รับวัฒนธรรมการสูบบุหรี่จากพวกตะวันตก ต่อมาก็เป็นประเทศญี่ปุ่น จีนไม่ใช่คนโง่ก็ทำบุหรี่ขึ้นมาขายแข่งขัน บริษัทที่ผลิตบุหรี่ซิกกาแร็ตที่มีชื่อคือประเทศอังกฤษ ฝรั่งเศส อเมริกา ญี่ปุ่น และจีน บุหรี่จึงเป็นที่นิยมแพร่หลายไปทั่วโลก บุหรี่เป็นที่นิยมกันเริ่มผลิตเมื่อปี ๒๔๑๙

ในปลายสมัยรัชกาลที่ ๕ ได้มีบริษัทผลิตบุหรี่ซิกกาแร็ตต่างประเทศได้เริ่มส่งบุหรี่ซิกกาแร็ตเข้ามาจำหน่ายในประเทศไทย ซึ่งมีผู้นิยมสูบกันไม่มากนัก ในสมัยรัชกาลที่ ๖ สงครามโลกครั้งที่ ๑ ได้เกิดขึ้นรัชกาลที่ ๖ ได้ส่งทหารไปช่วยอังกฤษ ฝรั่งเศส รบเยอรมัน ทหารที่กลับจากสงครามเลยนำการสูบบุหรี่ซิกกาแร็ตมาเผยแพร่ ซึ่งเป็นการแสดงว่าฉันได้ไปต่างประเทศ การสูบบุหรี่ซิกกาแร็ตเป็นของโก้หร่าน ยังแถมส่งภาษาเป็นภาษาอังกฤษอีกด้วยว่า "แฮ๊บยู เอ กาหยนเยส ไอแฮ๊บ" เด็กตามโรงเรียนเมื่อเห็นผู้ใหญ่สูบก็อยากจะโก้หร่านอย่างผู้ใหญ่ เลยแอบครูสูบ การสูบบุหรี่จึงติดต่อลุกลามเป็นเหตุให้มีการสูบบุหรี่ซิกกาแร็ตกันมากขึ้น ๆ บริษัทยาสูบบุหรี่ซิกกาแร็ตได้ปรุงแต่งรสบุหรี่ให้มีรสชาติดียิ่งขึ้น ซึ่งมีบริษัทอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส จีน ญี่ปุ่น ฯลฯ ได้ส่งบุหรี่ซิกกาแร็ตมายังประเทศไทย มีตราต่าง ๆ เช่น ตรานกอินทรีย์ ตราโจรสลัด ตราสิงห์หมอบ ตรา ๕๕๕ ตราไพ่ป๊อก ฯลฯ ยังแถมมีรูปใส่ซองด้วย เช่น รูปธง รูปรามเกียรติ์ รูปการแทงบิลเลียด ฯลฯ เพื่อปลุกระดมมวลชนให้มีการสูบบุหรี่ซิกกาแร็ตมากขึ้น ๆ ในที่สุดก็เข้ามาสร้างโรงงานสาขาทำบุหรี่ขึ้นในประเทศไทย เช่น สาขาบริษัท บี เอ ที สาขาบริษัทกวางฮก สาขาบริษัทฮอฝั่น ฯลฯ รัฐบาลเห็นว่าปีหนึ่งต้องเสียเงินค่าซื้อบุหรี่เป็นจำนวนมากในปี พ.ศ. ๒๔๙๒ รัฐบาลไทยจึงกำหนดนโยบายผูกขาดอุตสาหกรรมซิกกาแร็ตในประเทศไทย จึงก่อตั้งโรงงานยาสูบโดยรับซื้อโรงงานยาสูบสะพานเหลือง ถนนพระรามสี่ และพยายามรวมและซื้อกิจการสาขาโรงงานยาสูบของบริษัทตั้งเป็นโรงงานยาสูบ กรมสรรพสามิตดำเนินโดยเจ้าหน้าที่คนไทยเมื่อ ๓๑ มีนาคม ๒๔๙๒ และนำพันธุ์ยาเวอร์จิเนียมาปลูกที่จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งมีอากาศเหมาะและพื้นดินปุ๋ยดี และต่อมาได้ขยายการปลูกใบยาเวอร์จิเนียไปทั่วภาคเหนือของประเทศไทย

บุหรี่ที่ผลิตออกมาครั้งแรกมีตรารวงข้าว ตราพระจันทร์ ถึงแม้ว่ารสจะสู้บุหรี่ต่างประเทศไม่ได้ แต่คนจน ๆ พอสูบได้ แล้วค่อยปรับปรุงให้เป็นบุหรี่รสดี เช่น บุหรี่เกล็ดทอง กรองทิพย์ ฯลฯ ขึ้นราคาอากรแสตมป์บุหรี่ต่างประเทศจนบุหรี่ต่างประเทศมีราคาสูง ในที่สุดบุหรี่ที่ผลิตจากโรงงานยาสูบ กรมสรรพสามิต เป็นที่นิยมของคนไทยโดยทั่วไป

ถ้าจะหันมาพิจารณาอีกมุมหนึ่ง บุหรี่ก็เป็นยาเสพติดให้โทษ ครั้งแรกเริ่มสูบก็สูบวันละ ๓-๔ มวน แล้วก็เพิ่มเป็นครึ่งซอง หนึ่งซอง สองซอง ตามลำดับ สูบแล้วก็สูบเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

จริงอยู่การสูบบุหรี่อาจจะมองไปในมุมหนึ่งว่าโก้เก๋ เมื่อนึกคิดอะไรไม่ออกสูบบุหรี่แล้วหัวคิดแล่นปรื๋อ ควันบุหรี่นั้นหอมหวลทวนลม เพราะมีเปอร์เซ็นต์ของฝิ่นผสมอยู่ด้วย และเมื่อมองในมุมกลับตามคัมภีร์แล้ว ในเส้นยานั้นมีเชื้อมะเร็ง เมื่อสูบมากๆ จะมีนิโคตินจับปอด มากๆ จะหายใจไม่ออกตายได้ มีเชื้อมะเร็งเข้าไปสะสมในปอด ทำให้หลอดลมและปอดเป็นโรคมะเร็งได้ การสูบบุหรี่ทำให้เป็นโรคหัวใจได้ การสูบบุหรี่แล้วอัดแรงๆ ทำให้เกิดอันตรายแก่ปอดมาก ผู้หญิงที่สูบบุหรี่จัดๆ เวลามีบุตรให้ลูกกินนม เด็กมักเป็นโรคหลอดลมอักเสบด้วย ปัจจุบันในต่างประเทศ เช่น อังกฤษ อเมริกา ได้มีการรณรงค์เพื่อระงับการสูบบุหรี่ มีการประกาศโฆษณาให้มีการสูบบุหรี่ลดลง รถไฟหรือรถรางในต่างประเทศยังแบ่งชั้นรถออกเป็นงดสูบ และ ให้สูบบุหรี่ "นันสะโม๊กกิ้ง" และ "สะโม๊กกิ้ง" ประเทศไทยควรจะมีการรณรงค์ให้งดการสูบบุหรี่เพื่อสุขภาพอนามัยของคนไทยให้ยาวนาน

สุรา สุราเป็นยาเสพติดอันดับ ๔ มนุษย์ได้พบแอ่งน้ำที่นกนำอาหารไปกิน เศษอาหารต่างๆ และมูลนกตกลงในแอ่งน้ำนั้นและหมักหมมอยู่ เชื้อยีสต์ได้เกิดรวมที่เรียก เฟอร์เม็นเตชั่น เกิดมีมนุษย์คนหนึ่งเดินทางไป หิวน้ำ ก็ไปพบน้ำที่เกิดจากมูลนกและเศษอาหารหมักตัวอยู่ ก็ดื่มเข้าไป น้ำนั้นมีรสประหลาด ดื่มมีรสดีมีนๆ เลยสวาปามเข้าไปจนเต็มคราบ ก็ม่อยหลับไปใกล้ๆ แอ่งน้ำนั้น ครั้นตื่นขึ้นมาก็พิจารณาเศษอาหารต่างๆ ของนกที่ทำให้เกิดเป็นน้ำอมฤต เลยจดจำไปทำตำหรับขึ้นเรียกชื่อเสียใหม่ว่า สุรา

ตามพงศาวดารจีนได้กล่าวว่า คนที่ริเริ่มทำสุราของจีนคนแรกชื่อ หงีเต๊ก หงีเต๊กเป็นขุนนางจีนในสมัยพระเจ้าอู๋เต้เมื่อสี่พันปีมาแล้ว ได้ปรับปรุงแต่งตำหรับเหล้าเสียใหม่เข้าเครื่องสมุนไพร กลั่นเป็นเหล้ามีรสหอมหวานดีกว่าเหล้าเฮนเนสซี่ของฝรั่งเสียอีก มีสรรพคุณแก้เมื่อย ทำให้มีกำลังแข็งแรงดังพญาช้างสาร ชื่อ โง้วเกป่วย หงีเต๊กจึงนำสุราไปถวายพระเจ้าอู๋เต้ พระเจ้าอู๋เต้ทรงเสวยเหล้าโง้วเกป่วยเข้าไปสองกระปุกก็ทรงเมามอยหลับไป พอรุ่งเช้าพระเจ้าอู๋เต้สร่างเมา รับสั่งให้หงีเต๊กมาเข้าเฝ้า หงีเต๊กดีใจและนึกในใจว่า คราวนี้คงได้รับรางวัลแน่ พระเจ้าอู๋เต้ได้บอกว่าสุรานั้นให้โทษมากกว่าให้คุณ จะทำประชาชนเสียคนหมดให้เผาตำราเสีย ส่วนหงีเต๊กเป็นขุนนาง ชอบแต่คิดค้นสิ่งที่ไม่ดีงามให้แก่แผ่นดิน ทำให้คนเสื่อมทรามด้วยสิ่งที่คิดค้นขึ้น จึงได้โปรดให้หงีเต๊กออกจากราชการ ซำบายดีไปหงีเต๊ก

ถึงแม้ว่าหงีเต๊กจะเผาตำราเสียสิ้นตามรับสั่งก็ตาม แต่เมื่อครั้งทำการค้นคว้าทำเหล้าอยู่ ก็ได้ทดลองแจกให้เพื่อนฝูงกินพร้อมทั้งไม่ปิดบังตำรา ใครอยากได้หรืออยากทำก็จดไปทำ เพื่อปรับปรุงสุราให้ได้มาตรฐานมีรสดียิ่งขึ้น จึงมีตำราเหลืออยู่ และพวกจีนก็แอบทำสุราดีๆ ดื่มกันเมามายต่อมา

ครั้นถึงสมัยพระเจ้าเจี่ยอ๋องฮ่องเต้ กษัตริย์พระองค์นี้ทรงชอบสุรานารี ได้ให้พนักงานขุดสระแล้วกรุด้วยกระเบื้องแบบเดียวกับกระเบื้องเซรามิคในปัจจุบัน เอาสุราโง้วเกป่วยอย่างดีเทใส่จนเต็มสระ แต่งโต๊ะจัดอาหารแบบบุฟเพ่ มีเบ็ดย่างไฟแดง เนื้อกวางอบ เนื้อโคย่าง เนื้อแพะแกะย่าง ลูกหมูหันหนังกรอบ ฯลฯ ใส่จานตั้งโต๊ะไว้แถบ

บริเวณใกล้ขอบสระ ใครใคร่กินกับแกล้มอย่างใด ก็ไปตักใส่จานมานั่งกินที่พื้นขอบสระ แต่จะดื่มเหล้าต้องนอนคว่ำหน้า เท้าเหยียดตรง เวลาจะลุกขึ้นใช้มือทั้ง ๒ ยันกายขึ้น (เหมือนท่ายิมนาสติกตอนวิดพื้น) เมื่อเหล้าในบ่อเซรามิคพร่องก็เติมใหม่จนเต็ม มีกระจับปี่สีซอ กินนรีม่วยสาวสรวมแพรบางๆ มาร่ายรำอยู่ที่ขอบสระ (แต่ไม่ถึงขนาดฟลอร์โชว์ที่เขาเล่นกันใน กทม.) ใครวิ่งไล่จับกันได้ บางคนเมามายตกลงในสระ ดีเหมือนกัน กินเหล้ามีรสแปลกๆ มีทั้งกินขี้ไคลผสมด้วย กินเสร็จแล้วก็หลับไปเป็นแถว อย่างนี้เรียกว่าเป็นการดื่มเหล้าแล้วเมาดี (เข้าลักษณะคนกินเหล้าแล้วเหลากลับกินคน ไม่มีการตายเกิดขึ้นในบ่อ "โง้วเกียพ้วย" ก็เป็นบุญญาธิการของพระเจ้าเจี่ยอ่องฮ่องเต้นักแล้ว)

ในสมัยปลายราชวงศ์ฮั่นเมื่อ ๑,๘๐๐ ปีที่แล้วมา ตอนโจโฉทำสงครามพันตูชิงเมืองฮันต่งทางแคว้นเสฉวนกับเล่าปี่ ศึกกำลังติดพันกันอยู่ แต่โจโฉเสียทีเล่าปี่ ค่ำวันนั้นโจโฉก็ถองเหล้ากับก่าย (เหล้าจีนที่ใช้สมุนไพรผสมและมีตุ๊กแกบ่าแช่ดองใส่ไว้ในขวด) เข้าไปครึ่งกระปุกใหญ่ ปากก็แทะขบเคี้ยวขาไก่ย่างซึ่งเหลือแต่กระดูก คิดเพลินไปว่าขาไก่อันเหลือแต่กระดูกขานี้ไม่ผิดอะไรกับสงครามที่กำลังติดพัน จะถอยก็เกรงความอัปยศจะขับเคี่ยวต่อไปก็มีแต่เพลี่ยงพล้ำ แฮหัวตุ้นเข้ามาถามว่าจะขานยามในคืนนี้จะเอาสิ่งใดเป็นสำคัญ โจโฉกำลังมึนๆ ก็โพล่งออกไปว่าขาไก่ เอียวสิ้วได้ยินทหารขานยามว่าขาไก่ก็รู้ทันว่าโจโฉจะถอยทัพ จึงบอกลูกน้องให้เก็บข้าวของเตรียมไว้ โจโฉครั้นทราบเข้ารู้ว่าเอียวสิ้วรู้ทันในความคิดของตนจึงรินเหล้าดื่มไปหมดกระปุกตวาดว้ากออกมาด้วยความมึนเมาฤทธิ์เดชของเหล้ากับก่าย ให้เอาเอียวสิ้วไปตัดศีรษะเสีย หาว่าเอียวสิ้วทำให้ทหารเสียกำลังใจไม่เป็นอันสู้รบด้วยประการฉะนี้แล นี่คือการดื่มสุราเมาร้าย เอียวสิ้วจึงเสียหัวไป

เหล้าจีนมีอยู่หลายชนิด เอ้หมิง โง้วเกป่วย เซ่งชุน กับไก่ (กับก่าย) ฯลฯ บางอย่างใช้เลือดแรด ลิง ค่าง ใส่ลงไป บางอย่างใช้กระดูกงู ยิ่งได้งูเห่ายิ่งดี กระดูกแรด ตุ๊กแกบ่า ดองเหล้าผสมสมุนไพรบำจุบันตุ๊กแก ลิง ค่าง บ่าง ชะนี หายหน้าจากประเทศไทยไปเกือบหมดแล้ว เหล้าจีนเมื่อรับประทานเข้าไปเป็นประโยชน์แก่ร่างกายทำให้เกิดพลังกายภายใน และรักษาโรคแก้ปวดเมื่อยได้

ไทยกับจีนมิใช่อื่นไกล ใกล้ชิดกันเปรียบเสมือนพี่น้อง ครั้งโบราณอยู่ทางตอนใต้ของแคว้นยูนาน ไทยได้ตำหรับทำเหล้ามาจากจีน ไทยทำเพียงเหล้าขาว ส.ร.ถ. หรือเรียก เหล้ายินของไทย ใช้ข้าวจ้าวหรือข้าวเหนียวทำ แต่ทำจากข้าวเหนียวหอมและรสดี ซึ่งดีกว่าเหล้ายินหรือเหล้าสาเกของญี่ปุ่น มีดีกรีสูง ๒๘-๔๐ ดีกรี เหล้าแม่โขงหรือวิสกี้ของคนไทย ได้ปรุงขึ้นมาเมื่อไม่กี่สิบปีมานี่เอง รสชาติดีพอสมควร ฝรั่งต่างชาติคนชั้นกรรมาชีพนิยมดื่ม เพราะแม่โขงราคาถูก แม่โขงเป็นวิสกี้ที่ฝรั่งบอกแดมซีพวิสกี้ ถ้าหากใส่ถังไม้โอ๊กทิ้งไว้สัก ๒๐ ปี กลิ่นแอลกอฮอล์หมดไป รสจะดีขึ้น สก๊อตวิสกี้ทำอะไรไม่ได้ แม่โขงจะเป็นสินค้าออกของประเทศไทย ส่วนเหล้าดองยาสมุนไพร เช่น เหล้าดองยากระดูกงูเห่า กระดูกเสือ บอระเพ็ด ฯลฯ ก็ทำบ้างพอเป็นยาแก้กษัย

การดื่มสุรานั้นเพื่อสังสรรค์ เพื่อความบันเทิง ปลุกใจเสือป่า ดื่มเหล้าเมื่อได้ลาภยศสรรเสริญ การเสียใจอวยชัยให้พร ฯลฯ ก็มีการดื่มสุราพอหอมปากหอมคอ เป็นการดื่มเหล้าที่อยู่ในขั้นอันดับเกียรตินิยมการดื่มสุราเสียเมาอาละวาดก่อการวิวาท ฯลฯ บางทีดื่ม ส.ร.ถ. หรือมูนชายเข้าไปสัก ๑ กลม ก็เกิดพิต เที่ยวรึงไล่ปลุกปล้ำทำนาจารข่มขืนชำเราผู้หญิงถึงแก่ความตาย ดังมีตัวอย่างมาแล้ว ศาลได้ตัดสินประหารชีวิตไปแล้วอย่างนี้เรียกว่าดื่มสุราแล้วเมาร้ายเป็นพิษเป็นภัยต่อสังคม เป็นการเสพยาเสพติดที่อยู่ในอันดับ ๔

การดื่มสุรามากเกินไป ดื่มตั้งแต่เช้าจดเย็นและดื่มต่อไปถึงเวลาค่ำคืนนั้น เป็นการทำลายสุขภาพของร่างกาย นักสุราบาลบางคนได้ประพันธ์บทกลอนไว้ว่า

"อันสุราแปลว่าเหล้า ดื่มค่ำเช้าฆ่าพยาธิตาย ขึ้นสวรรค์ได้ง่ายดาย พบนางฟ้านับหมื่นแสน ผู้ใดไม่กินเหล้า ตกนรกชั่วดินแดน ยมบาลจับตีนแขวน ถีบหัวส่งลงโลกันต์"

เขียนไว้อย่างนี้ก็ไม่ถูก การดื่มเหล้าแบบนี้ทำให้ลงโลงเร็วขึ้นกว่าที่ควร นักประพันธ์และกวีเอกบางคนของเราถ้าได้ดื่มเหล้าเข้าไปกรึบหรือสองกรึบ ก็เขียนบทประพันธ์และบทกวีได้อย่างคล่องน่าอ่าน กวีไทยหลายท่านพอกินเหล้าพอหอมปากหอมคอจะแต่งโคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ได้อย่างดีเยี่ยม สุนทรภู่ท่านกวีเอกต้องจิบเหล้าสักสองกรึบ จึงรจนาร้อยโคลง ฉันท์ กาพย์ กลอนได้เสนาะประสาทอย่างดียิ่ง ผู้เขียนขอคัดคำกลอนของสุนทรภู่มาเป็นตัวอย่าง

"ถึงโรงเหล้าเตากลั่นควันโขมง มีคันโยงผูกสายไว้ปลายเสา โอ้บาปกรรมน้ำนรกเจียวอกเรา ให้มัวเมาเหมือนหนึ่งบ้าเป็นน่าอาย ฯ"

"ไม่เมาเหล้าแล้วแต่เรายังเมารัก สุดจะหักห้ามจิตคิดไฉน ถึงเมาเหล้าเช้าสายก็หายไป แต่เมาใจนี้ประจำทุกค่ำคืน ฯ"

การดื่มสุรามากเกินไปนั้นทำลายสุขภาพร่างกาย ทำให้เส้นเลือดในสมองแตกตาย ทำให้ลำไส้ กระเพาะอาหารพิการ ร่างกายสูบผอม ตับแข็ง เป็นโรคมะเร็งที่หลอดลมและกระเพาะอาหารตาย

การสูบบุหรี่และการดื่มเหล้านั้น ถ้าละเว้นเสียได้จะเป็นสิ่งที่ดี ทำให้สุขภาพสมบูรณ์และเป็นการประหยัด การอดบุหรี่และสุรานั้นทำไม่ยาก อาศัยกำลังใจเป็นสำคัญ อดบุหรี่ในขั้นแรก หาอะไรมาเคี้ยวอม เช่น ลูกกวาด หรือยาอินตันเมื่อถึงเวลาอยากสูบ ใช้เวลาเพียง ๗ วันเท่านั้น การงดการเสพย์สุรานั้นเมื่อถึงเวลาก็หาอาหารมารับประทานให้อิ่มแล้วดื่มกาแฟหรือโกโก้ ทำอย่างนี้สัก ๗ วัน ก็งดดื่มสุราได้ ผู้เขียนเป็นนักดื่มสุราวันละอย่างน้อยหนึ่งกลม และสูบบุหรี่วันละสองซองยังงอดได้

ถ้าจะให้อายุยืนถึง ๑๐๐ ปี ต้องไม่ดื่มเหล้า งดสูบบุหรี่ นารีไม่เกี่ยวข้อง (ยกเว้นแม่ของลูกเรา)

"บุหรี่ไม่สูบ เหล้าไม่ดื่ม นารีไม่เกี่ยว อายุยืน ๑๐๐ ปี จะอยู่ไปหาสวรรค์วิมานอะไรกันเล่า"

□

อภินันทนาการ จาก

ไทยเส็งยนต์ (เส็ง)

สำนักงานใหญ่ : เลขที่ ๑๐๐ ถนนมหาราช ท่าพระจันทร์ กรุงเทพมหานคร

สาขา : เลขที่ ๗๘/๒๖ – ๒๗ ท่าเรือมหาราช ถนนมหาราช ท่าพระจันทร์ กรุงเทพมหานคร

โรงงาน : เลขที่ ๗๘/๒๑ – ๒๒ ท่าเรือมหาราช ถนนมหาราช ท่าพระจันทร์ กรุงเทพมหานคร

ศูนย์จำหน่ายอุปกรณ์เครื่องเรือหางยาวทุกชนิด และส่วนประกอบ ขายส่งและปลีก

โทร. ๒๒๒๔๘๗๕ – ๒๕๒๓๒๒๑

ราคาเยาและเป็นกันเองเสมอ รับติดตั้งเกียร์เครื่องเรือยนต์ทุกชนิด

และซ่อมเครื่องยนต์ต่าง ๆ โดยช่างผู้ชำนาญงาน วางใจได้

พร้อมด้วยอะไหล่เครื่องยนต์ต่าง ๆ ไว้บริการท่าน

อภินันทนาการ

จาก

ห้างหุ้นส่วนจำกัด อุปกรณ์ยนต์

ผู้แทนจำหน่าย เครื่องอะไหล่แท้รถยนต์บรรทุกอีซูซุใหญ่ เจซีเอ็ม เจซีแซด

เอล์ฟ ฟาสเตอร์ ฮีโน่ โดยราคาย่อมเยา

เลขที่ ๒๒๔ ใกล้สี่แยกวรจักร์ แขวงป้อมปราบ ฯ เขตป้อมปราบ ฯ

กรุงเทพ ฯ

โทร. ๒๒๒๖๕๙๐

เรื่องเก่าเล่าใหม่ (ต่อจากหน้า ๑๙)

กีฬาชั้นยอดเยี่ยมคู่กับหอประชุมวิเศษศุภวัตรที่ทันสมัยในประเทศไทยสมัยนั้น

สิ่งที่น่าแปลกสะดุดใจก็คือ แท่นที่นั่งสำหรับผู้เป็นประธานและครูอาจารย์นั้น รอบๆ แท่นนั้นผนึกด้วยแผ่นกระเบื้องโบราณตราดอกจันทร์สีเขียว ซึ่งขนย้ายจากพื้นเดินบนตึกจากห้องนอนชั้นสามไปยังหอประชุมขุนนางของสมเด็จเจ้าพระยาฯ บัดนี้แท่นนั้นได้รื้อถอนไปหมดแล้ว น่าเสียดายแผ่นกระเบื้องโบราณทั้งหลาย หากเอามาประมูลขายคงจะได้เงินมหาศาลไม่ต่ำกว่าหนึ่งล้านบาท

อย่างไรก็ดี สถานศึกษาแห่งนี้ก็เป็นแหล่งเพาะนักกีฬามานมนาน ตั้งแต่สมัยโรงเรียนเก่าและมาพัฒนาในสมัยเจ้าคุณวิเศษศุภวัตร พ.ศ. ๒๔๗๕ – พ.ศ. ๒๔๘๐ เป็นเจ้ายุทธจักรกีฬาในสมัยนั้น

ต่อมาเมื่อมาเป็นสถานศึกษาฝึกหัดครู ก็ยังเป็นเสือเก่าอยู่ไม่ทิ้งแถว ในสมัยที่โรงเรียนฝึกหัดครูบ้านสมเด็จฯ นั้น มีนักเรียนครูประถมที่ได้รับทุนเรียนเพียง ๒๐๐ คน ก็สามารถทำชื่อเสียงโด่งดังไม่แพ้สมัยเจ้าคุณวิเศษศุภวัตร คิดดูก็แล้วกัน สถิติการกีฬาได้ลบลงอย่างง่ายดายในสมัยนักเรียนครูนั้น มิใช่อื่นไกลเพราะมีผู้ฝึกปรืออย่างสม่ำเสมอนอกเวลาเรียน คือนักเรียนครูอยู่ประจำต้องตื่นแต่ ๕.๓๐ น. เล่นกีฬาตอนเช้ากันทุกคนประมาณ ๑ ชั่วโมง ในสมัยนั้นจำได้ว่าคุณครูอรุณ ศิริไปน์ เป็นครูพลศึกษา ดังนั้นการเลือกนักกีฬาทุกประเภทและการฝึกอยู่เป็นประจำจึงเป็นสิ่งง่ายมาก ไม่เหมือนสมัยนี้ต้องมีการเก็บตัวเสียเวลาเรียนเป็นปีๆ อาหารก็เปลือง และความสะดวกสบายก็ต้องสิ้นเงินมาก จำได้ว่านักกีฬาประจำของบ้านสมเด็จฯ ก่อนจะรู้ตัวผู้เข้าแข่งขันแน่นอน ทางโรงเรียนให้รับประทานไข่เป็ดวันละหนึ่งฟอง ไม่ต้องชุดวอร์มให้เสียเงินแพงๆ หากสงสัยก็ไปถามคุณครูอรุณฯ ดูเอาเอง แค่นี้นักกีฬาบ้านสมเด็จสามารถเอาชนะนักกีฬาโรงเรียนใหญ่ๆ มีนักเรียนมากกว่าสองพันคนได้อย่างหมูๆ

นึกขึ้นมาได้ว่าในสมัยเมื่อ ๕๐ ปีกว่าๆ มาแล้ว ทางโรงเรียนจะให้เสื้อสามารถได้ต้องชนะที่หนึ่งหลายครั้งจึงมีผู้ได้รับกันน้อยมาก หากทางโรงเรียนจะให้ก็ต้องตัดเอาเอง จะให้ก็แต่ผ้าสีโรงเรียน (Colour) แทนเสื้อสามารถ เป็นผ้าขนาดเท่าผ้าเช็ดหน้าผืนใหญ่ๆ เช่นเดียวกับมหาวิทยาลัยอ๊อกฟอร์ดและแคมบริดส์ ถ้าท่านมีโอกาสไปค้นดูแฟ้มประวัตินักกีฬาของโรงเรียนสมัยก่อนๆ แต่ก็ได้ถูกไฟเผาไหม้เอกสาร เหรียญหมั่นเรียนในตู้นิรภัยของโรงเรียนเมื่อ ๓๐ ปีก่อน คงจะพบว่าผู้ได้ผ้าสีหรือเสื้อสามารถของโรงเรียนบ้านสมเด็จฯ เมื่อสมัย พ.ศ. ๒๔๗๑ นั้นมี ๒ คน คือ คุณยอด เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา กับผู้เขียน ก่อนรุ่นนี้ยังไม่ปรากฏ ที่กล่าวมานี้ผู้เขียนก็อายเต็มทีถ้าไม่บอกความเก่ามาเล่าใหม่ก็คงจะไม่มีผู้ทราบจากผู้เขียน ผู้เขียนคือใคร ก็ขออย่าให้บอกเลย บอกแล้วก็อ๋อ อ้ายแก่คนนี้นะเอง

หากมีความเลอะเลือนที่เขียนนี้ ผู้เขียนขอยอมรับผิดแต่ผู้เดียว.

ขอยุติเพียงเท่านี้ครับผม

 (ต่อจากหน้า ๗)

ดูผลงานของทั่นซิครับ

การแข่งขันครั้งนี้ทั่นหาทีมเข้าแข่งขันได้ ๖๔ ทีม ค่าสมัครทีมละ ๒,๐๐๐.๐๐ บาท เป็นเงินเท่าไหร่คูณเอาเอง แล้วยังมีผู้บริจาคสมทบให้ด้วยศรัทธาอีกจำนวนหนึ่ง หักค่าใช้จ่ายเบ็ดเสร็จแล้วมีเงินได้สุทธิเข้าสมาคม ฯ ๑๒๐,๐๐๐.๐๐ บาท ก็พอรอดตัวจากการล้มละลายไปได้อีกปี

ส่วนผลของการแข่งขันปรากฏดังนี้

รางวัลประเภททีม

ทีมชนะเลิศ ได้รับถ้วยของ พล.อ.อ. ทวี จุลละทรัพย์ นายกสมาคม ฯ
ได้แก่ทีม มาเก็ตโฮลดิ้งอินเตอร์ ทำคะแนนได้ ๒,๑๙๓ คะแนน

ทีมรองชนะเลิศ อันดับ ๑ ได้รับถ้วยของ พล.อ. ชำนาญ นิลวิเศษ
ได้แก่ทีม พลเฟอร์นิเจอร์ ทำคะแนนได้ ๒,๑๓๘ คะแนน

ทีมรองชนะเลิศ อันดับ ๒ ได้รับถ้วยของ พ.อ. (พิเศษ) ชลอ สิมะเสถียร ประธาน บ.ส.ชมรม ๙
ได้แก่ทีม ดอนเมือง ๒ ทำคะแนนได้ ๒,๑๓๑ คะแนน

ทีมรองชนะเลิศ อันดับ ๓ ได้รับถ้วยของ ม.ร.ว. ทวีโภค เกษมศรี
ได้แก่ทีม ดอนเมือง ๑ ทำคะแนนได้ ๒,๑๐๒ คะแนน

ทีมรองชนะเลิศ อันดับ ๔ ได้รับถ้วยของ นายบุญเลิศ ศรีหงส์ อธิการวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จ
ได้แก่ทีม ต.ช.ด. ๒ ทำคะแนนได้ ๒,๐๙๑ คะแนน

ทีมรองชนะเลิศ อันดับ ๕ ได้รับถ้วยของ ร.ร. สาธิตบ้านสมเด็จ ฯ
ได้แก่ทีม คุณวัลลภา เกลี้ยวปฏิพนธ์ ทำคะแนนได้ ๒,๐๘๒ คะแนน

รางวัลส่วนบุคคล

คะแนนสามเกมรวมสูงสุด ชาย

อันดับที่ ๑. คุณพยัพ	ทีม สหเครื่องสนาม	คะแนน ๗๘๐
อันดับที่ ๒. คุณสละ	ทีม เขตคลองสาน	คะแนน ๗๕๖
อันดับอาวุโส คุณสุชาติ	ทีม พล.ท. ผึ่งพร	คะแนน ๗๑๕

คะแนนสามเกมรวมสูงสุด หญิง

อันดับที่ ๑. คุณอ้อย ทีม กานดา วราวุธ คะแนน ๗๑๙

คะแนนเกมเดี่ยวสูงสุด ชาย

อันดับที่ ๑. คุณบี่ยพล ทีม พานิชราชดำเนิน คะแนน ๒๘๐

อันดับที่ ๒. คุณนิพนธ์ ทีม เขตพญาไท คะแนน ๒๓๖

อันดับอาวุโส คุณสันทัด ทีม เอราวัณ ๒ คะแนน ๒๕๘

คะแนนเกมเดี่ยวสูงสุด หญิง

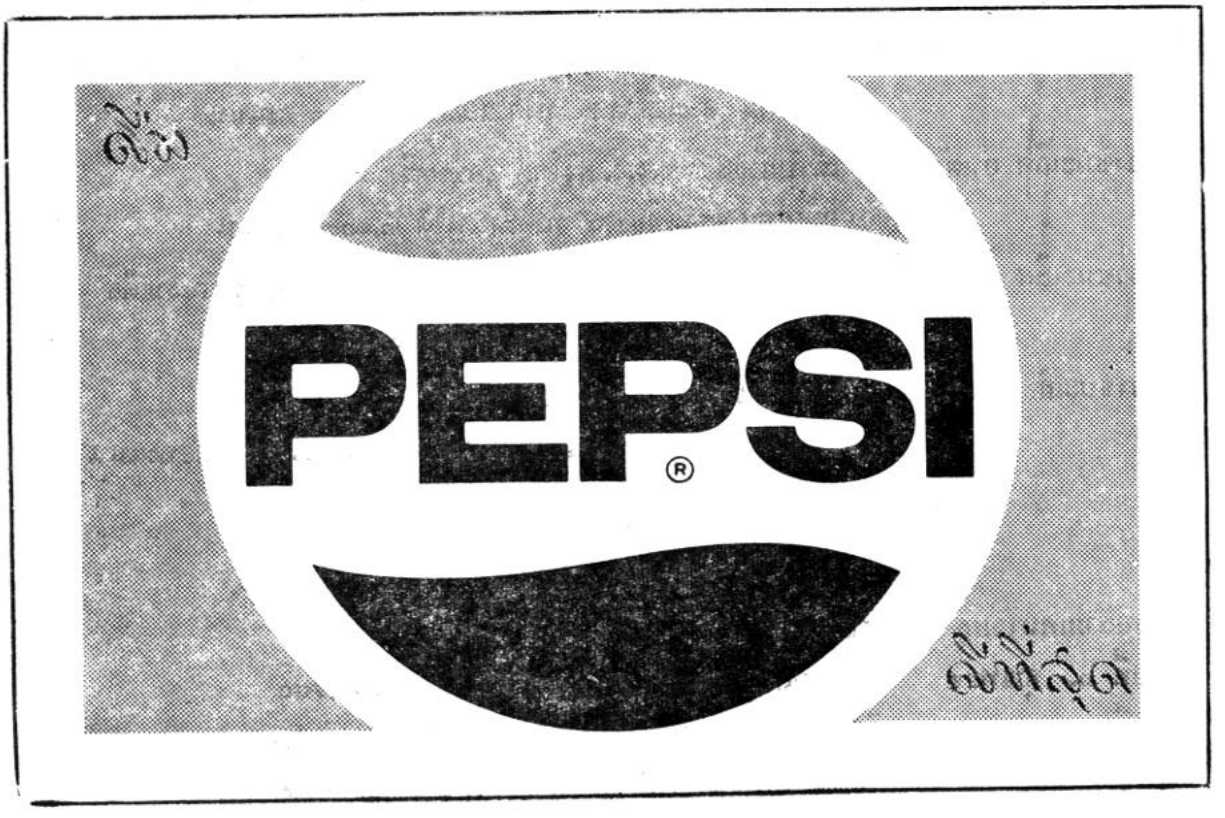
อันดับ ๑. คุณสุภาวดี ทีม ธนาคารกรุงไทย คะแนน ๒๖๔

รางวัลปกบี่ด (คะแนนสามเกมรองสุดท้าย/หรือ เกมเดี่ยวรองสุดท้าย)

ชาย ได้แก่ คุณสุพจน์ ทีม ห.จ.ก. สหวัฒนาอิมปอร์ต คะแนน ๕๓๒

หญิง ได้แก่ คุณอัจฉรา ทีม สุขสวัสดิ์ คะแนน ๔๖๙

น่ีคือ! ก้าวใหม่ของเลขาธิการสมาคมฯ พล.ร.ต. ทวี บุญเนือง ร.น.

บันทึกการประชุมใหญ่สามัญประจำปี ๒๕๒๕

ของ

สมาคมศิษย์เก่าบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

ณ อาคารสมาคมกรุงเทพฯ

วันพุธที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๒๖

ผู้มาประชุม มีสมาชิกมาร่วมประชุม ๑๐๒ ท่าน ครบองค์ประชุมตามข้อบังคับฯ

เปิดประชุม เวลา ๑๗.๔๕ น.

พล.อ.อ. ทวี จุลละทรัพย์ เป็นประธานการประชุม

๑. ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานฯ แจ้งให้ที่ประชุมทราบ

ประธานฯ ท่านสมาชิกศิษย์เก่าบ้านสมเด็จฯ ที่รัก เรื่องที่ประธานฯ แจ้งให้ที่ประชุมทราบขณะนี้ไม่มีอะไรจะแจ้งให้ที่ประชุมทราบ เพราะในระเบียบวาระที่ ๓ ก็จะมีการแถลงกิจการสมาคมฯ ในรอบปีที่ผ่านมาอยู่แล้ว จึงขอผ่านไปวาระที่ ๒

๒. ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุมใหญ่สามัญครั้งที่แล้ว

ประธานฯ ขอให้ท่านสมาชิกโปรดดูในหนังสือศรีสมเด็จ ซึ่งท่านได้ถืออยู่แล้ว มีท่านผู้ใดเห็นว่าไม่ถูกต้องโปรดทักท้วงด้วย

ที่ประชุมมีมติรับรองรายงานการประชุมใหญ่สามัญประจำปี ๒๕๒๔

๓. ระเบียบวาระที่ ๓ แถลงกิจการสมาคมฯ ในรอบปีที่ผ่านมา

ประธานฯ ให้เลขานุการแถลง

เลขานุการ กิจการของสมาคมฯ ในรอบปี ๒๕๒๕ ที่ผ่านมามีดังนี้คือ

๑. กิจการในรอบปี ๒๕๒๕ ของสมาคมฯ บางส่วนได้ตีพิมพ์ในหนังสือที่ท่านได้รับ แจกอยู่ในมือทุกท่านแล้ว กรุณาเปิดดูได้

๒. คือ สรุปเรื่องการหาเงินเข้าสมาคมฯ ด้วยการจัดการแข่งขันกอล์ฟ ๓ ปีนั้น เป็นอันยุติเพราะได้เงินมาพอสมควรแล้ว

๓. ได้มีการจัดงานบอลล์หรือราตรีบ้านสมเด็จฯ ๒๕ ขึ้นเมื่อเดือนที่แล้ว คือ วันที่ ๑๒ ธ.ค. ๒๕ ณ อาคารใหม่สวนอัมพรและก็ไม่ขาดทุน มีเงินเหลือพอมาเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดงานวันนี้ สมตามวัตถุประสงค์ และยังมีผลกำไร โดยได้เป็นเงินช่วยเหลือนักศึกษาที่ขาดแคลนทุนทรัพย์อีกเป็นเงินประมาณเหนึ่งแสนสองหมื่นบาทเศษ ซึ่งทางวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จฯ ก็จะดำเนินการตามวัตถุประสงค์ต่อไป เพราะฉะนั้นงานวันนี้โดยเฉพาะคืนนี้ก็ไม่ต้องรบกวนกระเป๋าของท่านเลย ขอให้ท่านจงหาความสำราญในการรับประทานและสังสรรค์กับเพื่อนฝูงให้เต็มที่ แต่ขอเรียนให้ทราบไว้ประการหนึ่งว่า แม้พวกเราจะไม่ต้องเสียเงินเลย ท่านนายกสมาคมฯ ท่านก็ได้นำเอ็นตุ่นผสมเครื่องยาจีนมาให้พวกเราเหมือนเดิมเช่นปีก่อนๆ ขอให้พวกเราปรบมือให้เกียรติและขอบคุณท่านนายกสมาคมฯ ของเราด้วย

๔. เนื่องด้วยในปีนี้วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จฯ ของพวกเราได้สร้างชื่อเสียงในการกีฬาโดยได้เข้าทำการแข่งขันกีฬากับวิทยาลัยครูในนครหลวงด้วยกัน ๖ สถาบัน ได้รับรางวัลชนะเลิศถึง ๙ รางวัลคือ

๑. ฟุตบอลชาย
๒. ฟุตบอลหญิง
๓. วอลเล่ย์บอลหญิง
๔. บาสเกตบอลหญิง
๕. แบดมินตันหญิงเดี่ยว
๖. แบดมินตันหญิงคู่
๗. เทเบิลเทนนิสชายเดี่ยว
๘. เทเบิลเทนนิสชายคู่
๙. เซปักตะกร้อ

และได้เป็นผู้แทนไปแข่งขันกีฬาเขตที่สงขลาอีกด้วย ทางสมาคมฯ จึงได้ช่วยเงินบำรุงการกีฬาไปเป็นเงิน ๑๐,๐๐๐.- บาท รวมของคุณ อรรถ อรรถไกวัลวที อีก ๑,๐๐๐.- บาท รวมเป็นเงิน ๑๑,๐๐๐.- บาท

ขอให้ที่ประชุมปรบมือให้คุณ อรรถ อรรถไกวัลวที ด้วย

๕. ข่าวที่น่ายินดีอีกข่าวหนึ่ง คือ เมื่อวันที่ ๑๐ ธ.ค. ๒๕ นี้ กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในได้จัดให้มีการประกวดดนตรีไทยฉลองครบรอบ ๒๐๐ ปี ของกรุงรัตนโกสินทร์ ตั้งแต่ระดับอนุบาล – อุดมศึกษา ณ

สนามกีฬาหัวหมาก ไทย – ญี่ปุ่น ดนตรีไทยของวง ว.ค. บ้านสมเด็จ ฯ ได้รับถ้วยพระราชทานของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว โดยสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาสยามบรมราชกุมารี เป็นผู้พระราชทานถ้วยชนะเลิศให้ ก็นับเป็นเกียรติประวัติอันสูงส่งของ ว.ค. บ้านสมเด็จ ฯ และยังได้รับพระราชทานโล่ชนะเลิศ ดนตรีไทยประเภทต่าง ๆ คือ

ชนะเลิศระนาดเล็ก

ชนะเลิศฆ้องใหญ่

ชนะเลิศนักร้อง

และยังได้รับเชิญให้เข้าร่วมแสดงดนตรีไทย ในระดับอุดมศึกษาเป็นครั้งแรกที่ทางมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อีกด้วย โดยได้ส่งไปบรรเลงถึง ๒ วง คือ วงมโหรีหญิงล้วนและวงนักศึกษาชายเล่นปี่พาทย์ไม้แข็ง

ขอให้ที่ประชุมปรบมือให้ ว.ค. บ้านสมเด็จเจ้าพระยาด้วย ที่ทำชื่อเสียงให้กับบ้านสมเด็จ ฯ

๖. สมาคม ฯ ได้จัดทุนการศึกษาให้นักเรียน นักศึกษา ชั้นประถม, ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น, มัธยมศึกษาตอนปลาย, ปกศ. และระดับปริญญา อีกเป็นเงิน ๒๔,๐๐๐.- บาท ซึ่งได้ทำพิธีแจกทุนโดยท่านนายกสมาคม ฯ เมื่อเช้านี้ที่หน้าอนุสาวรีย์เจ้าพ่อสมเด็จเจ้าพระยา ฯ ของเรา เสร็จเรียบร้อยไปแล้ว พร้อมด้วยได้มอบโล่เกียรติยศและเงินรางวัล ๒,๐๐๐.- บาท ให้นายพิบูลย์ จำปาเทศ ซึ่งได้ประกอบคุณงามความดีในการที่เป็นเจ้าหน้าที่การเงินของโรงเรียนพรานกระต่าย ได้นำเงินที่ได้รับเกินคืนศึกษาธิการจังหวัดเป็นจำนวนเงิน ๓๒,๐๐๐.- บาท และได้กระทำเป็นครั้งที่ ๒ แล้วด้วย

ขอให้ที่ประชุมปรบมือให้นาย พิบูลย์ จำปาเทศ

๗. ได้จัดโล่สำหรับอาจารย์ที่รับราชการใน ว.ค. บ้านสมเด็จ ฯ มานานเกิน ๒๕ ปี และปลดเกษียณอีกเป็นเงิน ๓,๕๐๐.- บาท ซึ่งก็ได้ทำพิธีแจกโดยท่านนายกสมาคม ฯ เมื่อเช้าวันนี้เช่นเดียวกัน

ก็เป็นอันจบการแถลงผลงานของสมาคม ฯ ในรอบปี ๒๕๒๕

๔. ระเบียบวาระที่ ๔ พิจารณาและรับรองงบดุลของสมาคม ฯ เพียงสิ้น ๓๑ ธันวาคม ๒๕๒๕

ประธาน ฯ งบดุลปีนี้ยังทำไม่เสร็จ เป็นเพียงแถลงรายงานการเงินของเหรัญญิกเท่านั้น ซึ่งได้แจกให้ท่านไปแล้ว โปรดพิจารณาดูฐานะการเงินของสมาคม ฯ และ

เมื่องบดุลเสร็จในเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๒๖ จะจัดส่งให้ท่าน ฐานะการเงินของสมาคมฯ ดีขึ้นเป็นลำดับมานับย้อนหลังไป ๕ ปี ตั้งแต่ปี ๒๕๒๑ ดังนี้

ปี ๒๕๑๒ สมาคมฯ มีเงิน ๘๗,๔๒๑.๕๐ บาท
ปี ๒๕๒๒ ,, ,, ๒๒๕,๕๙๒.๘๘ ,,
ปี ๒๕๒๓ ,, ,, ๔๑๕,๙๖๓.๙๗ ,,
ปี ๒๕๒๔ ,, ,, ๖๖๐,๖๐๖.๗๐ ,,
ปี ๒๕๒๕ ,, ,, ๘๒๐,๕๖๗.๑๙ ,,

ท่านสมาชิกผู้ใดสงสัยหรือมีข้อทักท้วงประการใดหรือไม่?

ที่ประชุมทราบและไม่มีผู้ใดทักท้วง

๕. ระเบียบวาระที่ ๕ เลือกตั้งนายกสมาคม

ประธานฯ ขอให้ที่ประชุมพิจารณาเลือกนายกสมาคมฯ ในปี ๒๕๒๖ ต่อไป

นายมนตรี ชลายนเดชะ ขอเสนอ พล.อ.อ. ทวี จุลละทรัพย์ เป็นนายกสมาคมฯ ปี ๒๕๒๖ ต่อไป

ประธานฯ ขอให้ที่ประชุมรับรองก่อน

ที่ประชุม ยกมือรับรองทั้งหมด

ประธานฯ มีท่านผู้ใดจะเสนอใครอีกบ้างครับ?

ที่ประชุม ไม่มีใครเสนอชื่อผู้ใดอีก

เพราะฉะนั้นถือว่าที่ประชุมได้เลือก พล.อ.อ. ทวี จุลละทรัพย์ เป็นนายกสมาคมศิษย์เก่าบ้านสมเด็จเจ้าพระยาต่อไปอีกสมัยหนึ่ง

ขอเสียงปรบมือรับรองอีกครั้งหนึ่ง

ที่ประชุม ปรบมือรับรองทั้งหมดเป็นเอกฉันท์

ประธานฯ ขอขอบคุณที่ประชุม

๖. ระเบียบวาระที่ ๖ เลือกตั้งผู้สอบบัญชี

ประธานฯ ขอให้ที่ประชุมแต่งตั้งผู้สอบบัญชีอีกท่านหนึ่ง

นายมนตรี ชลายนเดชะ ขอเสนอนาย สาคร จงเสถียร เป็นผู้สอบบัญชี

ประธานฯ มีท่านผู้ใดรับรอง?

ที่ประชุมยกมือรับรองทั้งหมด

ประธานฯ ขอให้ที่ประชุมปรบมืออีกครั้งหนึ่ง

ที่ประชุมปรบมือทั้งหมด

ประธานฯ เป็นอันว่าที่ประชุมมีมติเป็นเอกฉันท์ให้นาย สาคร จงเสถียร เป็นผู้สอบบัญชีสมาคมศิษย์เก่าบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ประจำปี ๒๕๒๖

๗. **ระเบียบวาระที่ ๗ เรื่องอื่นๆ**

ประธานฯ มีท่านผู้ใดเห็นสมควรจะเสนอเรื่องหรือข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์กับสมาคมฯ อีกบ้าง ขอให้เสนอได้

ไม่มีผู้ใดเสนอ

ประธานฯ ขอปิดประชุม

ปิดประชุม เวลา ๑๘.๒๕ น.

พล.ร.ต.ทวี บุญเนือง ร.น. ผู้จดบันทึก
เลขาธิการ

เสนอ นายกสมาคมฯ
เพื่อโปรดพิจารณาตรวจแก้

พล.ร.ต.ทวี บุญเนือง ร.น.
เลขาธิการ
๒๖ ม.ค. ๒๖

ตรวจแก้แล้ว

พล.อ.อ.ทวี จุลละทรัพย์
นายกสมาคม
ม.ค. ๒๖

บันทึกการประชุมใหญ่วิสามัญประจำปี ๒๕๒๕
ของ
สมาคมศิษย์เก่าบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
ณ อาคารสมาคมกรุงเทพฯ
วันอาทิตย์ที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๒๖

ผู้มาประชุม มีสมาชิกมาร่วมประชุม ๗๓ ท่าน
เปิดประชุม เวลา ๑๓.๐๐ น.

เชิญ นายอรรถ อรรถไกวัลวที เป็นประธานการประชุม

๑. ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานฯ แจ้งให้ที่ประชุมทราบ

ประธานฯ ๑. เนื่องด้วยเมื่อวันประชุมใหญ่สามัญเมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๒๖ นั้น ยังมิได้รับรองงบดุลเพราะงบดุลเสร็จไม่ทันจึงต้องประชุมใหญ่วิสามัญในวันนี้อีกครั้งหนึ่ง เพื่อรับรองงบดุลของสมาคมฯ

๒. ท่านนายกสมาคมฯ ท่านไม่สบาย เลขาธิการจึงเชิญผมเป็นประธานการประชุมแทน

๓. จะได้มีการส่งมอบหน้าที่ประธานชมรม ๙ ในวันนี้ด้วย

๒. ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองงบดุล

ประธานฯ บัญชีแสดงงบดุลนี้มีอยู่ในหนังสือซึ่งท่านได้รับแจกแล้ว และมีในแผ่นกระดาษโรเนียวด้วย เชิญท่านพิจารณาดูและขอมอบให้คุณ สาคร จงเสถียร เป็นผู้แถลงต่อไป

คุณสาคร จงเสถียร ผู้สอบบัญชี ขอให้ท่านพิจารณาดูเงินได้-เงินจ่าย และดูงบดุลต่อไปก็แสดงว่าฐานะการเงินของสมาคมฯ ดีขึ้นเพราะว่ามีเงินได้สูงกว่าเงินจ่ายก็ขอให้ท่านสมาชิกที่ข้องใจหรือสงสัยโปรดถามได้ตามที่ได้แถลงมาแล้ว (แนบงบดุล)

ประธานฯ มีท่านผู้ใดข้องใจ สงสัยงบดุลบ้างครับ
ไม่มีผู้ใดสงสัย

ประธาน ฯ เมื่อไม่มีผู้ใดสงสัยงบดุลของสมาคม ฯ ขอความกรุณายกมือรับรองงบดุลของสมาคม ฯ ด้วย

ที่ประชุมยกมือรับรองทุกคนเป็นเอกฉันท์

๓. ระเบียบวาระที่ ๓ เหรัญญิกแถลงยอดเงินปัจจุบัน

ประธาน ฯ เนื่องจากได้มีการเปลี่ยนตำแหน่งเหรัญญิกใหม่ เพราะเหรัญญิกคนเก่าคงจะเหนื่อยและเมื่อยล้าจึงได้ตั้งเหรัญญิกใหม่คือ น.อ. พุฒ แจ้งจวบแก้ว ร.น. เป็นเหรัญญิกสมาคม ฯ ประจำปี ๒๕๒๖ ขอให้ น.อ. พุฒ แจ้งจวบแก้ว ร.น. แถลงยอดเงินในความรับผิดชอบด้วย

น.อ. พุฒ แจ้งจวบแก้ว ร.น. ขอแถลงสถานะการเงินของสมาคม ฯ ถึง ๑๙ มิ.ย. ๒๖

๑. เงินฝากธนาคาร

๑.๑ มูลนิธิทุนสมเด็จเจ้าพระยา

๑.๑.๑ ฝากประจำธนาคารกรุงเทพสาขาเจริญพาศน์ ๑ บัญชี
จำนวนเงิน ๓๓๑,๑๐๐.- บาท

๑.๑.๒ ฝากประจำธนาคารกสิกรไทยสาขาโพธิ์สามต้น ๔ บัญชี
จำนวนเงิน ๒๖๘,๙๐๐.- บาท
รวมเงินฝากประจำ ๖๐๐,๐๐๐.- บาท

๑.๑.๓ ฝากออมทรัพย์ธนาคารกสิกรไทยสาขาโพธิ์สามต้น ๑ บัญชี
จำนวนเงิน ๓๗,๒๔๔.๕๕ บาท

๑.๑.๔ ฝากสะสมทรัพย์ธนาคารกรุงเทพสาขาเจริญพาศน์ ๑ บัญชี
จำนวนเงิน ๔๑,๖๘๕.- บาท
รวมเงินฝากออมทรัพย์และสะสมทรัพย์ ๗๘,๙๒๙.๕๕ บาท
รวมเงินฝากธนาคาร (มูลนิธิ ฯ) ๖๗๘,๙๒๙.๕๕ บาท

๑.๒ สมาคมศิษย์เก่าบ้านสมเด็จ ฯ

๑.๒.๑ ฝากประจำธนาคารกรุงเทพสาขาเจริญพาศน์ ๔ บัญชี
จำนวนเงิน ๑๐๗,๓๔๘.๕๓ บาท

๑.๒.๒ ฝากกระแสรายวัน ๑ บัญชี
จำนวนเงิน ๒,๐๐๐.- บาท

๑.๒.๓ ฝากออมทรัพย์ธนาคารกสิกรไทยสาขาโพธิ์สามต้น ๑ บัญชี
จำนวนเงิน ๔๙,๑๑๓.๘๐ บาท
รวมเงินฝากธนาคาร (สมาคม ฯ) ๑๕๘,๔๖๒.๓๓ บาท

สมาคมศิษย์เก่าบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

บัญชีเงินได้ – เงินจ่าย

ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๒๕ ถึง ๓๑ ธันวาคม ๒๕๒๕

เงินจ่าย			เงินได้		
ทุนการศึกษาให้นักเรียน, นักศึกษาวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา	๒๐,๖๐๐	–	ค่าลงทะเบียนเป็นสมาชิก	๔๗๐	–
เงินร่วมสนับสนุนการกีฬา วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา	๑๐,๐๐๐	–	ค่าบำรุงประจำปี	๙,๗๔๐	–
รางวัลเรียนดีให้นักเรียน, นักศึกษาวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา	๑,๘๐๐	–	ค่าใช้สถานที่	๒๕,๐๐๐	–
สมนาคุณ	๘,๔๕๐	–	ค่าจัดทำวารสารสมาคมฯ	๒๒,๕๐๐	–
การกุศล	๕๐๐	–	ค่าดอกเบี้ยธนาคาร	๙๑,๗๑๕	–
งานรื่นเริงทำบุญวันสมเด็จฯ และไหว้ครู	๑๖,๙๗๙	–	เงินบริจาคเข้ามูลนิธิ	๕๐,๕๐๐	–
ค่าเครื่องเขียนแบบพิมพ์	๑,๑๓๒	–	เงินได้อื่น	๔๓,๘๔๓	–
ค่าไปรษณียากร	๕,๕๓๙	–			
ค่าซ่อมแซมสถานที่	๖๒๙	–			
เงินจ่ายอื่น	๒,๓๙๘	–			
เงินได้สูงกว่าเงินจ่าย	๑๗๕,๗๔๑	–			
	๒๔๓,๗๖๘	–		๒๔๓,๗๖๘	

สมาคมศิษย์เก่าบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

งบดุล

เพียงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๒๖

หนี้สิน					สินทรัพย์			
เงินทุนสร้างสมาคม ฯ			๑,๓๔๖,๒๑๕	๔๔	อาคารสมาคม ฯ			๑,๓๙๔,๒๐๐
เงินทุนสร้างพระรูปสมเด็จเจ้าพระยา			๘,๗๔๐	๗๔	เครื่องใช้ของสมาคม ฯ			๑๖๐,๘๖๑
เงินทุนสวัสดิการ			๒,๖๑๔	๖๐	รูปจำลองสมเด็จเจ้าพระยา			๔,๔๓๔
เงินทุนหาผลประโยชน์			๒,๗๘๒	–	เงินคงเหลือ			
เงินทุนมูลนิธิสมเด็จเจ้าพระยา			๒๓,๕๗๒	๒๕	เงินฝากมูลนิธิสงเคราะห์การศึกษา	๖๐๐,๐๐๐	–	
มูลค่าทรัพย์สินสมาคม ฯ ที่ได้รับ			๑๒๘,๕๘๐	–	เงินฝากสวัสดิการ	๑๐๗,๓๔๘	๕๓	
เงินได้สูงกว่าเงินจ่าย					เงินฝากออมทรัพย์	๒๖๑,๘๘๑	๓๙	
ปีก่อน	๘๕๖,๒๓๓	๖๑			เงินฝากกระแสรายวัน	๒,๐๐๐	–	
ปีนี้	๑๖๐,๗๔๒	๘๔	๑,๐๑๗,๐๒๖	๔๕	เงินสดในมือ	๘,๓๑๑	๑๑	๙๗๔,๕๔๑
			๒,๕๒๙,๕๓๒	๐๓				๒,๕๒๙,๕๓๒

รายงานผู้สอบบัญชี เสนอต่อสมาชิกสมาคมศิษย์เก่าบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

ได้ตรวจสอบงบดุลสมาคมศิษย์เก่าบ้านสมเด็จเจ้าพระยา เพียงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๒๖ ข้างต้นนี้กับบัญชีและเอกสารประกอบคำชี้แจงของผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องแล้ว เห็นว่างบดุลนี้แสดงฐานะการเงินที่ถูกต้อง

(นาย สาคร จงเสถียร)
ผู้สอบบัญชี

กรุงเทพ ฯ วันที่ ๙ มกราคม ๒๕๒๗

(ลงนาม) พล.อ.อ. ..... นายกสมาคม
(ทวี จุลละทรัพย์)

(ลงนาม) น.อ. ..... เหรัญญิก
(พูน แจ้งจรบแก้ว)

(ลงนาม) พล.ร.ต. ..... เลขาธิการ
(ทวี บุญเนือง)

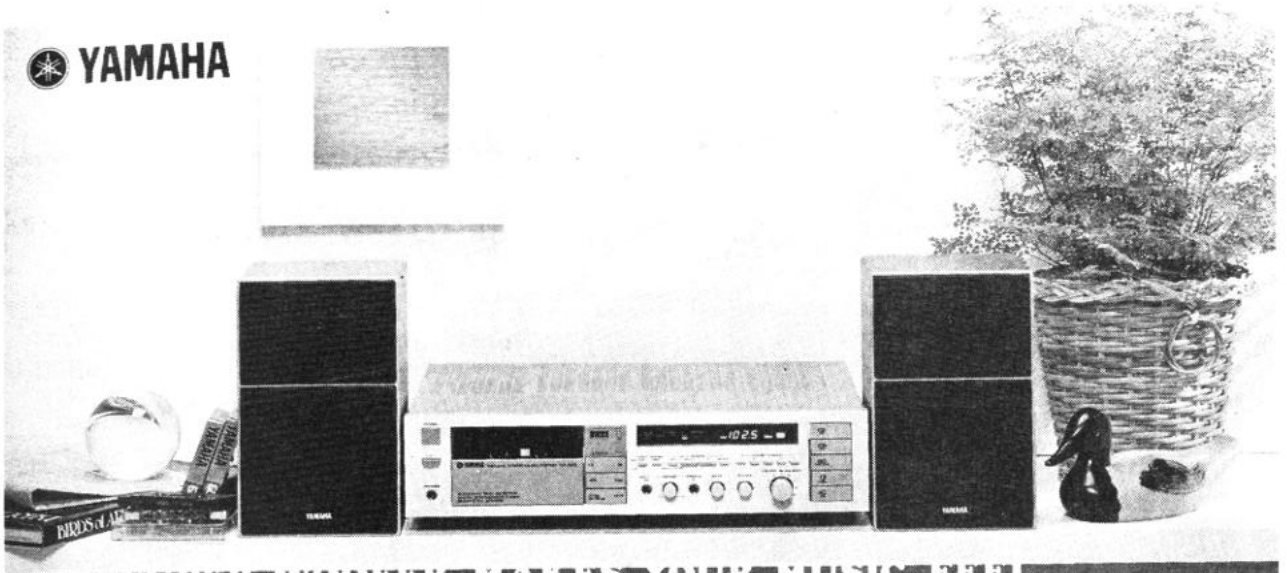
สมาคมศิษย์เก่าบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

บัญชีเงินได้ – เงินจ่าย

ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ถึง ๓๑ ธันวาคม ๒๕๒๖

เงินจ่าย			เงินได้		
ทุนการศึกษานักเรียนนักศึกษาวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา	๒๔,๓๐๐	–	ค่าลงทะเบียน – ค่าบำรุงประจำปี	๗,๗๖๐	–
เงินร่วมสนับสนุนการกีฬาวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา	๑๑,๓๒๐	–	ค่าบำรุงสถานที่ – ครื่องใช้	๓๐,๖๕๔	–
เงินช่วยสร้างห้องสมุด ร.ร.คง อำเภอคง	๒,๐๐๐	–	ค่าดอกเบี้ยเงินฝากธนาคาร	๔๒,๗๖๗	๕๔
ทำบุญวันสมเด็จ ฯ และไหว้ครู	๒๔,๔๔๐	–	เงินได้อื่น	๑๓๐,๔๘๐	–
เงินการกุศล	๑๑,๘๒๔	–			
ค่าครื่องเขียนแบบพิมพ์	๒,๑๘๔	๗๕			
ค่าน้ำมัน – ค่าพาหนะ	๑,๑๐๐	–			
ค่าไปรษณียากร	๒,๔๗๖	–			
ค่าซอมแซม – ตกแต่ง	๓,๐๔๔	–			
เงินจ่ายอื่น	๑๓,๑๓๐	–			
เงินได้สูงกว่าเงินจ่าย	๑๖๐,๗๕๒	๘๔			
	๒๒๒,๑๖๖	๕๔		๒๒๒,๑๖๖	๕๔

YAMAHA

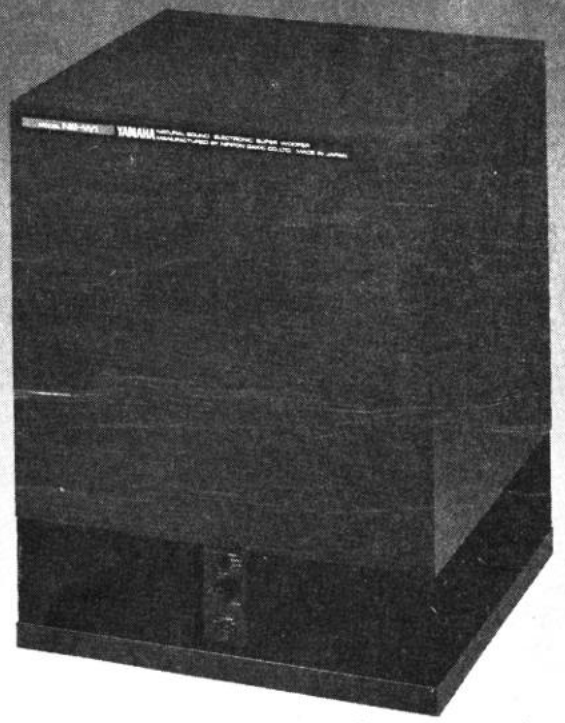

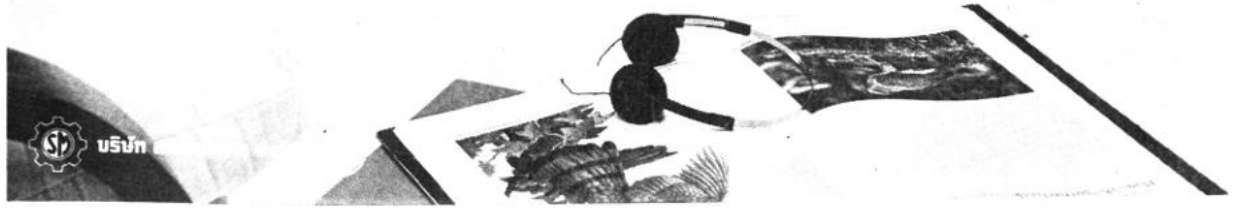
SUPER WOOFER MAKES YOUR MUSIC FEEL GOOD ALL OVER

NS-W1

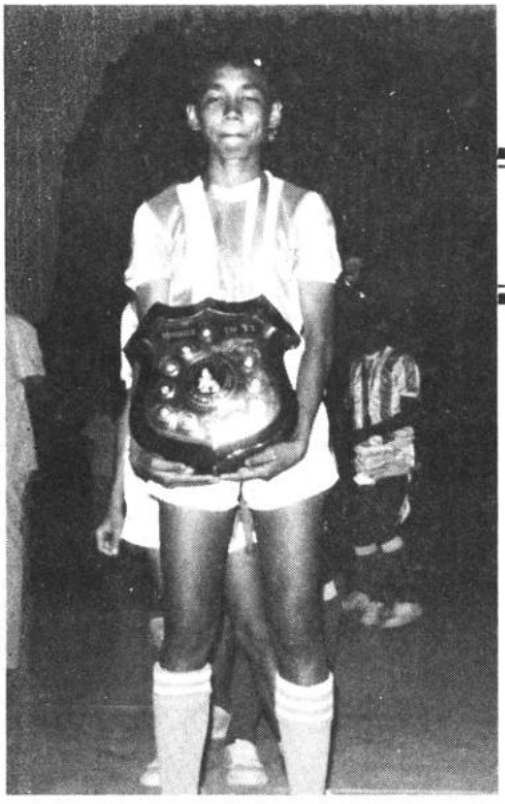
ลำโพงของท่าน
มีปัญหาเรื่องเสียงทุ้มไม่พอหรือเปล่า?!

ถ้าใช่, ปัญหาของท่านจะไม่มีอีกต่อไปแล้ว ถ้าท่านใช้ Super Woofer แบบ NS–W1 ของ YAMAHA เพราะ NS–W1 จะช่วยแก้ปัญหาเสียงทุ้มไม่พอได้อย่างน่าทึ่ง NS–W1 จะให้เสียงเบสที่ลึก กว้าง และมีมิติอย่างเห็นได้ชัด การต่อเข้ากับเครื่องง่ายดาย NS–W1 ออกแบบเป็นตู้ไม้สวยสง่า ประกอบด้วยลำโพงเสียงทุ้มขนาดใหญ่ และวงจรเครื่อง Amp. ขยายในตัว เลือกซื้อสอบถามรายละเอียดได้ที่

บริษัท

โรงเรียนสาธิตวิทยาลัยครู

จรูญ แสงคำใน

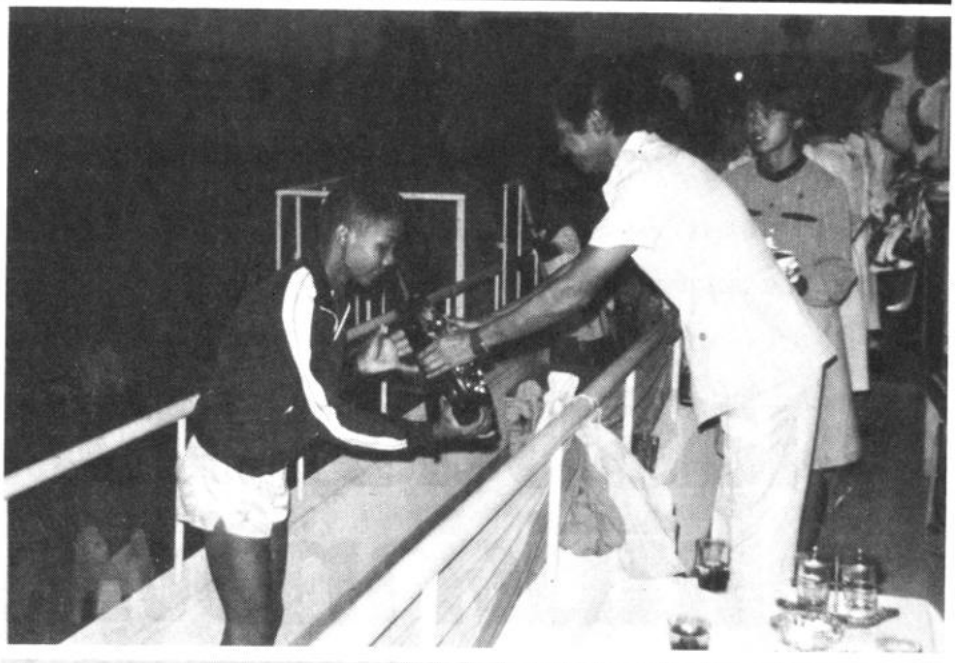
โรงเรียนมัธยมบ้านสมเด็จฯ ในสมัยก่อนเคยสร้างชื่อเสียงในสนามมานับไม่ถ้วน ถ้าท่านได้มีโอกาสคุยกับศิษย์เก่าตั้งแต่เริ่มต้นจะเห็นว่าทางด้านกีฬาเราไม่เคยยิ่งหย่อนกว่าใคร กาลล่วงเลยมานาน การกีฬาของทางโรงเรียนสาธิตก็อยู่ในสภาพทรุด เพราะขาดบุคคลที่เอาใจใส่และสนับสนุน

การฟื้นตัวเรื่องกีฬาเริ่มตั้งแต่เมื่อปี ๒๕๒๕ เพราะตอนนั้นทางโรงเรียนสาธิต ว.ค. สวนสุนันทาได้มาขอประลองในด้านกีฬา ทางเราเป็นเจ้าภาพและได้จัดนักกีฬาเข้าแข่งขันทั้งหมด ๕ ประเภท คือ ฟุตบอลระดับประถม ฟุตบอลระดับมัธยม บาสเกตบอลชาย บาสเกตบอลหญิง วอลเลย์บอลหญิง ผลปรากฏว่าแพ้หมดรูปทุกประเภท โรงเรียนสาธิต ว.ค. สวนสุนันทาเก็บถ้วยชนะไปครองทั้งหมด ๕ ประเภท

นักกีฬาสาธิตบ้านสมเด็จเจ้าพระยารู้สึกขายหน้าเขามาก ปล่อยให้เขามาเหยียบถึงถิ่น เลยเกิดความมานะพยายามฝึกซ้อมกันเต็มที่ คุณวรวิทย์ พึ่งประจวบ ซึ่งเป็นนักกีฬาเอกพลศึกษาได้ควบคุมการฝึกซ้อมอย่างไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย นักฟุตบอลของเราก็ขยันทุกคน ด้วยหวังว่าในปีนี้ถ้าพบกับสาธิต ว.ค. สวนสุนันทาอีกจะแก้แค้นและชิงถ้วยกลับมาให้มากที่สุด

เราได้เริ่มด้วยส่งนักกีฬาไปแข่งขันกับสถาบันต่างๆ มี ฟุตบอลรุ่นจิ๋ว รุ่นอายุไม่เกิน ๑๓ ปี รุ่นอายุไม่เกิน ๑๕ ปี บาสเกตบอล และวอลเลย์บอลหญิง

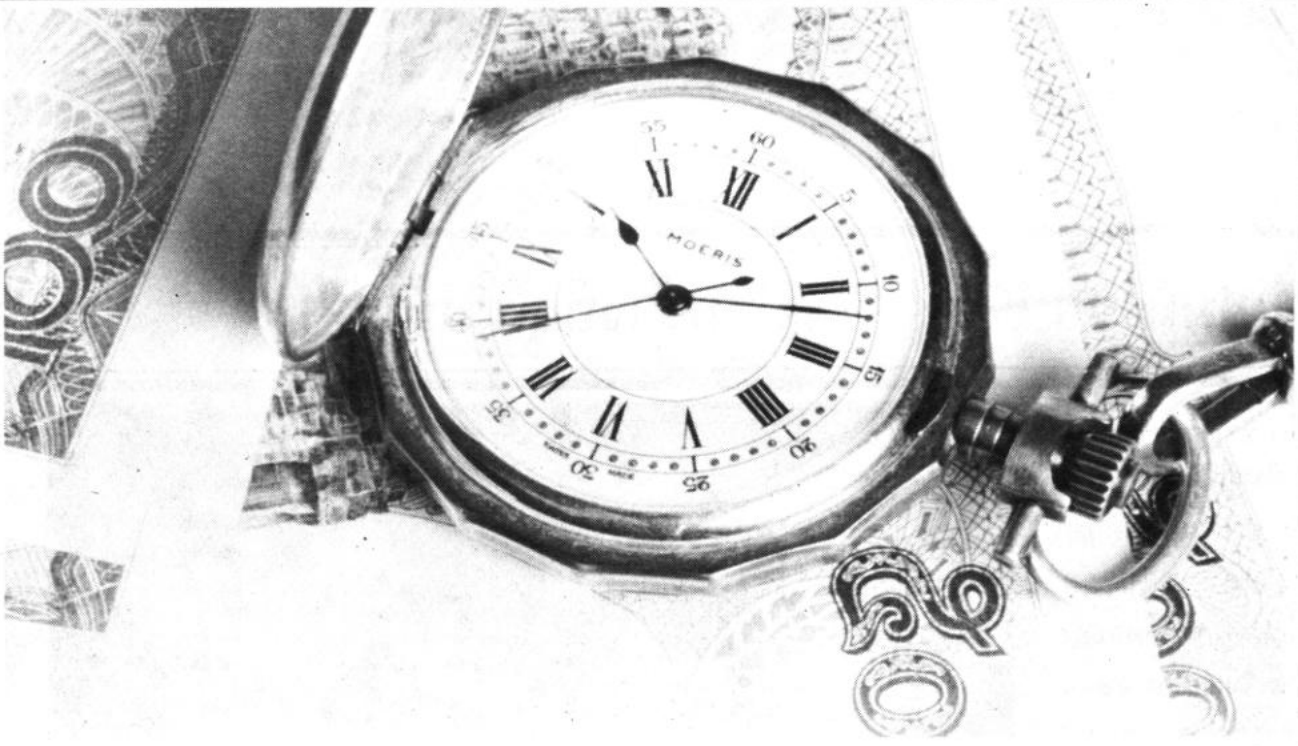
บ้านสมเด็จฯ สร้างชื่อในสนาม

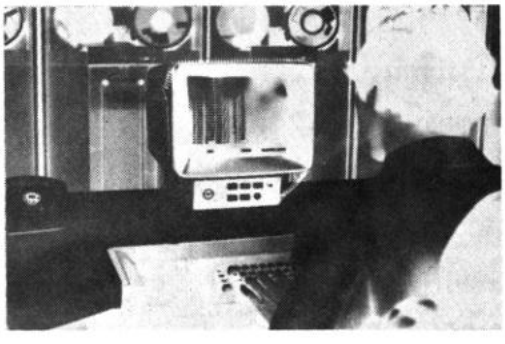
รุ่นใหญ่ เข้าแข่งขันกีฬาของกรมพลศึกษา ปรากฏตกรอบแรกทั้งหมด นักกีฬาของเราก็ไม่ยอมย่นย่อคงฝึกซ้อมหนักต่อไป ผู้ฝึกสอนทุกท่านก็เอาใจใส่และเสริมพลังให้มีการฝึกซ้อมอย่างหนักเพื่อจะทำให้การกีฬาของเราได้มีชื่อเสียงปรากฏแก่สาธารณะชนให้ได้

พอโรงเรียนเปิดเทอมแรกของปี ๒๕๒๖ เราก็ได้ส่งนักกีฬาฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน ๑๔ ปี เข้าสมัครแข่งขัน โดยสำนักสวัสดิการสังคม กรุงเทพมหานคร เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขัน มีทีมที่สมัครเข้าแข่งขันทั้งหมด ๒๖ ทีม และ

เสริมสร้างเวลา ให้มีค่าทวีคูณ

สังคมธุรกิจยุคก้าวหน้า เวลาคือปัจจัยในการแข่งขัน วิทยาการแผนใหม่ สรรสร้างเครื่องมือเครื่องใช้ เพื่อความฉับไว และแม่นยำ ด้วยระบบ**คอมพิวเตอร์** สำหรับผู้รู้คุณค่าของเวลา ใช้บริการคอมพิวเตอร์ ของ **ธนาคารกรุงเทพ จำกัด** เพื่อความฉับไว สะดวก และปลอดภัยในธุรกิจการเงิน จากบริการฝากถอนต่างสาขา ด้วยระบบ **คอมพิวเตอร์** กว่า 90 สาขา ในกรุงเทพมหานคร เราก้าวไกลในการนำเทคนิคนี้สู่จังหวัดสำคัญในทุกภาคของประเทศไทย 10 จังหวัดแรก เชียงใหม่ ลำปาง พิษณุโลก ลพบุรี นครราชสีมา ขอนแก่น อุบลราชธานี อุดรธานี ชลบุรี สงขลา (หาดใหญ่) และจะก้าวต่อไป เพื่อรับใช้ประชาชนทั่วประเทศในอนาคต

ด้วยความชำนาญของธนาคาร ที่นำระบบคอมพิวเตอร์มาใช้ในงานธนาคาร เป็นแห่งแรกของประเทศ

ธนาคารกรุงเทพ จำกัด
เพื่อนคู่คิดมิตรคู่บ้าน

สาธิต ป.ส. สร้างชื่อ

ทำการแข่งขันตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ๒๖ เป็นต้นมา

ในระหว่างแข่งขันเราก็ประสบปัญหามากมาย ทั้งสนามและรถที่จะพานักกีฬาไปแข่งขัน เนื่องจากการแข่งขันเป็นเวลานานในระยะน้ำท่วม เราก็ยังไม่หยุดซ้อม มีสนามฟุตบอลที่สูงอยู่ตรงไหนก็ฝึกซ้อมมันที่นั่น ผู้ควบคุม – ฝึกสอน มีอยู่ ๓ คน คือ

๑. นางศิวพร โชติกเสถียร
๒. นายอภิรักษ์ ธรรมเสน่ห์
๓. นายวรวิทย์ พึ่งประจวบ

ท่านผู้ควบคุม – ฝึกสอนได้ทำงานกันอย่างหนักในระยะเวลาหลายเดือน ครั้นแล้วนักกีฬาของเราก็ได้ผ่านการแข่งขันรอบที่ ๑ รอบที่ ๒ รอบที่ ๓ จนกระทั่งได้เข้าแข่งขันชิงชนะเลิศ คู่ชิงชนะเลิศของเราก็คือโรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย

ก่อนการแข่งขัน ๖ วัน ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเข้าประชุมกับสมาคมศิษย์เก่า และได้รายงานข่าวนักกีฬาที่จะเข้าแข่งขันให้ที่ประชุมทราบ และเพื่อจะให้เป็นกำลังใจแก่นักกีฬา ข้าพเจ้าได้ขอความอนุเคราะห์เสื้อวอร์มจากสมาคมศิษย์เก่า ท่านนายกสมาคมศิษย์เก่าซึ่งเป็นประธานในที่ประชุมได้บอกว่า เรื่องเสื้อท่านจะให้เองเป็นการส่วนตัว เห็นจะไม่ต้องรบกวนสมาคมศิษย์เก่าหรอก และท่านได้มอบให้เลขาธิการสมาคมศิษย์เก่า คือ พล.ร.ต. ทวี บุญเนือง เป็นผู้จัดเรื่องเครื่องแต่งตัวให้ ข้าพเจ้าได้รับเสื้อจากทางเลขาธิการเวลาประมาณ ๑๙.๐๐ น. ของวันที่ ๒๐ ธ.ค. ๒๖ ข้าพเจ้าเห็นเสื้อห่อใหญ่ท่านเอามาให้ เรียนถามว่าเอามากี่ตัว ท่านบอกว่าเอากางเกงวอร์มมาด้วยจะได้เข้าชุดกัน ท่านนายกสมาคมศิษย์เก่า พล.อ.อ. ทวี จุลละทรัพย์ ได้กรุณามอบให้นักกีฬาจำนวน ๑๘ ชุด

ข้าพเจ้าไม่ได้รบกวนท่านให้มามอบด้วยตัวท่านเอง แต่ข้าพเจ้าได้ทำหน้าที่แทน โดยเดินลุยน้ำเข้ามายังสถานที่เก็บตัวนักกีฬา ที่อาคารโรงเรียนสาธิต ข้าพเจ้าได้ให้โอวาทนักกีฬาที่จะเข้าชิงชัยในวันที่ ๒๑ ธ.ค. ๒๖ โดยเล่าถึงความเป็นมาในเรื่องกีฬาของบ้านสมเด็จตั้งแต่อดีต จนกระทั่งข้าพเจ้าได้เรียนให้ทางสมาคมทราบ เมื่อ ๑๕ ธ.ค. ๒๖ และได้มอบเสื้อและกางเกงให้เด็กจนครบ ตัวแทนของนักกีฬาได้กล่าวตอบและขอแสดงความยินดีที่เขาได้รับชุดวอร์มอันสง่างาม เขากล่าวตอนหนึ่งว่า "รู้สึกมีความดีใจอย่างสุดซึ้งที่ได้รับชุดอันสวยงาม เราจะเล่นฟุตบอลอย่างเต็มความสามารถได้รับชุดก็ดีใจพออยู่แล้ว แต่เมื่อเทียบกับความเอาใจใส่ของ พล.อ.อ. ทวี จุลละทรัพย์ ต่อพวกเราแล้ว พวกเราก็ดีใจและภาคภูมิใจเป็นร้อยเท่าพันทวีทีเดียว"

วันอันระทึกใจมาถึง พวกนักเรียนทั้งหมดไปเชียร์เป็นกำลังใจแก่นักฟุตบอล วันที่ ๒๑ ธ.ค. ๒๖ เป็นวันที่พวกเราภาคภูมิใจเป็นอย่างมาก จากเสียงเชียร์ของนักเรียนทั้งหมดทำให้นักกีฬาสู้เต็มที่ จนในที่สุดก็ได้รับชัยชนะ เราชนะ ร.ร. สันติราษฎร์วิทยาลัย ๑:๐ โดยทำประตูได้ในช่วงที่ต่อเวลาแข่งขัน

ชัยชนะครั้งนี้เป็นชัยชนะครั้งแรกหลังจากที่การกีฬาได้ซบเซามาเป็นเวลากว่า ๒๐ ปี

สาธิต บ.ส. สร้างชื่อ

รายชื่อนักกีฬาฟุตบอล รุ่นอายุ ๑๔ ปี ชุดชนะเลิศ
กรุงเทพมหานคร ๒๕๒๖

๑. ด.ช. ประวัติ วงศ์ดินดำ
๒. ด.ช. ศรา ศุภจัมบีย์ยา
๓. ด.ช. ชัยรัตน์ เอี่ยมสำอางค์
๔. ด.ช. อริชัย นุ่มละมุน
๕. ด.ช. กัมพล จริยารักษ์
๖. ด.ช. ธวัชชัย อัศววงค์นุรัตน์
๗. ด.ช. ศุภชัย มหาแสง
๘. ด.ช. บุญทัน พันธ์แสน
๙. ด.ช. ประยุทธ กลิ่นประสาน
๑๐. ด.ช. อนุวัฒน์ ผิวอ่อน
๑๑. ด.ช. สุรพล แหนสระแก้ว
๑๒. ด.ช. เอกราช สอนใจ
๑๓. ด.ช. สิทธิพงค์ ลีละสิริ
๑๔. ด.ช. บุญยืน เที่ยงถาวร
๑๕. ด.ช. ชาตรี สินทรัพย์
๑๖. ด.ช. ชัยณรงค์ หลิมสมบูรณ์
๑๗. ด.ช. ฉัตรชัย แสงผึ้ง
๑๘. ด.ช. ชวลิต โชติวัฒนกุล

ธนาคารอาคารสงเคราะห์
ของรัฐบาล

บริการรับฝากเงิน
และ
ให้กู้เพื่อที่อยู่อาศัย

ถนนราชดำเนินกลาง มุมอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย
โทร. 281-7499 และ 221-8151

ประมวลภาพวันคล้ายถึงแก่พิราลัย ๑๙ ม.ค. ๒๕๒๖

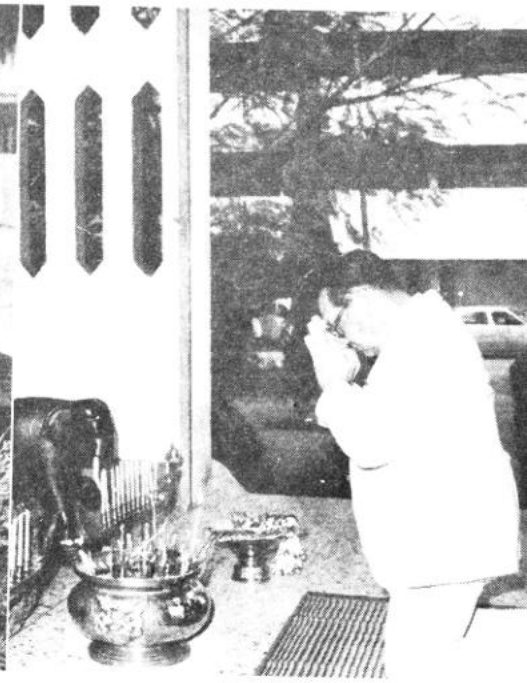

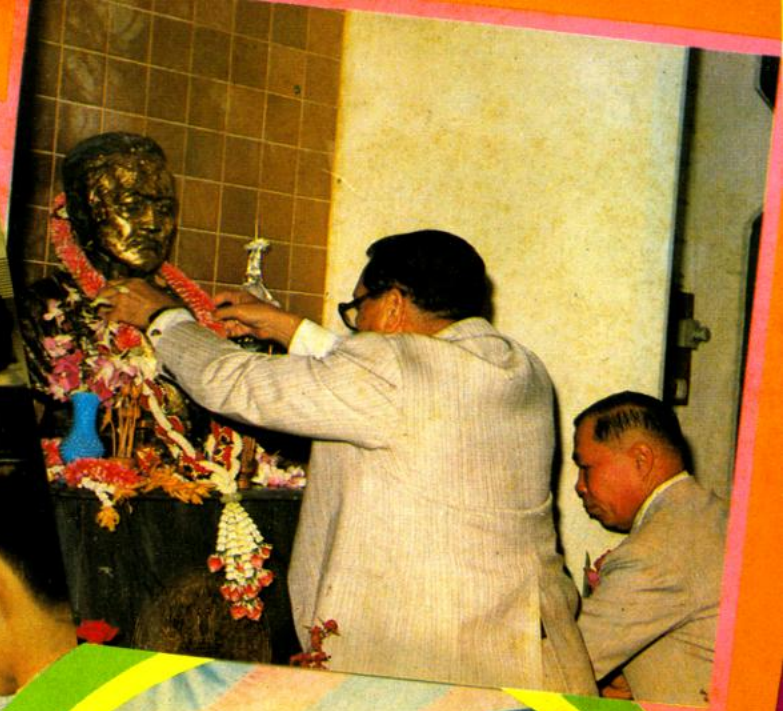

ประมวลภาพวันคล้ายถึงแก่พิราลัย สมเด็จเจ้าพระยาฯ ๑๙ ม.ค. ๒๕๒๖

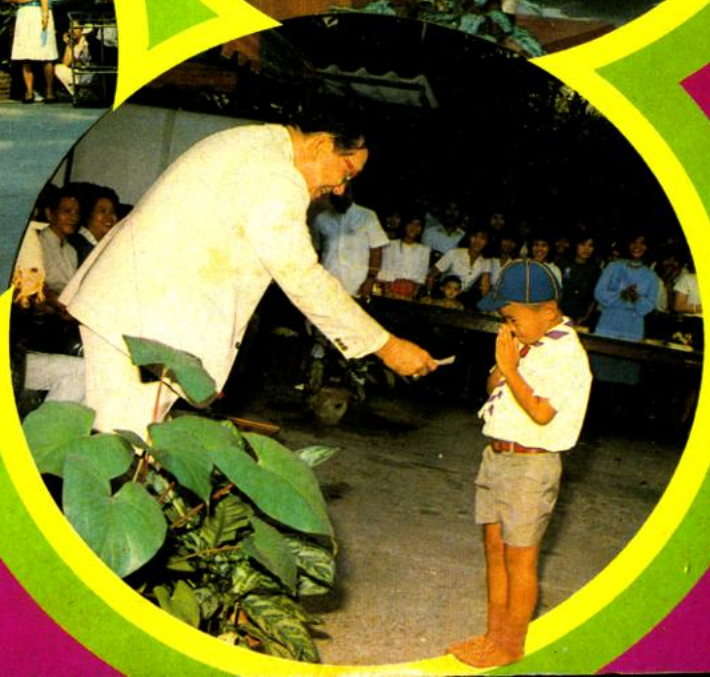

บริษัท ขนส่ง จำกัด

บริการของรัฐ ยืนหยัดเพื่อปวงชน ทุกคนเป็นเจ้าของ

ขอเชิญ ใช้บริการรถปรับอากาศชั้นหนึ่ง และ รถธรรมดาของทุกภาคได้ที่

รถปรับอากาศชั้นหนึ่ง	ภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ตลาดหมอชิต)	โทร. 2794484 - 7 2783877 - 8
รถธรรมดา	.. .. ..	โทร. 2796221 - 5
รถปรับอากาศชั้นหนึ่ง	ภาคตะวันออก (เอกมัย)	โทร. 3912504
รถธรรมดา	.. ..	โทร. 3912504
รถปรับอากาศชั้นหนึ่ง	ภาคใต้ (ถนนจรัลสนิทวงศ์)	โทร. 4114978 - 9
รถธรรมดา	.. ..	โทร. 4110511 4110112

แนะนำด้านบริการ โทร. 2791424